

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLOW

*Welcome to
Sleepy Hollow.
May you
never leave.*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALLE

İçi boş

Romantizmin Gotik Tonu 1

İçerik Uyarısı

HOLLOW bir düetin 1. kitabıdır ve A Gothic Shade of Romance'in bir parçasıdır: klasik korku ve gotik romanların romantik yeniden anlatımları. 2. Kitap LEGEND'dir ve burada bulabileceğiniz Hollow'un finalidir.

Hollow 1875 yılında geçmesine rağmen, diyaloglar o zamanki kadar resmi/stilalı değil. Mümkün olduğunca tarihsel olarak doğru olmaya çalışsam da, bazı ihlallerin yapıldığından eminim. Ve bilginiz olsun, beyaz ata teknik olarak gri denir.

Ama bu yüzden burada değilsiniz! İçeriğini ve tetikleyici uyarılarını bilmek istiyorsunuz. Bunu "karanlık" olarak adlandırmakta tereddüt ediyorum çünkü birçok karanlık romantizm kadar aşırı değil, ama yine de bahsetmeye değer tetikleyiciler içeriyor: uyuşturucu kullanımı, cinsel saldırı girişimi, aynı cinsiyetten çiftleşme / MM, şiddet, aile içi şiddet, nefes oyunu, övgü ve aşağılama sapkınlıkları, BDSM, akıl sağlığı mücadeleleri.

Önsöz

Baltus Van Buren kükreyen ateşin önünde oturmuş, sert bir içki

ıçıyordu.

Elinde viski, karısının gitmesini beklemiyormuş gibi davranıyordu. Okula gittiğinde her zaman yaptığı gibi acele etmiyor, sanki sürekli bir şey unutacakmış gibi evin içinde oyalanıyordu. Yıllar geçtikçe Baltus bunun dalgınlık olmadığını, bazen bu da devreye girse de, daha ziyade onu ve Katrina'yı kendi başlarına bırakma konusundaki isteksizliğini fark etti. Okula sadece dolunaydan önceki, sonraki ve dolunay sırasındaki gecelerde gidiyordu ama sanırsınız ki Sleepy Hollow'un karanlık ormanına kırk dakikalık bir yolculukla değil, ülkenin öbür ucuna gitmesi gerekiyordu.

Korkuyor, diye düşündü Baltus dalgınca, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürürken. *Ama neden?*

Bu soruyu her zaman sormasına rağmen, şüpheleri vardı. Bu yüzden bu gece onun gitmesini bekliyordu çünkü Katrina'yla baş başa kalmak istiyordu.

Altı yaşındaydı ve kızının nihayet gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti.

"Hoşça kal sevgili Baltus," dedi Sarah, eğilip onu yanağından öperek. Karanfil ve topraksı bir şey kokuyordu, akşam ayazının ince tabakasının altında yatan, çürüyen yapraklarla zengin sert, koyu toprak gibi.

Baltus gülümsemeye zorladı ve ona baktı. Yıpranmış görünüyordu, yüzü parşömen gibiydi, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyordu ama okula gitmeden önce hep böyle görünürdü. Döndüğünde çok daha iyi görünecekti.

Kızına veda edecekti ama Katrina çoktan yatağına girmiş, derin bir uykuya dalmıştı. En azından Sarah böyle düşünüyordu. Baltus aksini biliyordu.

Kapı açılıp kapandı ve Sarah gitti, soğuk bir hava içeri girip ateşi gıdıkladı. Alevler sıçradı, dans etti ve sonra duruldu ve tüm ev sanki bir iç çekiyormuş gibi rahatlardı.

Baltus bir süre bekledi, içkisinden bir yudum daha aldı ve içeri girmek isteyen çıplak ağaçların dallarının oturma odasının dar pencerelerine vuruşlarını dinledi. Saatin tik takları gibi ses çıkarıyorlardı.

Sonra o gür, babacan sesiyle "Katrina?" dedi.

Bir süre bekledi, yatak odasının kapısı bir aralık açıldı ve kızın solgun yüzü içeriden göründü.

"Uyumadığını biliyorum," diye devam etti ve yanındaki kadife sandalyeyi işaret etti. "Neden buraya gelmiyorsun, böylece sohbet edebiliriz."

Kapı aralığında durakladı, iri mavi gözleri, soluk teni ve mısır ipliği gibi saçları vardı. "Başım belada mı?" diye sordu küçük bir sesle.

"Azıcık bile değil," dedi, gülümsemesi bıyıklarının köşesini kaldırarak. "Buraya gel, çocuğum."

Katrina ona doğru yürürken çıplak ayakları yüksek sesle yere vuruyor, bu da babasının kendi kendine gülümsemesine neden oluyordu. Kızı hiçbir zaman zarif bir küçük kız olmamıştı, her zaman gürültücü, atılgan ve sakardı, sanki ayakları vücuduna göre çok büyüktü ve etrafındaki boşluğu hissetmiyordu. Bir gün annesinin onu bir bitirme okuluna gönderip göndermeyeceğini ya da daha "zarif" olmasına yardımcı olmak için kendi sihrini kullanıp kullanmayacağını merak etti. Katrina'yı olduğu gibi bırakması için dua etti.

Baltus nazik ve sevgi dolu bir adamdı, düşünceli ve güler yüzlü tavırlarıyla tüm kasabada seviliyordu ama söz konusu karısı olduğunda korkağın tekiydi ve bunu biliyordu. Sarah Van Tassel'in Sleepy Hollow'daki kökleri o kadar derindi ki, bazen karısının meydan okuyan bir bakışıyla her an kökünden sökülüp atılabileceğinden endişe ediyordu. Ne de olsa evlendiklerinde, anne tarafından gelenekler nedeniyle kızlık soyadını -Van Tassel- korumaya karar veren ve bu ismi Katrina'ya aktaran oydu. Baltus da bir cadı olmasına rağmen, Sarah'nın yapabildiklerinin yanında onun büyüü sönük kalıyordu.

Ancak Katrina söz konusu olduğunda, bu henüz görülmemişti.

"Ne oldu baba?" diye sordu, yanındaki sandalyeye tırmanıp bacaklarını ileri geri sallayarak. Daha önce uykulu olsa da şimdi tamamen uyanıktı, parlak mavi gözleri merakla, hevesle ona bakıyordu, çünkü geç saatlere kadar ayakta kalması pek sık teşvik edilmiyordu. "Anneme bir şey mi oldu?"

Adam ona baktı, gür kaşları düello eden tırtıllar gibi çatılmıştı. "Bunu sana söyleten ne?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Annen iyi," dedi. Onun bu kadar dikkatli olmasına şaşırmamalıydı. Bu konuşmanın bütün amacı buydu. "Okula gitmek için ayrıldı."

"Biliyorum. Vedalaştığını duydum. Sadece ev farklı hissettiriyor."

"Nasıl yani?"

"Sanki nefesini tutuyordu ama şimdi tutmuyor."

Çok zekice, diye düşündü. Boğazını temizledi. "Sevgili Kat, hissettiğin, fark ettiğin şey enerji. Ve senin yaşındaki pek çok çocuk bu duyguyu senin gibi kelimelere dökemez, ama seni özel yapan da bu."

Ona baktı, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme vardı. Ona özel denmesinden hoşlandığını biliyordu.

"Seni özel kılan başka ne biliyor musun?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Sanırım biliyorsun." Başıyla ateşi işaret etti. "Ateş seni dinliyor, değil mi? Parmaklarınızla ateşi dans ettirebilirsiniz."

Gözleri, Sarah'nın misafirleri olduğunda çıkardığı süslü mavi-beyaz porselen tabaklar gibi daha da büyüdü.

"Bu senin sırrın, biliyorum," dedi nazikçe. "Ama ben senin babanım ve benden bir şey saklayamazsın. Kuşlarla ve hayvanlarla konuştuğunu ve onların seni anladığını da biliyorum. Gerçekten üzgün olduğunda, bir rüzgârın evin içinden geçerek tüm kapıları çarpacağını da biliyorum. Ve birkaç kez ortadan kaybolduğunu da biliyorum, bu beni her zaman çok korkutmuştur."

Katrina sertçe yutkundu, bacakları artık sallanmıyordu. Yanağının içini çiğnedi ve Baltus tüm bunları gündeme getirdiği için kendini kötü hissetti.

"Bütün bunları seni cezalandırmak için anlatmıyorum canım," dedi. "Çünkü bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Olsa olsa annen ve benim yüzümdendir. Çünkü biz de benzer şekillerde özeliz."

Yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

Kıkırdadı. "Tabii ki biliyorsun. Buna ne dendiğini biliyor musun? Sahip olduğumuz isme?"

Kadın başını salladı. "Bir cadı," dedi.

Alt dudağını uzattı ve bir an için suratını astı. "Hayır. Bu olamaz. Cadılar kötüdür. Sen kötü değilsin. Ve erkekler cadı olamaz."

Oturduğu yerde doğruldu. "Erkekler de cadı olabilir ve cadılar da fena değildir."

Birkaçı hariç, diye düşündü.

"Cadılar özeldir," diye devam etti. "Ama dünya bunu bilmiyor. Size söyleneni düşünüyorlar. Onların kötü ve kötücül olduklarını ve iyi niyetli olmadıklarını. Durum böyle değil ama dünya bunu anlamıyor. Sleepy Hollow bizim için son güvenli sığınak ve o zaman bile herkes... bizim kadar özel değil. *Sizin* gibi."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Yani ben bir cadı mıyım?"

"Sen. Güzel, harikulade iyi bir cadıydın. Ama bir cadı olduğun için, uyman gereken bir sorumluluğun var. Bu seni güvende tutacak. Kendini güvende tutman çok önemli Katrina."

"Beni güvende tutuyorsun," dedi gülümseyerek.

Bunun üzerine kalbi sıkışmıştı. "Seni güvende tutmak için her zaman yanında olamayacağım canım."

"O zaman annem beni güvende tutacak."

"Elbette koruyacak," dedi, kalbindeki sıkıntının daha da arttığını hissederek. "Ama bir gün annen seni koruyamayabilir. Bir gün tek başına kalacaksın."

"Tek başıma olmayacağım. Brom Van Brunt ile evleneceğim," dedi gururla. "Bize hep büyüdüğümüzde birbirimizle evleneceğimizi söylüyorsun."

Baltus yüzünde bir gülümseme tutmaya çalıştı, ama bocaladı. "Evet. Annem bunu gördü."

"Brom benim en iyi arkadaşım, o yüzden sorun yok," dedi. "Ve o beni koruyacaktır."

Brom, Katrina'dan üç yaş büyüktü ve biraz vahşi olmasa da iyi bir çocuktü. Yine de anne ve babası omurgasızdı ve Baltus, Sarah'nın onların bir araya gelmesi için bu kadar baskı yapmasını hep tuhaf bulmuştu. Brom'un annesi Emilie bir cadıydı ama babası değildi ve Brom'un kendisinde de hiç büyü belirtisi yoktu. Ama Sarah bir şeyi kafasına koyduğunda, tüm kasaba onunla aynı fikirde olana kadar devam ederdi. Böyle ikna edici biriydi.

"Her ne olursa olsun," diye devam etti sertçe, "bir gün yalnız kalabilirsin ve güvende kalman gerekecek. Bu yüzden güvende kalmak için bana bir söz vermeni istiyorum. Babana çok ama çok önemli bir söz vermeye hazır mısın?"

"Ne?" diye sordu.

"Cadı olduğunu kimseye söylememeni istiyorum. Kendi annene bile. Bunu dünyadan, hatta kendinden bile saklamayı istiyorum. Biz sihrimizi ve güçlerimizi göstermeyiz, sen de göstermeyeceksin. Tüm bunları unutana kadar derinlerde saklamalısın."

"Neden?"

"Çünkü dünya acımasız. Geçmişte cadılara ne olduğunu biliyorsun."

"Ama kötüydüler."

Kaşlarını çattı. "Öyle miydiler? Yoksa insanlara böyle mi söylendi? Onlar da senin kadar masum olabilirlerdi. Dünya bizim gibi insanlar için hazır değil. Bu kasaba bile."

"Sleepy Hollow'da başka cadılar da var mı?"

Buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Gerçek yakında ortaya çıkacaktı, Katrina annesinin okulda ne yaptığını ve okulun öğrencileriyle ne yaptığını öğrendiğinde. Öğrencilerin gerçekte kim olduklarını. Ne de olsa Sarah, Brom ve Katrina'nın evlenmesi fikrine kendini bu kadar kaptırmıyorsa, Katrina'yı yaşı geldiğinde okula gönderecekti, tıpkı annesi ve büyükannesi gibi.

"Başka cadılar da var," dedi dikkatle. "Ama onlar da bunu saklıyorlar." "Yani hepimiz arkadaş olamayacak mıyız?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Katrina'nın büyülü bir fiyasko gibi görünmesinin, ilgisiz görünmesinin, ister diğer cadılar ister normal insanlar arasında olsun, hiçbir gücü ya da okültle ilgisi yokmuş gibi görünmesinin en güvenli yol olduğunu biliyordu.

Çünkü sihrinin gelişmesine izin verirse, onu keşfedeceklerdi.
Ve onu ruhunun her zerresine kadar alacaklardı.

Bu düşünce karşısında paniğe kapılan Baltus uzanıp Katrina'nın elini tuttu ve sertçe sıktı. "Bana söz ver, Katrina. Büyüye, tuhaf ve alışılmadık olana, güce çağrı hissettiğinde bunu görmezden gelmeyeceğine söz ver. İçinin derinliklerine gömeceğine. Cadı olmamak için elinden gelen her şeyi yapacağına. Bunu asla göstermeyeceğinizi ya da kimseye söylemeyeceğinizi. Brom dahil, annen dahil, ben dahil. Lütfen."

Katrina şok içinde ona göz kırptı, sonra yüzünü inceledi. Yüzünde ıstıraptan başka bir şey olmadığını biliyordu, anlaması ve itaat etmesi için çaresizce yalvarıyordu.

Sonunda başını salladı. "Tamam," dedi. "Bunu yapabilirim." "Söz veriyor musun, sevgili kızım?"

"Söz veriyorum," dedi.

Ve Tanrım, bunu kastettiğini umuyordu. Bunun kalıcı olmasını ve sonunda onu güvende tutmasını umuyordu.

Sanki onunla fazla zamanı kalmadığını biliyor gibiydi.

Bölüm 1

Kaĩ

Penceremde bir şey var.

Nefesimi tutuyorum, gözlerim karanlık odada geziniyor. Derin bir uykudaydım ve bu ses beni derin uykumdan uyandırdı.

Bir tıklama sesi.

İlk başta, rüzgârda hareket eden penceredeki bir ağaç dalı olduğunu düşünüyorum, ama dışarıdaki karaağaç bu kadar uzağa ulaşmıyor.

Sonra tekrar duydum.

Küçük bir şey cama çarpıyor. Bir taş ya da çakıl taşı.

Brom, sanırım ayağa kalkıyorum. Sabahlığımı bulmak için etrafıma bakıyorum. Küçükken beni çağırdığında pencereye giderdim ama şimdi on beş yaşındayım ve annem bana alçakgönüllülüğü aşıladı.

Onu giyiyorum ve aceleyle pencereye gidip avluya bakıyorum. *Brom* karaağacın altındaki gölgelerde gizleniyor, yaprakları yarım aydan yüzünü gölgeliyor. Onun ve tarlaların ötesinde, ay ışığını yansıtarak arazimizin kenarından usulca geçen Hudson Nehri var.

Pencereyi itiyorum, odaya bir serinlik giriyor, sonbaharın ilk kokularını, dökülen yaprakları, nemli toprağı ve solmakta olan

Bir Şenlik ateşinin yanması. Ve başka bir Şey. Karanlık ve garip bir Şey, tüylerimi diken diken ediyor.

"Brom? Ne yapıyorsun?" Başımı pencereden dışarı uzatarak sertçe fısıldadım. Brom'u birkaç gündür görmemiştim, ki bu son zamanlarda alışılmadık bir durum değildi. Son bir yıldır giderek daha az ortalıkta görünüyordu. Sleepy Hollow kasabasında binden az insan olmasına rağmen nereye gittiği, ne yaptığı ve bunu kiminle yaptığı benim için bir muamma.

"Seninle konuşmak istiyordum," diyor, sesi alçak ve hırçın.

 imde görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım küçük bir heyecan dolaşıyor. Küçükken çok iyi arkadaştık, her anımızı birlikte oynayarak, sırlarımızı paylaşarak, hayaller kurarak geçirirdik ve yaŐımız ilerledikçe aramızdaki bu mesafe bana reddedilmiŐ gibi hissettiriyor. Doğduğumdan beri ailelerimiz tarafından birbirimizle niŐanlandıĐımızı biliyorum, ancak sık sık Brom'un on sekiz yaşıma geldiğimde benimle evlenmeye gerçekten niyeti olup olmadığını ya da ailesine isyan edip başka birini mi se e eğini merak ediyorum.

Hayatımda ilk defa, bu düşünce çimde bir kıskançlık duygusu uyandırdı. Be

n. "Gecenin bir yarısı," diye belirttim.

Hafifçe omuz silkiyor ama silueti bir hayvan gibi gergin. koşmaya hazır.

Ya da vurmak için.

" zel bir yere gidebilir miyiz?"

Başımı salladım.

"Ayakkabılarımı alayım."

Pencereden çekiliyorum, sabahlığımı daha sıkı bağlıyorum, sonra yatağın altından terliklerimi çıkarıyorum, umarım uzağa gitmeyi planlamıyordur. Onları giyiyorum ve pencereye geri dönüp kalanını yukarı kaydırıyorum. Ne en ince ne de en zarif insanım, bu yüzden pencereden geçmek biraz zor oluyor, ama neyse ki Brom tam zamanında gelip aşağı inmeme yardım ediyor.

Güçlü, sıcak ellerinin belimi sardığı yerde tenim karıncalanıyor, sabahlığım onun kavrayışı altında çok çıplak ve ince hissediyor. Eskisinden çok daha ağır olduğum için özür dilemek istiyorum -en son ne zaman bu şekilde pencereden kaçmama yardım ettiğini hatırlamıyorum- ama bunu onun dikkatine sunmak istemiyorum. Vücudum son birkaç yılda o kadar çok değişim geçirdi ki, artık eskisi gibi çocuk olmadığımız her zamankinden daha açık. Bunu ne kadar çok düşünürsem, beni o kadar çok bunaltıyor, sanki nefes alabileceğimden daha hızlı bir şekilde yetişkinliğe doğru ilerliyorum.

Ama ağırlığıma rağmen beni kolayca yere bırakıyor, terliklerim hafifçe çiğ nemli toprağa batıyor. O kadar yakınız ki nefesimi içime çekiyorum ve birdenbire bakışlarına karşılık veremeyecek kadar utaniyorum. Birinin arkadaşınız gibi hissetmekten yabancı gibi hissetmeye bu kadar çabuk geçebilmesi ne kadar tuhaf.

"Ahır mı?" diye mırıldanıyor ve sonunda gözleriyle buluşuyorum. Her zaman koyu, kahverenginin en koyu tonundaydılar, ama gölgelerde kömür karasına dönüyorlar ve okuyamadığım bir yoğunlukla dolup taşıyorlar.

Başımı sallıyorum, o da elimi tutuyor, beni sessizce evin yan tarafına ve arka taraftaki çayıra götürüyor, otlar kurak Ağustos'tan dolayı artık kısa ve sert. Babam öldüğünden beri artık çalışan bir çiftliğimiz yok, bu yüzden tarlaları kullanmaları için komşu çiftçilere kirliyoruz. Yapraklı meşelerin arasında yer alan kırmızı ahır bakımsız duruyor, ancak ikimiz onu her zaman bir tür gizli kulüp evi, ailelerimizden kaçabileceğimiz bir yer olarak kullanırdık.

"Her şey yolunda mı?" Ahıra yaklaşırken ona sessizce soruyorum. Buraya gecenin bir yarısı geldiğimi hiç sanmıyorum ve yarı açık kapılar bana kapanmak üzere olan bir çeneyi hatırlatıyor. Düşüncelerimin gittiği yerden hoşlanmadığım için bir ürperti bastırıyorum.

Bir şey söylemiyor ama elimi sıkıyor, teni artık nemli ve ilk zamanlardaki kadar sıcak değil.

Brom her zaman huysuz bir çocuk olmuştur. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Ben de benzer huysuzluklara eğilimliyim, bu yüzden onun bir şeyleri çözmek için ne zaman zamana ve zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Çoğu zaman birlikte sessizce oturur, birbirimizin arkadaşlığından keyif alır ama birbirimizin kendi düşüncelerimizde kaybolmasına izin veririz.

Yine de bu gece farklı hissettiriyor. Onda normalden daha fazla tedirgin ve gergin bir şeyler var ve Eylül ayının başındaki hava yoğun ve elektrikli hissettiriyor.

Değişim geliyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, bedenim serin esintiyle bütünleşmek, doğal dünyayla birleşmek ve onun sırlarını açığa çıkarmak istiyor ama babama verdiğim sözü hatırlıyorum. İçimdeki cadı gömülü kalacak.

Ama bu sözü yıllar önce bozmuştum.

Brom ahıra doğru yürür, adımları uzundur ve kapıda durup başını içeri sokar. Siyaha yakın saçlarıyla binanın karanlık boşluğunda kayboluyor. Sonra omzuyla bir kapıyı iterek açıyor ve kemik gıcirtısı gibi gıcırdamasına neden oluyor.

Beni içeri çekti. Gözlerim alışana kadar bir an için zifiri karanlık. Çatıda birkaç delik var, gece gökyüzünü gösteren açık yaralar ve ay ışığı süzülerek eski saman balyalarını ve köşelere yığılmış paslı aletleri aydınlatıyor. Saman kokusu beni babam için samanları ezmeye yardım ettiğim günlere götürüyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını tehdit ediyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Keder ne kadar sinsi olabiliyor.

Brom beni samanlık merdivenine doğru götürüyor. "Sence bu beni tutar mı?" diye omzunun üzerinden soruyor, elimi bırakıp iki elini merdivenin yanlarına koyuyor, bir botu en alt basamakta hafifçe zıplayıp test ediyor.

"Oraya en son gittiğimizde ikimizin de yarı boyunda olduğumuzdan eminim," diye belirtiyorum. Brom büyürken tıknaz bir çocuktı, şimdi on sekiz yaşında bir yetişkin, uzun boylu ve geniş omuzlu, kaslarla donatılmış

Brom Bones lakabına yakışır şekilde, daha önce orada olmayan. Ondaki bu erkeksi değişiklikleri fark etmemek için çok çabalıyorum ama belki de yeterince çabalamıyorumdur.

"Önce ben çıkacağım," diyor, merdivenin durumundan memnun görünüyor ve yavaşça yukarı çıkıyor. Tahta onun ağırlığı altında inliyor ama kırılmıyor.

Tepeye ulaşıyor ve kendini çatı katına çekiyor, sonra dönüp elini uzatıyor ve gelmem için beni çağırıyor. "Hadi Daffy," diyor, küçükken bana taktığı lakabı kullanarak. Daffodil.

Derin bir nefes alıyorum ve onu takip ediyorum. Sabahlığım uzun olduğu için elimde sıkamak zorunda kalıyorum ve terliklerim basamaklara ince geliyor ama tıpkı bir zamanlar yaptığım gibi tırmanmayı başarıyorum.

Elimden tutup beni yolun sonuna kadar çekiyor, ta ki dağılan samanlar dizlerime batana ve ben koltuğumun üzerine devrilene kadar. Çatı katına üstünkörü bir bakış atıyorum. Yukarıdaki çatıdaki delik büyük ve yırtık pırtık ve ay, eskiden gizli buluşma yerimiz dediğimiz yeri aydınlatıyor: üzerine oturduğumuz balyalar, kalıplanmış kitaplarla istiflenmiş bir elma sandığı, muhtemelen ürpertici sürüngenlere ev sahipliği yapan yontulmuş bir çay seti. Çocukluğumuzun bu kalıntıları arasında bir yerlerde, Brom üzerinde çalıştığım zamanlardan kalma bir tarot kartları destesi var. Bu babama verdiğim sözdü. Yetersiz sihrimi annemin ya da kasabadaki başka birinin yanında göstermiyorum ama Brom'a gösterdim. Ondan hiçbir şey saklayamam, her ne kadar o benden her şeyi saklıyormuş gibi gelse de.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ikimiz de etrafımıza bakıp her şeyi içimize çekiyoruz. Sanki geçmişimiz ve bugünümüz birleşmiş gibi, ama gelecek her zamankinden daha bilinmez.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Birkaç dakika geçtikten sonra ona soruyorum. Aşağıdaki ahırın derinliklerinde bir yerde bir kanat çırpıntısı duyuyorum.

Buna bir şey demiyor. Beni duyduğunu biliyorum, o yüzden bekleyip karar vermesine izin veriyorum.

Sonunda, "Kötü bir şey yaptım" der.

Sesi o kadar alçak ve gergin ki zar zor duyabiliyorum ama bu nabzımın hızlanmasını engellemiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ay ışığında bile yüzü gölgede kalıyor ve okunması zor.

"Açıklayamam," diyor.

"Yapamaz mısın, yoksa yapmak mı istemiyorsun?" Sessizlik.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, bunu biliyorsun Brom," diyorum ona. Elini uzatmak istiyorum ama korkuyorum. Kötü şeyin ne olduğunu öğrenene kadar olmaz. "Birini mi öldürdün?" Fısıldıyorum.

Bana sert bir bakış atıyor, kalın kaşlarını kaldırıyor. "Hayır," diyor savunmacı bir tavırla. "Neden ilk aklına gelen bu oldu?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Brom'u hiçbir zaman cani ya da zalim biri olarak düşünmedim, ama çabuk öfkelenen ve asabi biri, dürtülerine ve fantezi uçuşlarına eğilimli ve sanırım aşırı tepki verdiği ya da duygularını kontrol edemediği için yanlışlıkla birini öldürseydi, çok şaşırmazdım.

"Seni hiç bu kadar üzgün görmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Yutkunuyor, sesi ahırda duyulabiliyor. "Ben kimseyi öldürmedim." "O zaman ne yaptın?" Ona yaklaşıyorum, samanlar üzerime yapışıyor. ben hareket ettikçe önlük. "Söyle bana, Brom."

"Ben..." diye başlıyor, sesi boğuk. Bir an yayılmış ellerine bakıyor, sonra bana bakıyor ve şimdi onu okuyabiliyorum. Şimdi yüzündeki değişimi görebiliyorum.

Acı çekiyor, parçalanmış ve tüm bunların içinde bir arzu var. Daha önce onda hiç görmediğim, korunaklı küçük hayatımda kimsede görmediğim ateşli, güçlü bir arzu.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, göğsümde heyecan dalgalanıyor.
"Sana karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diyor sonunda. Oh. Oh!

"Hisler mi?" Tekrarlıyorum, göğsümdeki çırpıntının kanatlanıp umuda doğru uçuşmasına izin vermekten çok korkuyorum. Aramızdaki değişiklikleri görmezden gelmeye çalışsam ve onu hâlâ sadece bir arkadaş olarak görüyormuş gibi davransam da, meğer içten içe bir gün daha fazlası olabileceğimizi, birbirimize her zaman vaat ettiğimiz şey olabileceğimizi umuyormuşum.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok.

Çünkü Brom eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve öptü.

Ben.

Beni daha önce öpmüştü, gençken dudaklarıma utangaç bir öpücük kondurmuştu.

Hollow Creek Köprüsü'nün altında otururken, ama bu tamamen farklı. Aynı anda hem sıcak, hem yumuşak, hem de güçlü; dudaklarının baskısı, dilinin ıslaklığı. Beni şok ediyor, omurgamda şimşekler çakıyor, bu ani yakınlık ve izinsiz giriş. Ne yapacağımı bilmiyorum, onu nasıl öpeceğimi de bilmiyorum ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

O önden gidiyor, ben de takip ediyorum.

Öpücüğü derinleşiyor, beni ikna ediyor ve dilini benimkine doğru kaydırarak bana ne istediğini gösteriyor. Buna boyun eğiyorum, şimdiden sürüklendiğimi, daha önce hiç gitmediğim yerlere götürüldüğümü ve onun içinde boğulduğumu hissediyorum. Tüm vücudumun ilk kez acıkmışım gibi ısındığını ve gerildiğini hissedene kadar onu elimden geldiğince öpüyorum.

Ama bana olan açlığını gizleyemiyor.

Hareket ediyor, böylece ben samanların içine düşüyorum ve vücudu benimkinin üstünde ve her şey bulanıklaşıyor. Ağzı boynuma gidiyor, tenimi öpüyor, yalıyor ve emiyor, ağırlığı nefesimi kesiyor. Bunun nereye gittiğini bilmiyorum, ama beni korkutsa da devam etmeye hazırım çünkü bu bizim kaderimiz, değil mi? İkimiz birlikte,

Ölüm bizi ayırana dek evliyiz. Hep böyle olmamız gerekiyordu. Bedenlerimizin bir araya gelmesi kaçınılmaz.

Bunlar olurken konuşmuyoruz, elleri sabahlığıma gidiyor ve göğüslerime ağrıyana kadar dokunuyor, başka bir eli bacaklarımın arasına kayıyor. Gerginim ve hayır diyebileceğimi biliyorum ama bu Brom ve ona her şeyden çok güveniyorum. Onun için yeterince iyi olamayacağımdan endişelensem de, ne kadar acıtacağından korksam da, onu istiyorum.

Onu istiyorum.

Ve tek istediğim onun beni istemesi.

Pantolonunu karıştırıp çözüyor, sonra onu kalçamda hissediyorum ve ne kadar sıcak olduğunu, tenime karşı hem katı hem de yumuşak olduğunu görünce şok oluyorum. Yanaklarım tüm bunların samimiyetiyle, onun bu yeni yönüyle kızarıyor, bedenim içten içe ısınıyor.

"Daffodil," diye fısıldıyor bana, sesi istekle kalınlaşıyor.

Sonra beni tekrar öpüyor, bacaklarımı daha da ayırıyor ve kendini içime iterken ikimiz de keskin bir nefes alıyoruz. Kalçalarımın arasında sıcak, keskin bir acı patlıyor, gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışırken gözlerimin arkasında beyaz kıvılcımlar patlıyor. Bağırmaya cesaret edemiyorum çünkü durmasını istemiyorum. Acı çektiğimi bilse duracağını biliyorum ve devam etmesini istiyorum.

Ama bunu görmezden gelebiliyorum. Brom kendini içime doğru itmeye devam ediyor, yumuşak homurtular havayı dolduruyor, çatı katı hareketimizin altında gıcırıyor, saman saçlarıma yapışıyor ve yüzündeki bakış beni mest ediyor. Ay hala bakışlarını gölgede bırakıyor, kara kaşlarının altındaki kara çukurlar, yine de sert çenesinin setinden, dişlerinin gıcırtısından, gözlerindeki parıltıdan, saf vahşiliğin ondan yayıldığını görebiliyorum. Sanki hem bir şey avlıyor hem de takip ediliyor. Avcı ve av.

Nereye koşuyorsun?

Neyden kaçyorsun?

Ama elini tekrar bacaklarımın arasına sokup kaygan parmaklarıyla bana dokunduğunda bu düşünceler benden uzaklaşıyor ve sanki tüm acılarım eriyip gidiyor. Garip bir ağrı zonklıyor ve bedenim sicim gibi sımsıkı sarılıyor ve aniden dünyam patlıyor. Gözlerimin ardında parlak ışıklar ve renkler var ve o samanlığı dolduran alçak bir inilti çıkarırken ben yüksek sesle nefes alıyorum.

Vücudunun üzerimde sertleştiğinin, ağır nefes alışının sesinin zar zor farkındayım. Hâlâ havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum, daha da yükseğe, çatıya ve aya kadar.

Bu dünyadaki en lezzetli duygu, daha önce hissetmediğim bir enerji kasırgası ve asla bitmesini istemiyorum. Kendimi güçlü hissediyorum, çok güçlü, sanki dünyayı gül yaprakları gibi avucumun içinde ezebilir ve istediğim her şeyi ve her şeyi alabilirmişim gibi.

Ama sonunda kalbim yavaşlıyor ve tekrar bedenime döndüğümü hissediyorum. Gülümsüyorum. Şaşkın ve aptal hissediyorum.

Ta ki Brom kendini çıkarana ve ben nefes nefese kalana kadar. Yarın çok acı çekeceğim.

"Ben yapmadım..." O kendini düzeltirken ben aşağı bakmaya çalışarak başlıyorum. "Geceliğim iyi mi?"

Az önce yaptığımız şeye rağmen, kıyafetlerime kan bulaşıp bulaşmadığını soramayacak kadar utangaç hissediyorum.

Yine de anlamış görünüyor. Yere bakıyor ve başını sallıyor. "İyisin," diyor, sesi hâlâ nefessiz geliyor. "Hadi, annen gittiğini fark etmeden önce seni odana geri götürmeliyiz."

Biraz sarsılmış hissederek başımı sallıyorum. Eve geri dönmek ve Brom'dan ayrı kalmak istemiyorum. Onunla kalmak istiyorum. Onunla konuşmak. Az önce olanlar hakkında konuşmak. Hatta belki tekrar yapmak.

Ama zamanımız yok.

Dizlerimizin üzerine çöktük ve o merdivenden inmeye başladı, ben de onu takip ettim.

Attığım her adımda canım acıyor ama devam ediyorum.

Yere indiğimde Brom elimi tutuyor ve beni ahırdan çıkarıp tarlaya götürüyor.

Dünya şimdi farklı görünüyor. Evin beyaz boyası ay ışığında parlıyor, pencereler karanlık gözler gibi. Tarlanın kendisi gümüş gibi görünüyor ve gökyüzü yıldızlarla bezenmiş kadife bir pelerin gibi. Ay o kadar parlak ki ona bakmak gözlerimi acıtıyor. Etrafımızda cırcır böcekleri, çimenlerin hışırtısı ve gecenin diğer sesleri var. Her şey çok canlı.

Çok canlı hissediyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, konuşmuyoruz, ama belki de konuşmamıza gerek yok. Belki de artık o kadar yakınlaştık ki tek kelime etmemize gerek kalmadı.

Penceremin önüne geldiğimizde içeri girmeme yardım etti. Yanlışlıkla açık bırakmışım ama havanın serinliği aşırı ısınmış bedenime iyi geliyor.

Pencerenin önünde dururken kendimi garip hissederek ona "İyi geceler," diyorum. "Sanırım yarın görüşürüz?"

"İyi geceler Kat," diyor boğazını temizleyerek. Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor.

Sonra dönüp gidiyor.

Ve tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ediyorum.

* * *

Ertesi sabah normalden daha geç uyuyorum, annem kapıyı çalmadan iterek açarken beni uyandırıyor. Ben daha günaydın bile diyemeden odama dalarken kaşlarının arasında sert bir çizgi vardı.

"Brom'u gördün mü?" diye soruyor, sesinde suçlayıcı bir ton var.

Donup kalıyorum, parmaklarım battaniyemin kenarına dolanıyor.

"Brom? Brom mu? Hayır.

Neden?"

O biliyor. Bilmek zorunda. Şimdiden ona farklı mı görünüyorum? Bir gecede kadına mı dönüştüm?

"Çünkü dün gece eve hiç gelmedi. Emilie ilk iş olarak inekleri salması gerektiğini söyledi ama salmadı. Odası boş, yatağı yapılmış." Duraksıyor. "Çantası kayıp ve... gittiğine dair genel bir his var."

Bu son kelimeleri söyleme şekli, üzerlerindeki ağırlık, etrafımızdaki enerjinin bir şekilde değiştiğini fark etmemi sağlıyor, sanki dünya tamamlanmamış gibi, sanki eksiksiz bir yapbozun bir parçası alınmış gibi.

"Gitti..." Tedirgin bir şekilde söylüyorum, kalbim kafamın içinde gök gürültüsü gibi atıyor. "Sleepy Hollow'dan ayrıldığını."

Ve buna hiçbir şey eklemese de, neredeyse kafasından geçenleri duyabiliyorum.

Sleepy Hollow'u temelli terk etti.

İlk başta, benim yüzümden olduğunu düşündüm. Benim hatam. Onu korkuttuğumu ya da belki de masumiyetimi alıp kaçtığını, kullanılıp atıldığımı ya da dün gece öyle görünmesine rağmen benden o şekilde hoşlanmadığını keşfettiğini. Ama bu sadece Brom'a benzemiyor, gecenin başında bana söylediği şey de var:

"Kötü bir şey yaptım."

Bölüm 2

Kaĩ

"

Çok şanslısın Kat," dedi Mary iç çekerek ve bana yaslanarak.

Çilli yüzünde hüzünlü bir ifadeyle bana bakarken çitin direğine tutunuyor.

Kısrağım Kardelen, muhtemelen Mary'yi ziyaret ettiğimde yaptığım gibi neden attan inip onu direğe bağlamadığımı merak ederek ağırlığını altımdan kaydırıyor. Atım burada kalmayacağımı pek bilmiyor. Bugün Sleepy Hollow Enstitüsü'nde derslerin ilk günü ve küçük kardeşi Mathias'ın bana okula kadar eşlik edebilmesi için Mary'nin evine uğramam gerekiyor.

Bütün bunlar çok saçma. Yolu biliyorum ve ayrıca genç kızlığımdan beri yanımda hiç refakatçi olmadan istediğim zaman şehre at sürüyorum. Ama annem okula yalnız gitmemem konusunda ısrarcıydı. Nedenini bilmiyorum, çünkü çok uzun bir yol değil ve bugün hava ılık ve güzel, sanki yaz sonbahara karışmış gibi. Ayrıca artık çocuk da değilim, daha bir ay önce on dokuz yaşıma girdim ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım.

Ama iş irade savaşına geldiğinde annem karşısında kazanabileceğiniz biri değil.

"Yer değiştirmek ister misin?" Mary'ye soruyorum, ne kadar nafil olduğunu bilmeme rağmen umutlu konuşuyorum. Mary enstitüye katılmayı her şeyden çok istiyordu. Okul harcı ücretsiz, eğitimin her alanında kadınları kabul ediyorlar,

Ve pek çok öğrencinin diplomalarıyla muazzam şeyler yapmaya devam ettiği söyleniyor. Mary'nin her zaman ilk kadın botanikçi olma hayali vardı ve enstitüde bir biyoloji ve botanik bölümü bulunuyor.

Ancak okul herkese açık değil.

Mary burnunu kıvırıyor. "Bence fark ederler," diyor daha derin bir iç çekerek. "Sadece öğrendiğin her şeyi bana öğreteceğine söz ver. Ne olduğu umurumda değil."

"Shakespeare bile mi?"

Gülüyor, hafif bir çınlama sesi. "O bile."

Mary eğitim için yanıp tutuşurken, o okul benim olmak istediğim son yer. Aile geleneği olan enstitüye devam etmek zorunda kalmayacağıma inanarak büyümüşüm. Uzun zamandır, geleceğim ailem tarafından belirlenmişti: Brom Van Brunt'ın karısı olmak ve bir aile kurmak. Ama dört yıl önce ortadan kaybolduğundan beri annem yörüngesini değiştirdi. On sekiz yaşıma girdiğim anda beni başka biriyle evlendirmeye çalışacağını düşünmüştüm ama bunun yerine, daha önceki tüm Van Tassel kadınları gibi liberal sanatlar diploması almak için Sleepy Hollow Enstitüsü'ne gideceğimi söyledi.

Asıl istediğim Sleepy Hollow'dan temelli ayrılmak. Bir yanımda çocukluk arkadaşımı ve bir zamanların sevgilisini bulmaya çalışmak, Brom'un nereye gitmiş olabileceğini görmek ve ona beni neden bu kadar kolay geride bırakabildiğini sormak istiyor. Başka bir parçam batıya gitmek, yeni toprakları keşfetmek ve ülkemi yeni gözlerle görmek istiyor. Bir başka parçam ise Manhattan'a gidip bir kitap yazmak, kafelerde yemek yemek ve buradan sadece otuz mil güneyde beni çağıran büyük şehrin insanları, sesleri ve yaşamı içinde kaybolmak istiyor.

Ama annemin benim için başka planları vardı. Bazen geceleri uyanık yatıyorum ve Brom'la geçirdiğim son gecede yaptığım gibi pencereden kaçıp bir daha dönmek üzere gecenin karanlığında kaybolmayı düşünüyorum.

Sonra babamın son sözlerini hatırladım.

"Annene dikkat et," dedi, son nefesini verirken kulağımı ağzına götürdü. "Ona dikkat et."

Gözlerimde bitmek bilmeyen yaşlarla ona söz verdim ve ona verdiğim bir sözü zaten tutmadığım için bunu mezara kadar taşıyacağımı biliyordum.

Anneme göz kulak olurdum.

Sleepy Hollow'da kalırdım.

Onun ve ailenin o tarafı için çok şey ifade ettiğinden, enstitüye gider ve kaçarsam bulmayı umduğum kişi olmaya çalışırdım.

"Günaydın Bayan Van Tassel," diyor Mary'nin erkek kardeşi Mathias, ahırın köşesinden çıkıp saçlarıyla uyumlu bir çilek kırı olan atını çekerken. Ağzına bir kürdan sokuyor ve bana başını sallıyor, sanki bugünlük bir yetişkinmiş gibi davranıyor. Mathias on iki yaşlarında ama hâlâ çocukluk ile uzun bacaklı ergenlik arasındaki o evrede sıkışıp kalmış durumda.

"Günaydın, Mathias," diyorum ona başımı gösterişli bir şekilde sallayarak. "Sleepy Hollow'un tehlikeli ormanlarında bana eşlik etmeye hazır mısın?"

Tehlikeden bahsedince kaşları kalkıyor, kürdanı ağzında gevşiyor. "Sence silah getirmeli miyim?"

Mary gözlerini devirir. "Git atına bin oğlum," der ona. "Ve McClellan'ın meyve bahçesine uğradığında bana birkaç elma getirmeye çalış."

İnliyor. "McClellan beni bir daha hırsızlık yaparken görürse, kellemini alır."

"Pısırık," diyor Mary çitlere vurarak. "Ve burada Kat'in koruyucusu olman gerekiyordu."

Bana sabit bir şekilde bakıyor, yanaklarında kızarıklık var. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor.

Şimdi gözlerimi devirme sırası bende. "Hadi, geç kalmak istemiyorum."

Atına biniyor ve Mary ile vedalaşıp okula doğru yola çıkıyoruz. Sleepy Hollow köyü Tarrytown'ın kuzeyinde yer alır ve Hudson Nehri'nin geniş alanı ile

Doğuda alçak, ağaçlık tepeler. Benim evim ve Mary'nin evi Sleepy Hollow'un kuzey ucunda, kasabanın sokaklarının ve evlerinin tarım arazilerine ve ormana dönüştüğü yerde.

"Peki o okulda gerçekten neler oluyor?" Mathias bir süre sessizce at sürdükten sonra bana soruyor, sadece ispinozların ve serçelerin sabah cıvıltılarının tadını çıkarıyor, tarlalardaki çiftçilere ve yanımızdan geçen birkaç at arabasına el sallıyor. Atların sıcak nefesi serin havada yükseliyor, ancak hava her geçen dakika daha da ısınıyor ve keşke şu an giydiğim yerine daha nefes alabilen bir elbise giymiş olsaydım diyorum. Sarı ve fırfırlı, en sevdiğim elbise ve belli ki ilk günümde iyi bir izlenim bırakmayı umuyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Çok ketumlar," diyor kürdanı ağzında evirip çevirerek. "Mary de öyle diyor zaten. Belki de onu neden içeri almadıklarını bilmediği içindir."

"Tüm okulların gizemli olduğuna inanıyorum. Onları bu kadar prestijli yapan da budur."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Burayı işleten senin ailen. Eminim senin için o kadar da gizli saklı bir şey değildir."

Tek omzumla omuz silkiyorum. Her yıl bu zamanlarda, Amerika'nın dört bir yanından ve hatta bazen Avrupa'dan okula gitmek için kasabaya yabancılar akın eder. Gidip kampüste yaşıyorlar, botanik ve astronomiden liberal sanatlara, felsefeye ve eski uygarlıklara kadar derecelerini kazanıyorlar. Bu süre zarfında şehre nadiren geliyorlar ve geldiklerinde de gruplar halinde geliyorlar ve kendi içlerine kapanıyorlar. Sadece bu bile Sleepy Hollow Enstitüsü'nde gerçekte neler olduğu ve öğrencilerin neden bu kadar tuhaf oldukları konusunda gizemli bir hava yaratıyor.

Elbette artık okul hakkındaki gerçeği biliyorum. Babam öldükten birkaç gün sonra annem beni oturttu ve bana açıkladı. Kasabadaki pek çok insan da gerçeği biliyor ve kabul ediyor, diğerleri ise at gözlüğü takıyor.

ve söylentilere inanmayı reddediyor. Sleepy Hollow'un damarlarında dolaşan sihir düşünüldüğünde, bunun her zaman çok cahilce olduğnu dşnmşmdr.

Brom buna inandı. Ne de olsa annesi bir cadıydı ve benim yapabildiğim birkaç şeyi grmşt. Ama Mary ve ailesi Sleepy Hollow'a sadece birkaç yıl önce taşındılar ve bize en yakın komşular oldukları ve Mary benden sadece iki yaş küçük olduğ için iyi arkadaş olduk. Brom'un geride bıraktığı boşluğ doldurdu, her ne kadar pragmatik bir aileden gelse, bilime odaklansa ve okltizme hiç ilgi duymasa da. Sanırım büyücülükle ilgili herhangi bir konuşma Mathias'ın da aklından geçerdi. Ayrıca, annem beni oturtup okul hakkındaki gereğ söylediğinden beri bunu bir sır olarak saklamaya yemin ettim.

Bazen hayatım birbiri ardına sır saklamaktan ibaretmiş gibi geliyor.

"Sanırım öğrenmek üzereyim," diyorum ona. "alışmalarımın oğnu kız kardeşinle paylaşacağım, bu yüzden benden bilgi almak istersen, tek yapman gereken sormak."

Kabul ediyorum, her şeyi paylaşmayacağım ama bu Mathias'ın yüzünü buruşturması için yeterli.

"Hayır, teşekkür ederim. Okulda yeterince şey ğreniyorum. Annem seni derslerine bırakmamı istediğ için minnettarım, böylece kendi dersimin başlangıcını kaırabilirim."

Güneşin altında, tepemizde yükselen çitler ve pembe glhatmiler boyunca ilerliyoruz, ayçiçeklerinin yanında masmavi gökyüzüne uzanıyoruz, sarı başları saygılarını sunar gibi başlarını sallıyor. Sonra Hollow Deresi zerindeki eski ahşap köprüden geçiyoruz, toynak sesleri ahşapta yankılanıyor, rahatlatıcı bir ses. Altından akan dere, sonbahar yağmurlarının onu yenilemesini sabırla bekleyen yumuşak bir su şırıltısıdır. Daha sonra yolun atallandığ yere geliyoruz; yollardan biri nehre ve daha kuzeydeki yerleşim yerlerine doğru kıvrılırken, diğeri ormanın içinden geçen ve okulun bulunduğ Pocantico Gl'ne doğru hafif bir tepeye çıkan dar bir patıkaya dönüşüyor.

Ormana girdiğimiz anda üzerimize bir sessizlik çöküyor. Herkesin ailesi onlara Hollow Creek Köprüsü'nün ötesine asla geçmemelerini, ormanın her zaman tehlikeler ve vahşi hayvanlar barındırdığını, kolayca kaybolabileceğinizi ve bir daha asla çıkamayacağınızı söylerdi. Annem her ay kız kardeşleriyle buluşmak için karanlıkta tek başına buraya geldiği için bunu hep saçma bulmuştumdur ama yine de Brom'la oynarken asla çok uzağa gitmezdik.

"Nasıl oluyor da sen de herkes gibi okulda yaşamıyorsun?" Mathias bana soruyor. Sesi hafifçe titriyor ve ormanda ilerledikçe, Wiley Bataklığı'nın durgun sularının yanından geçtikçe daha da ürktüğünü söyleyebilirim.

"Annem şehirde yaşadığım için evde kalmamın daha mantıklı olduğunu söyledi," diyorum. Okulun kendi çapında Sleepy Hollow'dan bir kaçıyı temsil ettiğini biliyorum ama annemi yalnız bırakmak doğru gelmedi. Babama verdiğim sözü bir kenara bırakırsak, babamın ölümünden beri annem eskisi gibi değil, sağlığı o zamandan beri giderek kötüleşiyor.

Yirmi dakika daha gidiyoruz, patika yer yer o kadar daralıyor ki dallar bize doğru uzanıyor ve eğer yerde yeni tekerlek izleri olmasaydı, son zamanlarda herhangi birinin buradan at arabasıyla geçmiş olabileceğine inanmakta güçlük çekerdim.

Sonunda, sabah ışığı gölgelikteki boşluklardan içeri giriyor gibi görünüyor ve ağaçların arasından gölün kaygan yüzeyini görüyorum ve patika tüm karanlık ihtişamıyla okulu ortaya çıkarmak için açılıyor. Önümüzde, yer yer sarmaşıklarla kaplı yüksek bir taş duvarla çevrili büyük demir kapılar var. Pirinç bir levhada Sleepy Hollow Enstitüsü yazıyor: Öğrenmenin Öteye Gittiği Yer.

Kapıların arkasından bakınca binaların şekillerini seçebiliyorum, çoğu eski ve kale gibi, ancak iki tane daha modern ve bodur bina var. Modern olanlar tuğladan yapılmış, ama diğerleri sürekli ıslak görünen, çörtenlerle çevrili bu koyu renkli taştan. Hepsi, tüm kompleksin üzerinde asılı gibi görünen yoğun bir sisle çevrili.

Kapıya vardığımızda, okulun ne kadar geriye gittiği ve ormanın içinde kaybolduğu anlaşıyor. Bir peri masalından fırlamış gibi görünen merkezi bir avlunun etrafına yayılmış beş büyük bina var; heykeller ve fenerlerle kaplı parke taşlı yollar, bakımlı çimlerin ve turuncu yıldız çiçeği bahçelerinin üzerine ışık saçıyor.

Ancak okul ne kadar etkileyici görünse de, içimde vahşi bir at gibi garip bir korku hissi, göğsümde bir sıkışma oluyor. Belki de bunun nedeni, gün ışığında bile tüm pencerelerin sıkıca kapatılmış olması. Sanki bir şeyi dışarıda tutmaya çalışıyorlarmış gibi.

Ya da başka bir şey.

Bölüm 3

Kaĩ

!!

Seni burada bırakıyorum," diye ciyakladı Mathias korkuyla, elini çekerek roan durdu.

Bir an için okulun kapılarına bakıyorum, hayalet tarafından işletiliyormuş gibi bana doğru açılmalarını bekliyorum, ama kapalı kalıyorlar. Ve ortasındaki yılan ve anahtar amblemine bakılırsa, kilitliler.

Omzumun üzerinden Mathias'a bakıyorum. Yüzü solmuş ve atı sabırsızca kişniyor, ya korkusunu ya da okulun enerjisini hissediyor. "Daha sonra bana eşlik etmek zorunda olmadığını biliyorsun," diyorum ona. "Söylemem. İyi olacağım."

Yutkunuyor, bunu düşünürken alt dudağını çiğniyor. Sonra başını sallar. "Bana güvenebilirsiniz, Bayan Van Tassel. Saat dörtte burada olacağım." Atı başını kaldırıp nemli toprağı eşeliyor. "Artık gitmeliyim," diye ekliyor sessizce.

Atı döndürür ve dörtnala havalanırlar, kırmızı bir bulanıklık içinde ormanda kaybolurlar.

Okula dönüp bakıyorum. Mathias'ı gittiğı için suçlamıyorum. Zaten kapıdan geçmesine izin vereceklerinden de şüpheliyim - ben bile geçemiyorum gibi görünüyor. Kardelen'i araştırmak için yaklaşıtıyorum ve o da itiraz etmeye başlıyor. Büyü konusunda her zaman iyi bir kısrak olmuştur ama benim büyüüm bu taş duvarların ardında öğretilenlere kıyasla çok küçük.

Okula ne kadar çok bakarsam, o kadar çok bilinçli bir canavara benziyor ve kapıları bir kafese benziyor. Buraya çocukken ailemle birlikte gelmişim ve ormanın ortasında, karanlık bir gölle çevrili, derinliklerinde canavarlar barındırıyor gibi görünen büyük, sonsuz bir krallık olduğunu hatırlıyorum, ancak o ziyarete dair tüm ayrıntılar, çocukluk anılarının çoğu zaman olduğu gibi bulanık.

Yine de bu Temmuz ayındaki ziyaretim de bulanık görünüyor. Buraya annemle birlikte teyzelerimle görüşmeye, bir mülakata ve kabul için gerekli olan bir sınava gelmişim. Annemle birlikte kapının dışında durduğumuzu, yazın en yoğun günlerinde bile hala mevcut olan sise, gölün siyah, mürekkep gibi yüzeyine, taş duvarların ardındaki önsezili güç hissine huşu içinde baktığımızı hatırlıyorum ve sonra... hepsi bu. İçeriye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Kiminle tanıştığımı, ne konuştuğumuzu ya da herhangi bir şeyin neye benzediğini hatırlamıyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve derisi titreyerek endişeyle homurdanan Kardelen'e geçiyor. Eğilip onu okşuyorum.

"Sakin ol," diye sesleniyorum ona, ipeksi yumuşak boynunu okşayarak. "Korkacak bir şey yok. Bu-"

"Katrina Van Tassel?"

Eyerimde sarsılıyorum ve Kardelen bir kişnemeyle geri sıçırıyor. Dizginlerini tutarak ayakta kalmayı başarıyorum ve yanımızda, birdenbire ortaya çıkan kapüşonlu pelerinli bir kadına bakıyorum.

"Özür dilerim!" Kardelen etrafımda dönerken haykırıyorum. "Bizi korkuttun."

"Sorun değil," diyor düzgün bir sesle. "Ben de seni bekliyordum."

Kardelen yüksek sesle bir homurtu daha çıkarıyor ve başını sallıyor ama sakinleşiyor. Yardım edemiyorum ama kim olduğunu merak ederek kadına bakıyorum. Onu daha önce hiç görmemişim ve bu kasabada bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum.

"Ben Margaret Jansen," diyor. "Beni hatırlamadığınızı biliyorum."

Ona göz kırpıyorum. Bu çok garip bir şey. Ona ilk baktığımda yüzüne bir anlam verememiştim, sanki yüz hatları ters dizilmiş gibiydi ve şimdi nihayet bir araya gelerek tanıdığım bir şey oluşturuyorlar. Oldukça uzun ve köşeli, siyah pelerininin kalınlığına rağmen ince çerçevesi görülebiliyor. Kukuletasının altında uzun, kırılğan görünümlü bir boyun ve tepesinde keskin bir çeneyle tünemiş, bana bir balıkçıl kuşunu hatırlatan küçük bir yüz var. Elmacık kemikleri çukurlaşmış, gözlerinin altında halkalar oluşmuş, dudakları ince ve kuru, kahverengi saçları beyaz ve griyle karışmış. Sadece gözleri parlak ve ışıltılı ve çok ama çok koyu. Onlara baktıkça daha da koyulaşıyor ve başımı döndürüyorlar.

"Tabii ki biliyorum," diyorum aptalca. "Buraya son geldiğimde seninle tanışmıştım. Bana etrafı gezdirmiştin."

Bir rüyayı hatırlamak gibi. Hiçbiri net değil - sanki kampüsü saran sis beynime de aynı şeyi yapıyor. Ama şimdi bu kadını hatırlıyorum, onunla ve annemle soğuk, cereyanlı bir ofiste oturmuş, pelin otu yapraklarıyla çay yudumluyor ve "hediyelerim" hakkında konuşuyorduk. O zamanlar farklı görünüyordu, bir şekilde daha gençti, enerjisi daha sıcaktı.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bana ince, sabırlı bir gülümseme veriyor. Belki de duyuyordur. Telepati benim sahip olmadığım ama belki başkalarının sahip olduğu bir yetenek.

"Hoş geldin komitemiz olmadığı için üzgünüm," diyor kemikli ellerini birbirine bastırarak. "Okulun ilk günü her zaman biraz kaotiktir."

Başının üzerinden okula bakıyorum ve ilk kez ne kadar boş olduğunu fark ediyorum. Sessiz. Kuşlar bile sessiz, hava tamamen durgun.

"Geç mi kaldım?" Göğsümde bir panik ipliğiyle soruyorum. Bugün doğru gün müydü? Annem bu sabah beni uyandırdı, enstitüdeki ilk günüm hakkında o kadar hızlı konuşuyordu ki, bir şey hakkında en son ne zaman bu kadar heyecanlandığını hatırlayamıyordum. Tarihleri yanlış mı anlamıştı? Daha erken mi gelmeliydim? Daha sonra mı? Tek söylediği saat sekizde Mathias'la buluşmam gerektiği idi.

"Hiç de değil," diyor kadın. "Burada kendi hızınızda gideceksiniz. Geç kalmanın cezası ya da erken gelmenin ödülü yok. Önemli olan tek şey, her dönemin sonunda, sınavlarınızda kendinizi gösterebilmeniz." Duraksıyor ve bana kurnaz bir bakış fırlatıyor. "Belki de şimdi küçük bir gösteri yapmalıyız."

İnce, beyaz eliyle kapıyı işaret ediyor. "Bulunduğunuz yerden kapıları açabiliyor musunuz?"

Ona boş boş bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Zihnini kullanarak kapıyı açabilir misin?"

"Aklım mı? Hayır. Üzgünüm, biraz kafam karıştı." Bunu yapabileceğim fikrine nereden kapıldı?

Kapıda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, Katrina."

"Ben Kat," diyorum dalgınca. Bir anı daha canlanıyor. Vitray pencereleri olan katedral benzeri bir odada uzun ahşap bir sandalyede oturuyordum. Pencereler kırmızı ve mavi çiçeklerle kaplıydı ve ışık içeri girdiğinde taş zemini morarmış gibi gösteriyordu. Elimde bir fincan çay tutuyordum, yudumlarken buhar yüzüme çarpıyordu ve önümde dört pelerinli kadın duruyordu, gözleri kapalıydı ve nefeslerinin altında ilahi söylüyorlardı. İki halalarımdaydı, Leona ve Ana; diğerleri Margaret ve başka biriydi. Sanırım kız kardeşi Sophie.

"Kat öyle," diyor kadın. "Bana Rahibe Margaret dediğiniz sürece öyle. Biz burada bir aileyiz, evet ve gösteriyi Rahibeler yönetir." Yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak başını eğiyor. "Kabul edilmeden önce test edildin Kat. Enstitüye layık olduğunu kanıtladın. Seni kabul etmeye ancak geçen hafta karar verebildiğimiz için özür dilerim. Bazı karışıklıklar oldu."

Bu da bir hafta öncesine kadar bunların hiçbirinin neden gerçek görünmediğini açıklıyor.

"Ve test edildiğinizde, büyük umut vaat ettiğinizi gösterdiniz," diye devam ediyor. "Tüm öğrenciler içlerinde derin bir potansiyel taşır. Bunu ortaya çıkarmak bizim elimizde.

Telekinezi, element büyüsü, gölge kontrolü ve taklitçilik alanlarında umut vaat ediyorsun."

"Taklit mi?" Tekrar ediyorum. Bunun ne olduğundan bile emin değilim. "Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum? Tüm bu testleri ne zaman yaptınız?"

"Ne zaman olacağını biliyorsun canım," diyor. "Kapıdan içeri adımını attığında tüm anılar geri gelecek. Yavaş yavaş ve zamanla, ama geri gelecekler. Şimdi gel. İçeri girelim, atını yerleştirelim ve seni ilk sınıfına götürelim. İtiraf etmeliyim ki, uzun zamandır kampüste kalmayan ilk öğrencimiz sen olacaksın."

Elinin bir hareketiyle kapı gürültülü bir klik sesiyle açılıyor ve bize doğru yöneliyor.

Büyünün açık bir şekilde sergilenmesine hayret ediyorum, çenem hafifçe düşüyor. Babam, annemin yanında bile sihrimi saklamam için bana söz verdirmişti. Başta mantıklı gelmişti, özellikle de annem benim yanımda hiç sihir göstermediği için. Ancak son birkaç yıldır, neyi yapıp neyi yapamayacağımı daha çok merak etmeye başladı, yine de kendi sihrini minimumda tuttu.

Bu yüzden onu burada bu kadar cesurca görmek beni heyecanlandırıyor. İlk defa bu okula gideceğim için biraz heyecanlıyım. Belki o kadar da kötü olmaz. Belki de burası bana aradığım her şeyi sağlayacak.

Kapılar tamamen açıldığında, Snowdrop'a usulca gıdaklayarak onu Rahibe Margaret'i kampüse kadar takip etmesi için cesaretlendiriyorum. Kardelen yarı yolda durup başını kaldırıyor ve yürümeye devam etmesi için yanlarını dürtmek zorunda kalıyorum.

Lütfen bunu yap, diyorum içimden ona. Güvende olacaksın, söz veriyorum.

Her zamanki gibi, onunla zihnimde konuştuğumda beni dinliyor. İçeri giriyor ve girdiği anda üzerimden buz gibi bir şeyin kaydığını hissediyorum, sanki bir nehre dalmışım gibi. Bu koğuşlar olmalı. İkimiz de aynı anda titriyoruz ama ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki aniden dünya

küçölüp genişliyor, kulaklarımdaki basınç patlayana kadar artıyor.

Ve sonra her şey durgunlaşıyor. Kuş sesleri duyuyorum. Binalardan hafif kahkahalar geliyor. Bir esinti saçlarımı geriye savuruyor, şenlik ateşi ve gül kokuyor.

Rahibe Margaret bana bakıyor. "Enstitüye hoş geldiniz."

Bekliyorum, kabulüm ve testlerimle ilgili unuttuğum anılarla dolup taşmayı bekliyorum ama hiçbirini hatırlamıyorum. En azından henüz.

Ama o okulun ortasını kesen arnavut kaldırımlı yolda yürürken, her iki tarafta yüksek taş binalar, burada daha önce yürüdüğüme dair güçlü bir his var içimde. Kardelen onu takip etmekten memnun görünüyor, ben de eyerde arkama yaslanıp mimariye hayret ediyorum. Uzaktan bakıldığında taş binaların üzerindeki gargoyller yüz­süz görünüyor, ama yakından bakıldığında hepsinin çok belirgin insanımsı yüzleri var. Yol boyunca sıralanan heykeller de aynı, beyaz mermer ve yosunlu taşlarla donmuş kadın ve erkekler. Bahçeler kapıların dışından görüldüğünden daha canlı, sadece yıldız çiçeği değil, mavi gelincikler ve sarının tonlarında göz kamaştıran börölceler de var.

Daha önce kapalı görünen pencereler bile açıkça açık ve biz yanlarından geçerken sesler gelip gidiyor, dersler çoktan başlamış. Onların enerjisinin ve heyecanının dışarı sızdığını, etrafımdaki havada döndüğünü hissedebiliyorum. Sadece daimi sis aynı kalıyor, göl esintisiyle bile kıpırdamayan beyaz bir pelerin gibi binaların arasında dinleniyor.

Rahibe Margaret bizi kampüsün arka tarafındaki ahırlara götürerek tüm binalara daha yakından bakmamı sağlıyor. Hepsi bir daire oluşturuyor gibi görünüyor, yol ve bahçeler bir tekerlek ve parmaklıklar gibi aralarından geçiyor ve en yeni binalar arka tarafta ahırların yanında yer alıyor. Burada daha fazla ağaç var, meşe, karaağaç ve birkaç akçaağaç, yapraklarının rengi kasvete rağmen parlıyor, iki tuğla binayı sanki sonradan düşünülmüş gibi ormanın içine inşa edilmiş gibi örtüyor.

Tam attan ineceğim sırada bir seyis beliriyor. On yaşından fazla olamaz, koyu sarı saçlı ve tüm dikkatiyle Rahibe Margaret'i izliyor, vücudu gergin ve kıpır kıpır.

"Simon," diyor ona. "Bu Leona ve Ana'nın yeğeni Kat. O buradayken atı Kardelen'e çok iyi bak. Üç kırk beşte eyerlenmiş ve gitmeye hazır olsun."

"Evet, Rahibe," diyor Simon, Kardelen'e uzanmadan önce korkuyla başını sallayarak bana kısa bir süre bakıyor. Bir an için Rahibe Margaret'in atımın adını nereden bildiğini merak ediyorum ama sonra onun pek çok şeyi bildiğini fark ediyorum.

Neyse ki Kardelen, Simon ellerini dizginlerin üzerinde kavuşturduğu anda yumuşak bir mırıltı çıkarır ve itaatkâr bir şekilde onu ahırların içinde takip eder.

"Şimdi," diyor Rahibe Margaret bana, "atınız emin ellerdeyken, sanırım sizi sınıfa götürsek iyi olacak." Sonra bana bakarken kaşlarını çattı. "Hiç kalem ya da kâğıt getirmedi mi? Tebeşir ya da yazı tahtası bile mi?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. "Annem bana her şeyin sağlanacağını söylemişti." Aslında annem bana neredeyse hiçbir şey söylemedi. Ona ne zaman derslerimin ne olduğunu (çünkü hiçbirini seçme şansım olmadı) ya da ne beklemem gerektiğini sorsam, bana küçük bir gülümseme verir ve "Göreceksin" derdi.

Ancak bu bilgi Rahibe Margaret'i rahatsız etmişe benziyor. Gözleri biraz kısılıyor. "Öyle mi? Tüm öğrencilere ders kitapları ve malzemeleri verildi, ancak kampüs dışında yaşayan tek kişi sen olduğun için gözden kaçmış olmalısın. Neyse ki ilk dersin enerji manipülasyonu ve çok uygulamalı olduğunu duydum. Ya da öyle olmalı. Gördüğünüz gibi öğretmen yeni."

Enerji manipülasyonu mu? En yakın taş binaya doğru yürüyor ve ben de elbisemin yolda sürüklenmemesine dikkat ederek onu takip ediyorum. Beni felsefe ya da Shakespeare ile başlatmıyorlar mı?

Rahibe Margaret büyük ahşap kapıyı açıp beni içeri buyur ederken, "Biz yavaş başlamaya inanmayız," diye açıklıyor. "Biz dalmayı tercih ediyoruz

Çalışmalarımıza balıklama dalacağız. Ama telaşlanmayın. Tıpkı bir kartal yavrusunun annesinin onu yuvadan atıp ilk kez uçmaya zorlaması gibi siz de bu işe alışacaksınız."

Surat yapıyorum. Bu benzetmeyi pek sevdiğimi sanmıyorum.

"Ayrıca," diyor bana yan gözle bakarak, "tüm sınıflarınız yetenek testlerinize göre seçildi. Annenin sana ders programını vermemesine şaşırdım."

"Bana hiçbir şey vermedi," diye itiraf ediyorum. "Sadece sabah dokuzdan önce gelmemi söyledi."

"Tipik Sarah," diyor kuru bir kahkahayla, ama sözlerinde acı bir ton var, anneme karşı hayal ettiğimi sanmadığım bir düşmanlık.

Beni koridorun sonuna götürüyor, altın çerçeveler içinde hayvan resimleriyle süslenmiş uzun taş duvarlar, her birinde sadece tek bir hayvan - bir at, bir kurbağa, bir kelebek, bir kedi - hepsi aynı canlı fırça darbeleriyle yapılmış. Gözleri ben geçerken beni izliyor gibi görünüyor, bu da beni tedirgin ediyor.

Sonra isim levhasında Ichabod Crane yazan bir kapının önünde durur ve parmaklarıyla kapıya vurur.

Ichabod, diye düşündüm kendi kendime. *Ne alışılmadık bir kadın ismi.*

Sonra kapı bir sıcak hava patlamasıyla açılıyor ve diğer tarafta bize şaşkınlıkla bakan özellikle uzun boylu bir adam duruyor. Pürüzsüz soluk teni, sarkık siyah saçları ve bana en derin gök gürültüsü bulutlarını hatırlatan koyu gri gözleriyle özellikle uzun boylu ve yakışıklı bir adam.

"Sen bir erkeksin," diye ağzımdan kaçırdım şaşkınlıkla. Ben bir kadın bekliyordum. Okulun her yönden ilerici olduğunu biliyordum ama daha önce hiç erkek öğretmenim olmamıştı.

Adam bana kaşlarını çatıyor. "Öyleyim," dedi. "Ve çok geç kaldınız."

Bölüm 4

Vinç

Üç Hafta Önce

Takip **ediliyorum.** Bundan eminim.

Binadan dışarı adımımı atar atmaz, bir gölge Mott Caddesi'ndeki tuğla duvar gözümün ucuyla bana doğru geliyordu. Saldırganla yüzleşmek için arkamı döndüm, onun afyon barlarından çıkanları avlayan ve soymak için kolay bir hedef gören bir hırsız olduğunu düşündüm.

Ancak caddeden geçen tek bir at arabası ve yakındaki bir ara sokakta tıkırdayan çöp kutularının sesi dışında kimse yoktu. Şehrin geri kalanı uyuyordu.

Yürümeye devam ettim, uyuşturucu sistemimi terk etmeye başlamıştı. Ağustos havası gece bile yapış yapıştı, ama ciğerlerimde taze hissediyordum ve sanki haftalardır nefes almamışım gibi ilerledikçe yudum yudum içiyordum. Afyonun etkisinin tamamen geçmesinin an meselesi olduğunu ve hayatımın yıkıntılarıyla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama şimdilik iyiydim. Geleceği ve geçmişi olmayan isimsiz bir adamdım, sadece sabahın üçünde New York'un boş sokaklarında yankılanan ayak sesleriydim.

Ama sonra ayak seslerime bir başkası katıldı.

Yaklaşıyor, yaklaşıyor.

Etrafımda döndüm ve orada hiçbir şey görmedim.

Sanki içinden bir şey sıçramış gibi bir su birikintisinin hareketinden başka bir şey yoktu.

Ondan sonra daha hızlı yürüdüm, terledim ve şimdi neredeyse ayık hissediyorum. Otel odama sadece bir dakika uzaklıktayım ve ensemde izlendiğime dair kötü bir his olsa da, içeri girdiğimde güvende olabileceğimi hissediyorum. Odam sadece kirli bir duvar deliği, ama en azından etrafımda başka kirli duvar delikleri var.

"Ichabod," diye fısıldıyor arkamdan bir kadın sesi. Sanki göğsüme uzanıp kalbimi yakalıyor ve beni durduruyor. Marie'nin sesine çok benziyor.

"Ichabod Crane," diyor ses yine, ama şimdi kaba, alçak ve belli belirsiz uğursuz geliyor.

Yavaşça başımı çeviriyorum.

Arkamda duran pelerinli bir kadın var. Yüzü yok.

Gözleri yok. Burun yok. Sadece ağız için ince bir çizgi. Yüce Tanrım.

"Ahh!" diye haykırıyorum, çılgılığımı bastırmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum, sanki kendimi onun görüntüsünden korumak için kolumu kaldırıyorum.

Ama kolumu uzattığımda onu tekrar görüyorum ve artık bir yüzü var.

Tabii ki öyle. Tanrı aşkına, sanırım bu gece çok fazla sigara içtim.

"Ichabod Crane," diyor bir kez daha ve şimdi sesi bir kez daha değişiyor. Daha hafif, daha yumuşak ve gaz lambasının ışığına doğru bir adım attığında onu daha net görebiliyorum. Yaşlı ama belirsiz bir yaşta, pürüzsüz, düzgün beyaz tenli, gözlerini ve ağzını çevreleyen derin çizgiler var. Dudakları kırmızı ve ıslak, sanki az önce dudağını ısırmış gibi, gözleri ise ışığın altında dans ediyormuş gibi görünen altın benekli parlak bir yeşil. Gözleri onu olduğundan daha genç gösteriyor.

Ayrıca ne olduğunu anlayamadığım bir aurası var. Sürekli renk değiştiriyor, bazen tamamen kayboluyor.

Cadı, kendi kendime düşünüyorum. *O bir çeşit cadı*. "Bu konuda haklısınız Bay Crane," diyor. Gözlerim açılıyor.

"Ama bu kadar korkmuş görünmemelisin," diye devam ediyor. "Ne de olsa sen de bir cadısın."

Gözlerimi bir an için ondan ayırmaya cesaret ediyorum ve endişeyle etrafıma bakıyorum. Sokak, bir kanalizasyonun yanında koşuşturan bir fare dışında boş ve çıplak ve otelim bloğun hemen sonunda. Acaba o beni durdurmadan önce oraya varabilir miyim? Nasıl yapacağını bilmiyorum, ondan en az bir karış daha uzunum ama cadılara güvenilmez.

"Sizi durdurmayacağım," diyor. "Ama söyleyeceklerimi dinlemek isteyebilirsiniz Bay Crane. Korkarım bu sizin geleceğinizle ilgili ve umarım reddedemeyecek kadar aptal değilsinizdir."

Onu uzaklaştırmak istiyorum. Otele yürüyüp kapıyı suratına çarpmak. Ya da belki de arkamı dönüp doğruca afyon barına gitmek. Bir pipo ile mindere uzanmak ve tüm bunların bir rüyaya dönüşmesine izin vermek.

"Ne tür bir fırsat?" Kendimi sorarken buluyorum, ses tonum temkinli.

"Finansal bir iş" diyor. "Ödüllendirici bir şey. Görüyorsunuz, ben prestijli bir üniversitede işe alım uzmanıyım ve sizin geçmişinize sahip bir öğretmen arıyoruz."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Geçmişim mi?"

"Evet," diyor basitçe. "Chicago'da tıp fakültesine gittiğini ve aniden okulu bırakana kadar başarıyla mezun olmaya hazırlandığını biliyoruz. San Francisco'da bir akademide öğretmenlik yapmaya devam ettiğinizi ve eşinizle orada tanıştığınızı biliyoruz. Ve eminim hatırlatmaya gerek duymadığınız trajik koşulların sizi buraya, New York'a getirdiğini de biliyoruz... ve o zamandan beri hayatınızın ne hale geldiğini de."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Polis kayıtlarına ulaşabildin mi?"

"Potansiyel bir çalışan hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğim için beni suçlayamazsınız, değil mi?" diyor. "Ama hayır, bahsedilecek bir kayıt yok. Birinin geçmişini görebilen tek cadı sen değilsin. Aklına koyduğunda ellerinin neler yapabileceğini biliyorum. Birinin geçmişini görmek için tek yapmam gereken dokunduğu bir şeyi tutmak."

Kadın pelerinine uzanıyor ve benim daha önce kullandığıma benzeyen mavi bir mendil çıkarıyor. Hemen ceketimin cebini yokluyorum ama mendilin olmadığını görünce şaşırıyorum.

"Büyücü," diyebildim.

"Pardon?"

"Ben bir büyücüyüm, cadı değil." Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

"Anlambilim," diyor mendili uzatarak. "Al bunu. Afyon mağarasında bırakmışsın."

"Sen de mi benimle oradaydın?" Mendilimi ondan çekip alarak acı bir şekilde soruyorum. Bu tür güçlere sahip biriyle hiç tanışmamıştım. Neredeyse grotesk.

"Gölge büyü," diyor dudaklarında kendinden emin bir gülümsemeyle. "İnsanı karanlıkta görünmez kılar. Bu benim birçok yeteneğimden biri. Bana katılırsan yakında senin de sahip olacağın yetenekler."

Başımı sallıyorum, geriye doğru bir adım atarken elimi umursamaz bir şekilde kaldırıyorum. "Bakın Madam Cadı, iyi birine benziyorsunuz ama sanırım yollarımızı ayırmamız gerekecek. Görüyorsunuz, burada oldukça mutluyum." Şehri işaret ediyorum. "New York'u seviyorum. Ayrılmak istemiyorum. Ve bunu kesinlikle sokakta tanıştığım mendil çalan bir kadın için yapmayacağım."

Şaşkınlığını gizleyemiyor. "Bu üniversite buradan sadece otuz mil kuzeyde. Eyalette."

"Sevdiğim eyalet değil," diyorum geri adım atarak. "Sevdiğim şehir. Ve dediğim gibi, oldukça mutluyum. Hem de çok mutluyum. Şimdi izin verirsiniz, geç oldu ve birkaç gün uyumam gerekiyor."

Arkamı dönüyorum, umarım bu işin peşini bırakır ve okulunda ders verecek başka bir bahtsız profesör bulur. Birkaç adım yürüyorum, omzumun arkasına bakıyorum ve onu sokak lambasının altında dururken görüyorum. Ne kadar uzaklaşırsam, yüz hatları da o kadar belirsizleşmeye başlıyor.

Burun yok, göz yok. İnce dudaklı bir gülümsemeden başka bir şey yok.

Yutkunuyorum ve arkamı dönüyorum, tenimi hem sıcak hem de soğuk hissediyorum. Banyo iyi olurdu. Sıcak bir banyo. Soğuk bir banyo. Bir şey, herhangi bir şey.

Yine de otele girdiğimde, resepsiyonda uyuyan yaşlı adamın yanından geçip katıma çıktığımda, ortak banyo doluydu, bir banyo zaten akıyordu, bu yüzden devam ediyorum.

Odamın anahtarlarını çıkarıyorum, kilidi çevirirken ellerim hafifçe titriyor, sonra kapıyı açıp tökezleyerek içeri giriyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum ve hızla arkamdan kilitliyorum.

Sonra arkama yaslanıyorum, kollarımı kapalı tutacakmış gibi açıyorum ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Bu da neydi böyle? Kimdi bu kadın? Mendilimden benimle ilgili tüm bu bilgileri gerçekten biliyor muydu, yoksa yıllardır beni takip mi ediyordu?

Gerçekten ne kadarını biliyordu?

Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes veriyorum. Gözlerimi açıyorum. Karanlıkta bile odam tam bir felaket. Kıyafetler yerde, yatağım yapılmamış ve pencerenin pervazında sokaktan aldığım yarısı yenmiş bir tabak kızarmış tavuk duruyor.

Bir an için, hayatımı onun gözünden görüyorum. Bir an için nereden başladığımı ve ne kadar uzağa düştüğümü görüyorum. Bir an için, uzaklaşmakla hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Sonra bir gölge duvardan uzaklaşır.

Ağzımı açıyorum ve bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Sadece çığlık atacak gücü bulamadığımdan değil, sesimin benden alındığından da. Boğazımdan çalındı.

"Sessiz ol," diye tıslıyor kadın. "Komşularını uyandırmak mı istiyorsun? Senin ne olduğunu bilmelerini mi istiyorsun? Bir baş belası ve uyuşturucu bağımlısı bu korkunç şehrin kabul edeceği bir şeydir. Bir cadı değil."

Duvardan uzaklaşıyor ve etrafımızdaki lambalar titreşerek odayı hareketli gölgeler içinde bırakıyor. O gölgelerin içinde beni izleyen gözler gördüğüme yemin edebilirim. Görüşümün içinde ve dışında kıvranan siyah yılanlar.

"Benden ne istiyorsun?" Söylemeyi başardım.

"Seni Sleepy Hollow Enstitüsü'nde istiyorum," diyor ince ellerini dua eder gibi birbirine bastırarak. "Geçmişin ve sihrin seni okul müdürü olarak en iyi aday yapıyor."

Kaşlarımı çattım. "Sleepy Hollow Enstitüsü mü?"

"Ne olduğunu bilmediğiniz için sizi suçlamıyorum."

"Oh, ne olduğunu biliyorum," diyorum derin bir nefes vererek. Ormanda mistik bir kulübeden değil de gerçekten var olan bir yerden bahsettiği için omuzlarım hafifçe düşüyor. "Oradan pek çok parlak beyin çıktı... ya da okulunuzun kampanyası insanların öyle düşünmesini istiyor."

Bana pek de nazik olmayan bir sırıtışla bakıyor. "Çünkü bu doğru. Harika insanlarla harika şeyler yapıyoruz."

Bir süre ona bakıp düşünmeye çalışıyorum. Yaşadığım korkuya rağmen afyon hala damarlarımda. "Bu zeki insanların büyü ve cadılıkla ne ilgisi var?"

Sırıtışı genişliyor. Bir an için dişleri jilet gibi keskin görünüyor ama yine de bu sadece ışığın bir oyunu, tıpkı gölgelerdeki yılanlar gibi. Olmaları gerektiği gibi, yoksa aklımı kaybedeceğim.

"Öğrenciler çok zeki çünkü sihre yatkınlar. Endişelenmeyin Bay Crane. Müfredatı geçen herkes diploma alıyor. Devam ediyorlar ve dünyada harika şeyler yapıyorlar. Başlangıçta hepsi uyumsuz, insan düşmanı, kötü niyetli kişilerdi. Kendilerini farklı hissettikleri, farklı oldukları için dünya tarafından tekmelendiler."

Dilini sempatik bir şekilde şaklatıyor. "Ama bizim okulumuzda, kendilerinin en iyi versiyonlarına dönüşüyorlar. Oradaki öğrencilerin parlamasına izin veriliyor. Gerçekte kim olduklarını keşfetmelerine ve gerçek potansiyellerini ortaya çıkarmalarına. Ve orada ne kadar uzun süre kalırsanız, aynı şey sizin için de o kadar fazla olacak. Size bir maaş, artı oda ve yemek sunuyoruz ve sadece bir yıl taahhüt etmeniz gerekiyor. Bir yıl sonra isterseniz ayrılmakta özgürsünüz. Ama sizi uyarıyorum. Sleepy Hollow'dan asla ayrılmak istemeyeceksiniz. Bir kez bizimle birlikte oldun mu, ömür boyu kalmak isteyeceksin."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Sanırım biraz aşırı da geliyor. Kendim hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bir yerde çok uzun süre kalmadığımdır. O da benim hakkımda bunu biliyor olmalı.

"Maaşı ne kadar?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Bunun bana cazip gelmeye başlamasından nefret ediyorum. Yeniden öğretmen olma fikri, öğrencilerin her sözünüze tapması. O kontrol ve güç hissini özledim, tanrı gibi hissetmeye benzer bir şey. Fakir bir adamın tanrısı, ama yine de bir tanrı.

"Haftada on beş dolar," diyor. "İkinci yıl için on altı."

Bunu çığnıyorum, kalbim baştan çıkmak için çarpıyor. Bu, ülke genelindeki oranın iki katından fazla. "Peki ya konutlar?"

"Erkek fakültesi yurdunda kalacaksın. Kendi konaklamanız. Göl manzaralı bir oda. Kendi özel banyonuz ve tuvaletiniz. Her gün nefis yemekler servis edilir." Bunu söylerken, yarısı yenmiş tavuk yemeğine küçümseyerek bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Öğrencilerinin en iyisini ortaya çıkaran disiplinli bir öğretmendin çünkü onlardan en iyisini talep ediyordun. Onların bir kez yükselmesini sağladın ve yine yükselmelerini sağlayacaksın. Hayatınız böyle olmak zorunda değil Bay Crane. Bu şekilde yaşamak zorunda değilsiniz. Yeniden yaşamayı seçebilirsiniz. Her şeyden önce büyüü seçebilirsiniz."

"Büyü," diye alay ediyorum. Başucumdaki dağınık tarot kartları destesini işaret ediyorum. "Benim sihrim bu. Başka bir şey değil."

"Enerji bahşedebilirsin," diyor. Şaşkınlıkla ona baktığımda başını sallıyor ve devam ediyor. "Evet, sana ne olduğunu biliyorum ama içinde kimsenin göremediği şeyleri de görebiliyorum. En önemlisi de *sen* göremiyorsun. Ama ben senin potansiyelini görüyorum. Başkasına, sana hiçbir maliyeti olmadan enerji verebileceğini biliyorum. Biz buna ihsan diyoruz. Bu çok nadirdir ve bir öğretmen olarak çok önemlidir."

İhsan. Sonunda bunun için bir kelimem var.

Marie'ye dokunduğum bir an gözümün önüne geliyor, yüzünde şok ve ihanet ifadesi beliriyor ve sonra sahne kayboluyor.

"Peki ya senin kehanetin?" diye devam ediyor, hâlâ gülümseyerek. "Tarot kartlarınla alay ediyorsun ama gelecekleri görebiliyorsun, özellikle de başkalarının geleceklerini. Belirsizler ama oradalar. Peki ya içinde daha fazlası varsa? Ya ortaya çıkmayı bekleyen, yüzeyin altında kaynayan çok daha fazlası varsa? İçindeki ışığı karartmaya çalışan ilaçlardan bıktım artık. Bu dünyanın seni olduğun gibi kabul etmek istemediğini biliyorum ve bunu gizlemek, bundan kaçmak, beynini uyumlu hale getirmek için afyon ve alkol kullandığını da biliyorum. Ama sen bu dünyaya Goruun tarafından uyum sağlaman için gönderilmedin. Buraya parlamak için geldiniz. Buraya başkalarına yardım etmek için gönderildin."

"Goruun?" diye sordum. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım.

Gözlerinde ciddi bir ifade beliriyor. "İşi kabul ettiğinizde daha fazlasını öğreneceksiniz."

Elimi çeneme sürüyorum, aniden dünyanın ağırlığını üzerimde hissediyorum. Bu cadı kadın burada olsa da olmasa da çöküyorum. Göz kapaklarım titriyor, kendimi ağır hissediyorum.

"Geri döneceğim," diyor öne doğru bir adım atarak. Uzanıp elini yanağıma koyuyor ve ben bu his karşısında irkiliyorum. Teni soğuk ya da sıcak değil ama kâğıt kesiği gibi acıtıyor. "Hayatını değiştirecek böyle bir karar vermeden önce dinlenmen gerek. Çünkü inan bana, bu senin hayatını değiştirecek. Sonsuza kadar."

Elini çekiyor ve o kapıyı açarken ben t ö k e z l e y e r e k kapıdan uzaklaşıyorum, kilitler sihirli bir şekilde çözülüyor.

Bu kadını dışarıda tutmanın bir yolu yok, diye düşünüyorum bıkkınlıkla.

"Benim adım Leona Van Tassel," diyor başını sallayarak. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bay Ichabod Crane."

Sonra karanlık koridora adım atıyor ve gölgeler onu bütünüyle yutarak gözden kayboluyor.

Bölüm 5

Kaĩ

Bu öğretmen az önce derse geç kaldığımı mı söyledi?

"Geç mi kaldım?" Gözlerimi kapı aralığındaki Profesör Crane'den ayırıp Rahibe Margaret'a bakarak tekrarlıyorum. "Bana burada geç kalmak diye bir şey olmadığını söylemiştiniz," diyorum ona.

Rahibe Margaret bana bakmıyor, onun yerine profesöre ince bir gülümseme veriyor. "Bu Katrina Van Tassel," diyor vurgulayarak. "Ona kendi hızında gidebileceğini söyledim."

Kara kaşları kalkıyor. "Van Tassel?" diye tekrarlıyor. Başını hafifçe eğerek ona dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Rahibe Margaret çenesini kaldırdı ve omzuma vurmadan önce ona daha da ince bir gülümseme verdi. "Seni gezdirmeyi bitirmek için dersten sonra döneceğim."

Pelerini arkasından mürekkep gibi akarak uzaklaşıyor ve ben öğretmenime bakarken yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum. Özel muamele göreceğimi düşünmemiştim ve Profesör Crane'in bana şimdiden kızdığını söyleyebilirim.

"Katrina Van Tassel," diyor boğazını temizleyerek ve beni odaya almak için kenara çekilerek. "Önden buyurun."

"Ben Kat," diyorum ona, yanından geçip giderken havada belli belirsiz bir ateş ve baharat kokusu var.

İçeri girdiğimde her öğrencinin bana bakıyor olması dışında sınıf beklediğim gibi değil. Öğretmen masası odanın ortasında, önünde sahneyi andıran küçük, alçak bir platform var ve sıralar onun etrafında at nalı şeklinde dizilmiş, muhtemelen toplamda bir düzine ya da daha fazla ğrenci var. Bir duvar boyunca ağalara bakan bir dizi pencere var ve odanın arkasında karanlık bir perdeyle yarısı gizlenmiş boş kafesler ve kavanozlardan oluşan bir koleksiyon var.

"Ben de Profesör Crane," diyor sert bir ifadeyle ve elini hemen önündeki boş masaya doğru uzatıyor. Sanırım kimse ateş hattında oturmak istemiyordu. "Ve okul müdürleriyle olan ilişkinize rağmen, oturacağınız yer burası. Üzgünüm, ilk seçim hakkınız yok."

Birkaç ğrenci eğilip birbirlerine fısıldıyor ve beni aşağı yukarı süzüyorlar. Hiçbiri benim kadar şık giyinmemiş; aslında kızların elbiseleri sade, yüksek yakalı ve yer yer yırtık pırtık, erkeklerin gömlekleri buruşuk, takım elbise ceketleri üzerlerine tam oturmuyor. Tenim daha da sıcaktan yanıyor. Kendimi bir anda buraya ait değilmişim gibi hissediyorum.

Hemen yerime oturuyorum.

"Ve Bayan Van Tassel," diye devam ediyor profesör, bakışları delici, "her sabah ders başladığında burada olmanız beklenecek, yirmi dakika sonra değil. Kim olduğunuz ve Rahibe Margaret'in size ne söylediğİ umurumda değil, ama onun çalışma şekli benim çalışma şeklimle aynı değil ve ben bu sınıftaki tanrıyım."

Masasının arkasında dönüp ellerini arkasında kavuşturarak yere bakarken gözlerim açılıyor. Ama bakışlarımla buluşmak için başını çevirdiğinde, çenemi kaldırarak onu hiçbir şekilde tanrı olarak görmeyeceğimi bildirmek için başımı sabit tutuyorum. Bir tür mucize eseri dudağımı ısıırıyorum ve ona bunu söylemekten kaçınıyorum. Sözde statümün onun sınıfından atılmamı engelleyeceğinden emin değilim.

"Şimdi," diyor, kömür gözleri hâlâ üzerimde, "elimizdeki derse geri dönmeme izin verin."

Masasının etrafında dönüyor, bir ders kitabı kapıyor ve tam önümdeki platforma geliyor. Pantolonu biraz dar, siyah ceketinin uzun boyuyla çerçevelenmiş ve uygunsuz düşünceler edinmek istemediğim için hemen masaya bakıyorum. Birisi köşeye kurşun kalemle bir şeyler karalamıştı, kelimeler silikti: *Sleepy Hollow'a hoş geldiniz. Hiç ayrılmayasın!*

"Sözüm kesilmeden önce de söylediğim gibi," diye devam ediyor Profesör Crane, sınıfa hitap ederken sesi daha da yükseliyor, "enerji manipülasyonu almaktan ziyade vermekle ilgilidir. Hepiniz bu sınıftasınız çünkü Rahibelere potansiyelinizi gösterdiniz ve onlar da bunu keşfedilmeye değer buldular. Birçoğunuz bu özel büyüye sahip olduğunuzun, bunca zamandır içinizde uykuda yattığının farkında bile olmayabilirsiniz. Bazılarınız bu yeteneğin ipuçlarına sahip olabilir. Diğerleri ise enerji manipülasyonunu her gün uygulayabilir... tabii ki meraklı gözlerden uzakta. Belki de bunu köpeğiniz ya da kediniz üzerinde deniyorsunuzdur. Ya da can sıkıcı küçük bir kardeş üzerinde."

Birkaç kıkırdama ve takdir edici mırıldanma duyulur.

"Ancak ne vereceğinizi bulmanın ilk adımı, ne tür bir manipülasyon yapabileceğinizi bulmaktır. Ne tür bir enerji." Boğazını temizliyor. "Senden defterini ve kalemini çıkarmanı ve enerji deyince aklına gelen ilk beş şeyi not etmeni istiyorum."

Herkes kitap çantalarına ve el çantalarına uzanırken etrafımda hışırdıyor ve ben sadece orada oturuyorum, Profesör Crane'in gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Bayan Van Tassel?" diyor alçak bir sesle, keskin bir tonla.

Gözleriyle buluşmaya cesaret ettim. "Korkarım üzerine ya da üzerine yazabileceğim hiçbir şeyim yok." Annemin bana hiçbir zaman malzeme getirmemi söylemediğini açıklamak için ağzımı açtım ama bu sadece bir bahane gibi görünecekti, bu yüzden sustum. "Belki bana biraz ödünç verebilirsin."

"Belki de yapabilirim?" diye tekrarlıyor, alnı bir tutam sarkık saçının altında kırışıyor. "Okul size ihtiyacınız olan her şeyi sağlamış olmalı." İç geçiriyor ve öğrencilere bakıyor. "Aranızda ona şimdilik ödünç verebileceği fazladan kalemi ve kâğıdı olan var mı?"

Yanımdaki siyah çocuk çantasını karıştırıyor ve bir kalem daha çıkarıyor. Defterinden birkaç sayfa koparıp bana uzatıyor.

Kâğıdın ne kadar pahalı olduğunu bildiğim için ona minnettar bir bakış atıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca. Bu sınıftaki herkes gibi onun yüzü de tanıdık değil, Sleepy Hollow'a yabancı.

Sadece başını sallıyor, dikkati profesörün üzerinde, sanki gözlerini kaçırmaktan korkuyormuş gibi.

"Peki, devam et," diye dürtüyor profesör. "Beş şey."

Düşünmeye çalışarak kalemi elimde evirip çeviriyorum. Ama çok zor. Öğretmenim masasının etrafında volta atıyor, derin düşüncelere dalıyor ve ara sıra odaya göz gezdiriyor. Gözlerimle karşılaşüyor ve muhtemelen ona baktığımı ve hiçbir şey yazmadığımı için hayal kırıklığıyla parlıyorlar.

Kağıdıma bakıyorum ve bu arada beynimin çalışmaya başlayacağını umarak bir ila beş arasındaki sayıları karalıyorum. Enerjiyi düşündüğümde aklıma ne geliyor? Platon öğreniyor ya da Chaucer falan okuyor olmalıydım. Kulağa bilim gibi gelen bir şey değil.

Profesör Crane'in parmakları görüş alanımda beliriyor ve masamın üstüne bastırıyor. Bir an onlara bakıyorum, uzun, ince parmakları tahtaya vuruyor. *Çok güzel elleri var, diye* düşünüyorum dalgınca, uzanıp onlara dokunmak için ani bir dürtüyle çarpılıyorum.

Neyse ki kendi ellerimi kendime doğru çekiyorum ve ona bakıyorum.

Bakışları beni olduğum yerde tutuyor, sanki odada başka kimse yokmuş gibi. *Ne tuhaf bir adam, tek başına bana odaklanmış.*

Kendime aynı zamanda ona da odaklandığımı hatırlatmalıyım.

İstemiyorsan burada olmak zorunda değilsin, o kadar kısık bir sesle söylüyor ki zar zor duyuyorum. Aslında dudaklarını bile oynatmıyor. Bir şekilde bana oyun mu oynuyor? Zihnim bana oyun mu oynuyor?

Sanki bir cadı olmak bile istemiyorsun, diye devam ediyor, sesi hala çok alçak, sanki beynime sis gibi sızıyor. Dudakları şimdi kıpırdıyor, ama zar zor, ve ben dinleyen başka biri var mı diye bakmak için koltuğumda dönüyorum, ama hepsi yazılarına odaklanmış durumda. Senin gibi bir aileden gelmek ne kadar garip.

Parmakları hâlâ masanın üzerinde, daha da yaklaşıyor. Sizinle konuşuyorum, Bayan Van Tassel. Başka kimseyle değil. Burada olmak istemediğinizi söyleyebilirim. Belki de aileniz böyle istiyor ve siz de buna mecbursunuz. Ama sizi burada kalmaya zorlamayacağım. Gitmekte özgürsünüz.

"Gitmiyorum," diyorum ve şimdi sınıf arkadaşlarım kıpırdanıyor, yerlerinde kıpırdanıyor, kâğıtlarından başlarını kaldırıp bize bakıyorlar.

"O zaman belki siz de katılmak istersiniz," diyor normal sesiyle.

Ona ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun sesini böyle yükseltebilmesi ve istediğinde benimle bu kadar özel konuşabilmesi ama benim aynı şeyi ona yapamamam adil görünmüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun varlığının masamı terk ettiğini hissedene kadar burnumdan derin nefes alıyorum. Sonunda nefes alabileceğim gibi nefesimi veriyorum ve elimdeki görevi düşünmeye çalışıyorum. Enerjiyi düşündüğümde aklıma bir yaz günündeki parlak, kör edici güneş geliyor. Köprünün altından akan dereyi, kışın çamların tepelerini büken rüzgârı. Kardelen'in otlakta dörtnala koşuşunu, toynaklarıyla otları tekmeleyişini düşünüyorum. Kalbimin atışını düşünüyorum, sabit ve güçlü, kendi enerjisini içimdeki gizemli bir yerden alıyor. Aşkı düşünüyorum. Babama duyduğum ve gidecek başka bir yeri olmayan, sürekli bir akış halinde içimden akıp giden sevgiyi.

Bu beş şeyi yazıyorum. Ama sonra bir tane daha yazmak için kalemimi kaldırıyorum.

Çünkü unuttuğum bir enerji var. O gece ahırda, onu gördüğüm son gece Brom'la birlikte hem yarattığım hem de harcadığım enerji. Aşk gibi bir enerji yoktur ama seks gibi bir enerji de yoktur.

Sadece Brom'la da değildi. Geçen yaz kasabaya yeni gelen bir çiftlik işçisi olan Joshua Meeks ile yakınlaştım. Gerçek bir beyefendi, nazik ve yumuşaktı ve kalbim Brom'a olduğu gibi çarpmasa da bana bir iki şey öğretti. Bana seksten elde edilebilecek gücü öğretti, hem de birden fazla şekilde. Onun sayesinde bu eylemden ne istediğimi öğrendim, biraz sertlik ve biraz da tehlike içeren bir şey.

Anısı tenimi ısıtıyor ve koltuğumda kayarak bu anıları ve duyguları hemen uzaklaştırıyorum. Gözlerimi açıyorum ve *seks* kelimesini yazdığımı görüyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve okunamayacak şekilde hızlıca karalıyorum, keşke lastik silgim olsaydı diyorum. Yapmak istediğim son şey profesörün gerçekten ne düşündüğümü görmesi.

"Çok iyi," diyor Profesör Crane. Birden yanımda beliriyor, omzumun üzerinden bakıyor. Nefesimi içime çekiyorum, otomatik olarak daha dik oturuyorum. Hızla ona bakıyorum ve kaşlarını çatarak seks kelimesini karaladığım yere bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve bir sonraki öğrenciye doğru yürümeden önce bana hafifçe gülümsüyor.

Aman Tanrım. Ne yazdığımı anlayamadı, değil mi? Karakalem karmaşasına daha yakından bakıyorum ve kelimeyi hiç seçemiyorum. Okuyabildiğine göre hayal gücüm olmalı. Hayal gücüm olması için dua ediyorum.

Oturduğum yerde dönerek profesörün sınıftaki herkesi gözden geçirmesini izliyorum. Bu fırsattan yararlanarak karşımdaki çocuğa başımı sallıyorum. "Kalem ve kâğıt için teşekkür ederim," diyorum ona. Sevimli, belki benden birkaç yaş büyük, teni koyu ve parlak. "Ben Kat, bu arada."

"Biliyorum," diyor bana hızlıca utangaç bir gülümseme vermeden önce. Sonra profesör masalarımızın arasından geçerken ayağa kalktı. "Ben Paul."

Profesör Crane yanımdan geçerken, "Daha sonra herkesin birbirini tanması için zaman olacak," diyor. "Okul yılının sonuna kadar birbirimizi çok ama çok iyi tanıyacağız." Platforma adım atıyor ve ellerini çırpıyor. "Küçük bir alıştırma yaparak başlayalım. Bir gönüllüye ihtiyacım olacak."

Kimse elini kaldırmıyor. Hiç şaşırmadım. Başımı eğiyorum ve dikkatini çekmemeyi umarak göz temasından kaçınıyorum.

"Bayan Van Tassel," diyor sesinde bir zafer edasıyla. İç çektim. Bu adamla hiç bu kadar kötü bir başlangıç yapmamıştım. Başımı kaldırdım. "Evet?"

Yanını işaret ediyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum. Sınıf arkadaşlarımdan birkaçı kıs kıs gülerken bir diğeri nefes nefese kalıyor. Sanırım öğretmene cevap vermek oldukça kaba bir davranış.

Ama profesör sadece kıkırdıyor. "Bu açıkça görülüyor. O halde enerjinin *isteksiz* bir katılımcıda nasıl çalıştığını görelim."

Paul ile bakışıyoruz, o da beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. Yerimden kalkıp sıranın etrafında dolaşıyorum, bir elimle elbisemi topluyorum, keşke bu kadar süslü bir kıyafet giymeseydim, keşke sınıf bana bakmasaydı diyorum.

Profesör platforma çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Yerden sadece birkaç santim yüksekte ama elbisem ve beceriksiz şansım yüzünden muhtemelen düşeceğim. İsteksizce elimi onun eline koyuyorum.

Ve dünya kararır.

Ckapt'ca W

Vinç

Her zaman meraklı bir adam oldum. Sanırım bu yüzden öğretmen olmak. Sanırım bu yüzden önce doktor olmak istedim, böylece insan vücudunun gizemlerini ortaya çıkarabilirdim. Ne yazık ki, tıp fakültesinde kadavralarla iletişim kurmak gibi kötü bir alışkanlığım olmaya başladığında, doktor olmanın bana göre olmadığına karar verdim.

Ama öğretmen olmak bana her zaman doğal gelmiştir. Merakım öğrencilerime yansıyor. Onları daha çok çalışmaya itiyor, bilgiye duydukları özlem bir uyuşturucu gibi. Ve birkaç hafta önce Leona Van Tassel beni Manhattan sokaklarında durdurup Sleepy Hollow Enstitüsü'nde bir pozisyon teklif edene kadar bunun nasıl olduğunu tam olarak anlamamıştım. Özellikle ilginç ya da otoriter olduğumdan değil, gerçi bunların doğru olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Mesele, ikimiz de bilmesek bile merakımı başkalarına bahsedebilmem. Başkalarında öğrenme isteği uyandırabiliyorum.

Kabul ediyorum, onlara hiçbir şey *yaptıramıyorum*. İkna gücüm en çok eşit oranda tutku ve disiplinle birleştiğinde işe yarıyor, ancak özgür iradeleri her zaman kendilerine ait kalıyor. Ben sadece onları etkiliyorum. Onları doğru yönde dürtüyorum.

İşi kabul edip enstitüye getirildiğimde, daha önce içimde gömülü olan koca bir dünya bir mezar gibi ortaya çıktı, potansiyel bir canavar sürünerek dışarı çıktı. Onların yetenek testlerinden, testlerinden geçtim.

İtiraf etmeliyim ki, bir katedralde oturup, enstitünün dört pelerinli rahibesi büyü üstüne büyü yaparken şarap içmek dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Bana ne yaptıklarını bilmiyorum ama sanki beni kesip açıyorlarmış ve içime bakıyorlarmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bu, Leona Van Tassel'in Manhattan'da yaptığı telepati ve zihin okumanın ötesine geçti. Varlığından bile haberdar olmadığım parçalarım için beni eliyorlardı.

Ama o inisiyasyondan sonra işler değişmeye başladı. Sahip olduğum büyüün, özellikle de ihsan etmenin daha çok farkına vardım. Okulun kütüphanesinde zaman geçirmeye başladım, okült kitaplarla dolu ve gizemli eserlerle dolu başka bir geniş katedral, babamın Kansas'taki kilisesine hiç benzemiyordu. Okudum, öğrendim, kuyuyu doldurdum. Otuz yaşında belki de ilk kez beni olduğum gibi kabul eden bir yer bulduğumu hissetmeye başladım. En azından çoğumu.

Ve şimdi, burada, okul yılının ilk dersinde, kendimi merak yeteneğime direnebilecek gibi görünen genç ve güzel bir kızla karşı karşıya buluyorum. Bu bir sürpriz olmamalı - ne de olsa sınıflarımda her zaman yöntemlerimi istediğim gibi benimsemeyen bir öğrenci olur. Ama bu kız bir Van Tassel olduğu için, bir şekilde Leona ve Ana ile akraba olduğu için, bu beni şaşırtıyor. Sanki burada olmak istemiyor gibi. Onu sınıf yoklama listemde bile görmedim, sanki son dakikada eklenmiş gibi.

Belki de öyleydi. Ama o şimdi burada ve ben ona ulaşmaya kararlıyım. Konu öğretmenlik olunca inatçı olmasam olmaz.

Ben de ondan gösterimde gönüllü olmasını istedim. Yüzündeki düşmanlık buna değdi. Mavi gözleri irileşti, sonra nabzımı hızlandıran buz gibi bir bakışa dönüştü, yumuşak pembe dudaklarında bir hırıltı vardı.

Önce reddetti ama sonra boyun eğdi. Sınıf arkadaşlarına temkinli bir şekilde bakmasından, Van Tassel olduğu için özel bir muamele gördüğünü düşünmelerini istemediğini anlayabiliyorum ve sanırım bu yüzden onu da bu şekilde seçiyorum.

Tek eliyle elbisesini topladı, ben de elimi ona uzattım ve olacaklar için kendimi hazırladım. Sanırım bunu yapmanın etik sorunları var, ama konu büyü olduğunda hayatımı etiğe yatıran biri olmadım hiç.

Eli elime değdiği anda içimden bir duygu kakofonisi geçiyor. Birini okumaya çalıştığımda genellikle olduğu gibi imgeler halinde gelmiyorlar, bunun yerine hızla kederle boğuluyorum. Keder, sevgi ve... kayıp. O kadar çok kayıp ki, bu kızın onun içinde derinlerde bir ağaç gibi kök salmış olduğunu bildiğinden bile emin değilim.

Burada özlem, hasret, uyum sağlama ve ait olma ihtiyacı, başka bir yerde olma, yaşamaya değer bir hayat bulma dürtüsü gibi başka duygular da var. Kaçma ihtiyacı.

Sonra başka bir şey var. Beni şaşırtan, sıcak ve karanlık gelen bir şey. Şehvet. Arzu. Tahrik. Ama beni şaşırtan genel olarak bu hislere sahip olması değil - cadıların cinsellikleriyle çok uyumlu olma eğiliminde olduklarını biliyorum - ama bunları hissetme şeklinin bir zamanlar benim hissettiğim gibi olması. Sanki geçmişteki bir versiyonuma bakıyormuşum gibi. Sanki...

Bunu tam olarak kavrayamıyorum ve elini ne kadar uzun süre tutarsam, duyguları benden o kadar hızlı süzülüyor, sanki bir elekten dökülüyormuş gibi. Bu işlem sayesinde, onun anıları ve duyguları bana akıyor, ben de genellikle ona bir şeyler bahsedebiliyorum. Veririz ki alalım. Alırız ki verelim.

Ama ona hiçbir şey bahsedemiyorum. Burada bir tıkanıklık var ve ancak o zaman San Francisco Körfezi'nin bulutsuz bir günde alacağı renkteki masmavi gözleriyle bana baktığını fark ediyorum, gözlerinde bir meydan okuma bakışı var.

Elini elimden çekip bakışlarımı sabit tutuyor, gözleri kısılıyor ve ne yapmaya çalıştığımı bildiğini biliyorum. Yardım edemiyorum ama bu konuda kötü hissediyorum, sanki onu bir şekilde ihlal etmişim gibi.

Özür dilerim, diye fısıldıyorum ona, başka kimsenin duymaması için *ses* dediğim şeyi kullanarak söylüyorum. Kütüphanede büyüleri incelerken öğrendiğim başka bir şey.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra dudaklarını birbirine sürterek gözlerini kaçırıyor. Karşılık olarak ne söylerse söylesin sınıf arkadaşlarının kulaklarından kaçmayacağını biliyor.

Bunun yerine ellerini kalçalarına koyuyor ve başını geriye atıyor. Bunu yaparken göğsü öne çıkıyor. Üzerinde firfırlarla kaplı V yakalı, okul için hatta gündüz için biraz fazla dekolteli, dolgun göğüslerini sergileyen sarı bir elbise var. Sınıftaki diğer tüm kızlar yüksek yakalı elbiseler giyiyor, ancak onlar da muhtemelen yarı fiyatına mal oluyor. Katrina Van Tassel tüm güzel, sarışın, meydan okuyan ihtişamıyla burada göze çarpıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sorarak bana bir çıkış yolu gösterdi. Bugün onunla daha fazla ilerleyemeyeceğim. Başka birine ihsanı göstermem gerekecek.

"Hepsi bu kadar," diye kabul ediyorum.

* * *

"Katrina, seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyorum ders bitip de odadan çıkmak üzereyken. Birkaç öğrenci giderken nefeslerinin altında kısık bir "oooh" sesi çıkarıyor.

"Adım Kat," diye düzeltiyor beni, yapacağını bildiğim gibi. Masama doğru yürürken ağır bir iç çekişle bunu noktılıyor, elbisesi hışırdıyor, sınıf arkadaşı Paul'den ödünç aldığı kağıt ve kalemi elinde tutuyor.

Masamın kenarına yaslanıp son öğrencinin de odadan çıkmasını bekledikten sonra, "Sadece Van Tassel olmanızın benden ayrıcalıklı muamele göreceğiniz anlamına gelmediğini açıkça belirtmek istedim," diyorum.

"Sanırım bunu *çok* açık bir şekilde ifade ettiniz," diyor kızgın bir alaycılıkla.

"Öyle mi?" Ona dikkatle bakmak için öne doğru eğilerek soruyorum. "Çünkü öğretmenlik yaptığım tüm sınıflarda, bir öğretmene senin yaptığın şekilde karşılık vermek cezalandırılır."

Bir an için elimde bir cetvel olduğunu ve bu kadar inatçı olduğu için ona sert bir dayak attığımı hayal ediyorum. Tahrik olmadan önce görüntüyü uzaklaştırmak zorundayım.

"Bunun tek nedeni kendinden bir tanrı olarak söz etmen," diyor, hiç pişmanlık duymadan. "Ve sen de kendini öyle sanıyorsun. Yoksa neden benim rızam olmadan anılarımı okumaya çalışasın ki?"

Sertleştım. "Bunu yaptığımı nereden biliyordun?" Bunu nasıl saklayacağımı, anılara nasıl bakacağımı ve onları gece vakti bir sokak hırsız gibi karşımdaki kişi fark etmeden kendi bilincime nasıl sokacağımı öğrendiğimi sanıyordum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Anlayabiliyorum, hepsi bu."

"O zaman beni anılarından nasıl engelleyeceğini buldun," diye düşünüyorum. "Normalde görebildiğim görüntülerin hiçbirini göremedim. Sadece onları hissedebiliyordum." Daha önce sadece bir kez, birinin anılarına erişimin engellendiği ve geride sadece duygularının bırakıldığı bir durum yaşanmıştı. Doğal olarak bu durum bende onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteği uyandırdı.

Şimdi bu kıza karşı da aynı merakı hissediyorum.

Başını bana doğru eğiyor, kıvrılmış saman sarısı saçlarından bir tutam narin yüzüne düşüyor. Kız tam bir hanımefendi gibi görünebilir, ama bana daha çok bir prensesi hatırlatıyor, istediğini elde etmeye alışmış bir prensesi. "Sanırım öyle," diyor düşünceli bir şekilde.

"Bu bile başlı başına çalışmaya değer," diyorum, bilinmeyene doğru yol alma ihtimalinin içimde yarattığı heyecanı hissederek. "Enerji manipölasyonu hakkında bilgi edinmek için burada olabiliriz ama istenmeyen enerjiyi durdurabilmek başlı başına bir yetenek."

"Belki," diyor, ne yazık ki etkilenmemiş bir halde. "Benden öğrenmeye çalıştığın şey neydi?"

"Neden burada olmak istemiyormuş gibi davrandığınızı merak ediyordum. Van Tassel cadılarının bu okula gitmesinin bir gelenek olduğunu sanıyordum. En azından teyzelerinden öğrendiğim bu."

Çenesi biraz geriliyor. "Belki de kendi kararlarımı kendim vermek istedim."

Bu okula gitmek hiçbir zaman benim kaderim olmamıştı." "Ne değişti?"

Yutkunuyor ve parmakları eteğindeki bir firfırla oynarken aşağıya bakıyor. "Annem için önemli hale geldi. Bu yüzden benim için de önemli oldu."

"Annenle tanışmadım, sanmıyorum. Burada geçirdiğim zamanın büyük bir kısmı bulanıkken bunu söylemek zor."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Senin için de mi? Kafamı tam olarak toparlayamadığımı hissediyorum. Buraya en son ne zaman geldiğimi, ne zaman gelip testlere girdiğimi bile hatırlamıyorum. Hafızamın geri gelmesi gerektiğini söylüyorlar ama henüz gelmedi."

"Neredeyse bir aydır buradayım ve hala testlerin çoğunu hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ah," diyor, alt dudağı dışarıya doğru çıkık, üzgün görünüyor. "Her neyse, annemle tanışmış olacağınızı sanmıyorum. Onun okulla pek bir ilgisi yok."

Van Tassels'in geçmişi göz önüne alındığında nedenini merak ediyorum. Elimi uzattım. "Seni okuma girişimlerimi engellediğini bilmiyor gibiydin. Tekrar denemek ister misin, bu sefer bir amaç için?"

Elime şüpheyle bakıyor. "Daha çok çabalayacaksın, değil mi?"

"Belki," diyorum ona sırtarak. "Meydan okumaya hazır mısın?" Çenesi kalkıyor. Elbette hazır. Bunun onu ikna edeceğini biliyordum.

Elini benimkine koyuyor, ben de sıkıyorum. Gözleri titriyor ama kapanmıyor. Bunun yerine, ben enerjimi elimden koluna, boynuna ve beynine doğru itmeye çalışırken, şiddetli bir kararlılıkla benimkilere bakıyorlar.

Ama Şimdi karŐımda kilitli bir kapı var. Beni tamamen dışarıda tutmanın bir yolunu bulmuŐ.

Yine de o kadar kolay pes etmeyeceğim. İçimde kıpkırmızı ve sıcak bir Şekilde büyüyen, erimiş kaya gibi kabaran enerjiyi alarak itiyorum ve o kapıyı yıkmaya çalışıyorum. Bir an için işe yarıyor, anlamadığım bir Şeye bir kez daha bakmama yetiyor. Kendi geçmişime bakmak gibi. Bu kızla daha önce hiç tanışmamıştım ama sanki ortak bir noktamız var, samimi, vahşi ve yasak bir Şey.

Ne oldu?

Sonra avucumun içinde soğuk bir hava patlaması hissediyorum, sanki kolumda buz kırılıyor ve hemen elimi geri çekip karıncalanmayı ve iğnelenmeyi atlatmaya çalışıyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Nefes nefese kaldım, elimi göėŐüme bastırırken aynı anda hem uyuŐmuŐ hem de sıcak hissediyordum.

Avucuna bakıyor, gözleri kocaman. Bunun onun için de bir sürpriz olduğu açık.

"Bilmiyorum," diyor yavaşça, elini çevirerek. "Sadece bana verdiğin enerjiyi aldım ve sana geri verdim."

"O sırada bir Şey düşünüyor muydun?" Diğer elimle masamın çekmecesini açıp bir kâğıt ve kalem çıkararak soruyorum.

"Sadece sıcak hissettim, bu yüzden buz hayal ettim. Sanki seni dondurmak istiyormuŐum gibi."

Elimi son bir kez sıkıp parmaklarımı esnettikten sonra bulgularımı heyecanla kâğıda yazıyorum. "Bu çok ilginç," diyorum ona.

"Bu normal değil mi?"

Ona bakıyorum. "Normal mi? Hayır. Çoğu kişi onları elemeye çalıştığımı anlayamaz. Sadece anlamakla kalmayıp benimle mücadele edebilmen, enerjinle çoğu kiŐiden çok daha uyumlu olduğun anlamına geliyor." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Zamanla sınıfının en iyisi olabileceğini düşünüyorum."

Pek ikna olmuş görünmüyor. Ama şimdi onu ikna etmeye kararlıyım. Burada olmak istemeyebilir ama teyzelerinin sahip olduğu gücün onun kanında dolaştığı inkar edilemez. Bu kızın ne kadar güçlü bir cadı olacağını kim bilebilir?

Bir de ikimizin de geçmişinde yaşadığı bir şeyi paylaştığımız gerçeği var, dilimin ucunda olan hoşgörölü ve çiğ bir şey, ama yine de kafamı tam olarak saramıyorum. İkimizi birbirimize bağlayan ne olabilir ki?

"Verdiğiniz tek ders bu mu?" diye soruyor.

"Hiç de değil. Tarot ve kristaller aracılığıyla kehanet ve tezahür, taklit ve psiyonik beceriler de öğretiyorum." Duraksıyorum. "Sen de o derslere giriyor musun?"

Nefes veriyor. "Derslerimin ne olduğunu bilmiyorum. Burada olmak için kendimi tamamen hazırlıksız hissediyorum. Kitap yok, kalem ya da kağıt yok, ders programı yok. Annem beni atıma bindirdi ve yola çıktım."

"Buraya mı geldin?" Tekrar ediyorum. "Seni götürecek bir araba yok mu?"

"Siz New York'lu olabilirsiniz Bay Crane, ama ben bir çiftlikte yaşıyorum," diyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Hayatım boyunca ata bindim. Mecbur kalmadıkça at arabasına binmenin bir anlamı yok."

"Ama eminim aileniz oldukça zengindir."

"Öyleyiz," diyor, sonra başını sallıyor, gözleri melankoliye dönüyor. "Öyleydik. Annem zengin bir ailede doğdu elbette ama babam ben dokuz yaşındayken öldü. O çalışmadığı için eskisi kadar paramız yok. Ama eski ve güzel bir çiftlikte harika bir evde yaşıyoruz ve hiçbir eksikliğimiz yok."

"Kesinlikle gardırobun değil," diye not ediyorum, hâlâ vebalı gibi göğsünden kaçınıyorum.

Geniş dekoltesine bir bakış atıyor. "Evet, hepsi benim hatamdı. İnsanların okul için giyindiğini sanıyordum. Buraya gelecek öğrenci tiplerini hafife almışım."

"Alt sınıf demek istiyorsun," diyorum. "Söylesene Kat, biraz züppe misin?" "Hayır," diyor inatla, yanakları kızarıyor. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum elimi kaldırarak. "Ben sadece sana takılıyorum. Anladığım kadarıyla sen aykırı birisin. Herhangi bir tür büyüye sahip çoğu erkek ve kadın toplumun sınırlarında var olma eğilimindedir. Hoşlarına gitse de gitmese de onları oraya koyan ötekilikleridir."

Ellerini önünde kavuşturuyor ve beni inceliyor. "Geldiğin yer orası mı? Saçaklardan mı?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Şık bir takım elbise, güzel bir saat görüyorum. Zeki ve terbiyeli bir adam görüyorum. Ve sihir."

"Birçok başlangıçtan oluşan bir hayat yaşadım," diye itiraf ediyorum. "Yol boyunca, yaşamının en iyi yolunun bu olduğunu keşfettim."

"Peki son başlangıcınız neydi?"

"Tak tak," diyor bir ses ve ben dönüp Rahibe Margaret'i görüyorum kapıda, pelerini başının üzerinde, yüzüne gölgeler düşürüyor. Yüz hatları bir an için dans ediyor ve sallanıyor gibi görünüyor, sanki kendilerini yeniden düzenliyorlar, bu Leona ve Ana Van Tassel'in yanı sıra Margaret ve Sophie Jensen arasında da fark ettiğim bir şey. Bunun bir tür büyü olduğunu biliyorum, bir tür cazibe, ama bunun amacını anlayamıyorum.

Rahibe Margaret Kat'e, "Turunuzun zamanı geldi," diyor. "Hâlâ ilgileniyorsan tabii. Bayan Peters ile bir sonraki dersinizden önce bir saatimiz var."

"Elbette," diyor Kat. Eli, elindeki yırtık kâğıtların üzerinde esniyor.

"İşte," diyorum ve masamın çekmecesine gidip bir not defteri çıkarıyorum. Ona uzattım. "Bir sonraki dersin için buna ihtiyacın olacak."

"Teşekkür ederim," diyerek elimden alıyor ve parmaklarıma tekrar dokunmamaya özen gösterdiğini fark ediyorum. "Sanırım yarın görüşürüz," diyor.

"Bu öğleden sonra onu göreceksiniz," diye duyurdu Rahibe Margaret. "Taklit dersin için." Sonra bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Crane, yarına kadar güncellenmiş sınıf listeni aldığından emin olacağım. Daha şimdiden

Bazı değişiklikler. Bir öğrenci eve erken gönderildi. Her zaman bu şekilde başlar, insanlar müfredat için yeterince güçlü olmadıklarını fark ettiklerinde. Ama eminim ikiniz için de durum böyle olmayacaktır."

Elini Kat'ın koluna koyuyor ve onu kapıdan dışarı çıkarıyor. Kat giderken omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Ona cesaretlendirici bir gülümseme vermeyi başarıyorum ama gözlerini okumak zor.

Ancak kapı kapandığında ve o gittiğinde o bakışın ne olduğunu anlıyorum.

Korkuydu.

Bölüm 7

Kaĩ

!!

"İyi olduğuna emin misin?" Mathias bana bakarken soruyor
Eve dönüş yolunda yan yana ilerlerken beni bir kez daha aşağı yukarı
gezdiriyor. "Yumurta akından daha solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece açım,
hepsi bu." "O okulda sana yemek vermiyorlar
mı?"

"O zamanlar pek iştahım yoktu," diyorum ona. Bu doğru. Sade ve sessiz
bir kız kurusu olan Bayan Peters ile şifalı bitkiler ve tentürler dersinden
sonra yemekhaneye gittim. Sanırım en çok bu konsept beni
heyecanlandırmıştı çünkü gittiğim okulda böyle bir yemekhane yoktu ve
hepimiz öğle yemeğimizi teneke kutularda okula getirip bir metal bardağı
paylaşarak pompadan içmek zorundaydık.

Ama heyecanım çabucak kayboldu. Herkesin birbirini zaten tanıyor gibi
göründüğü bir yere girmek tuhaftı. Okulun sadece ilk günü olmasına
rağmen, öğrencilerin hepsinin kampüste yaşadığını ve en az bir haftadır
orada olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım, oysa ben evde
yaşayan ve her gün ders bittiğinde ayrılmak zorunda olan tek kişiydim.

Söylemeye gerek yok, yemek yemedim. Sleepy Hollow'da büyürken
arkadaş edinmekte hiç zorlanmadım. Sadece Brom ya da Mary gibi iyi
arkadaşlarımı bulduğumda onlara tutkal gibi yapışır ve herkesi unutmaya
meyilliydim.

başka. Eğer denersen arkadaş edinebileceğimi bilsem de Profesör Crane'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bana züppe olup olmadığını sordu, bu da muhtemelen diğer çocukların benim hakkımda böyle düşündüğü anlamına geliyordu. Onları suçlayamam. Ben bir Van Tassel'im; sanki herkesten daha iyi olduğumu düşünüyormuşum gibi geç ve malzemesiz geldim, giydiklerimden bahsetmiyorum bile. Bu okulda kimsenin benimle arkadaş olmak istemesine imkân yoktu ve ben de bu teoriyi test edemeyecek kadar temkinliydim.

Bu yüzden öğle yemeği saatimi arazide dolaşarak, Rahibe Margaret'in beni gezdirdiği tüm yerleri gözden geçirerek ve Kardelen'i kontrol etmek için ahırlarda hızlıca durarak geçirdim. Kampüsün genişliğine ve ormanın içine doğru uzanan binalara rağmen, gezinmek gerçekten o kadar da zor değil.

Belki de bunun hafıza kaybıyla bir ilgisi vardır çünkü kampüsten uzaklaştıkça daha az şey hatırlıyorum. Wiley's Swamp'ın yanından geçerken tek hatırladığım Profesör Crane ile olan etkileşimlerim.

"Peki bugün ne öğrendin?" Mathias soruyor. "Normal şeyler mi yoksa daha iç gıcıklayıcı bir şeyler mi?" Sanki bu kelimeyi uygun bir cümle içinde kullanmak için uzun zamandır bekliyormuş gibi kıkırdamaya başladı.

Ona yatıştırıcı bir gülümseme veriyorum. "Üniversitenin ilk gününde pek bir şey öğrenemezsin, Mathias. Bugün ne *öğrendin*?"

Mathias Roma rakamlarından ve bir Amerikalı olarak bunları neden öğrenmemesi gerektiğinden yakınmaya başlarken ben de ne öğrendiğimi düşünmeye çalışıyorum. Bayan Peters'in sınıfında, pencerelerin hemen dışında bulunan sınıf bitki bahçesinde yetiştirilen bitkiler hakkında konuşmak için dışarı çıktığımızı biliyorum, ancak ayrıntılar bulanık. Rahibe Margaret ile yaptığım tur her geçen dakika azalıyor gibi görünüyor. Okulun tüm tarihi unutulmuş. Crane ile seanslarımın neden net kaldığını bilmiyorum. Belki de onunla birlikteyken gerçekten dikkatimi veriyordumdur. Belki de o bana bunu bahsediyor.

Sonunda Mathias'ın çiftliğine vardığımızda, güneş ağaçların üzerinde alçak ve altın sarısı, Mary beni karşılamak için dışarı koşuyor ve çok fazla şeyim olmadığı için kendimi kötü hissediyorum.

Onunla paylaşacak bilgilerim var. Hatırlayabilsem bile öğrendiklerim hakkında konuşmama izin vereceğinden değil, ama hafta sonuna kadar üniversitedeki ilk haftam hakkında gerçek bir konuşma yapabileceğimize söz veriyorum.

Eve döndüğümde, Kardelen'i çözdüğümde, ona biraz püre verdiğimde ve akşam için onu dışarı çıkardığımda, daha önce hiç olmadığım kadar yorgun oluyorum.

Sendeleyerek eve girdiğimde annem "İşte geldi," diyor. Hollandalı hizmetçimiz Famke'nin sayesinde ocakta pişen tavuk çorbasının sıcak ve rahatlatıcı kokusu beni anında rahatlatıyor. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Çay elbisemi giyip kendime çeki düzen vereceğim," diyorum ona, bu elbiseden çoktan sıkılmışım.

Bana soru sormak istediğini anlayabiliyorum ama onu geçip banyoya koşuyorum ve lavabonun üzerine eğilerek derin bir nefes alıyorum. Evde olmak iyi hissettiriyor, yine de haftada beş gün, günde iki kez yaptığım bu yolculuğun beni yıpratacağına dair bir his var içimde.

Yüzüme su çarpıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Bir şekilde farklı görünüyorum, daha yaşlı ve daha olgun. Yanaklarım biraz incelmış, gözlerim daha derin ve parlak, dudaklarım daha gür, sanki bu sabah kızlığa dair tüm kalıntıları kaybetmişim, sanki okul ve sihir beni geleceğe taşımaya yardımcı olmuş gibi. Yakın zamana kadar sarı saçlarımı kızlar gibi açık bırakıyordum ama artık reşit sayıldığım için saçlarımın yarısı açık, bu da olgunluğuma katkıda bulunuyor. Kötü göründüğüm söylenemez ama bu fark edilebilir bir değişiklik. Bir kadın gibi görünüyorum, bir ergen gibi değil.

Crane'in benim hakkımda ne düşünüyün merak ediyorum.

Çekici olduğumu düşünüyor muydu? Birkaç kez göğsüme baktığını fark etmiştim. Söylemeliyim ki gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gittiği kadar elini elimin etrafında hissetmek de hoşuma gidiyordu. Sadece elimi

tutarken yapmaya çalıştığı şeyden hoşlanmamıştım.

Anılarımı mı okumaya çalışıyorsun? Bundan daha istilacı bir şey düşünemiyorum. Neyse ki vücudum neler olduğunu biliyordu. Böyle bir

büyüye karşı bir tür savunma mekanizmasıyla doğup doğmadığımdan emin değilim ama

Eli elime ilk dokunduğunda, sanki dünya tamamen karardı ve onu büyük, siyah, boş bir alanda görebiliyordum, sadece o benimle birlikte boşlukta duruyordu.

Ben de döndüm ve kaçtım. Ona sırtımı döndüm ve karanlığa doğru koştum ve bir şekilde bu, onun benim gerçekte kim olduğumu görmesini engelledi.

Belki de bu kötü bir şey olmazdı. Belki de bir başkasının zihninizin içine bakmasından zarar gelmezdi. Sonunda seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyabilirler.

Kendimi hiç tanımadığımı düşünmeye başlıyorum.

Leğenden yüzüme biraz daha su sıçratıyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. Sadece olanları düşünmek bile beni allak bullak ediyor ama en azından günün geri kalanından farklı olarak hala hatırlıyorum.

Anılarım geri gelecek mi? Yatak odama gidip çay elbisemi giyiyorum, parmaklarım korsemmin bağcıklarını hızla çözüyor ve uzun bir nefes vererek ciğerlerimi genişletiyorum. Sonra saçlarımın tokasını açıyorum ve yemek odasına gitmeden önce parmaklarımı buklelerimin arasında gezdiriyorum.

Annem çoktan orada oturmuş, masanın üzerinde duran yemeğe, beklentiyle bana bakıyor. Nasıl davranacağından biraz emin değilmiş gibi gülümsüyor. Elimde olmadan bugün daha kötü görüldüğünü fark ediyorum, cildi daha solgun ve mumlu, gözlerinin köşeleri çökmüş, ağaran saçları düz ve kuru.

"Nasılsın anne?" Yerime oturup peçetemi kucağıma alırken ona soruyorum.

"Ben mi?" diye soruyor, ellerini önünde kavuşturarak. İnce ve damarlı görünüyorlar, ciğer lekeleriyle beneklenmişler, kırk beş yaşından çok daha yaşlı bir kadının elleri. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Evi çekip çevirmek nasıldır bilirsin."

Elinde bir şişe şarapla odaya geri dönen Famke'ye bakıyorum.

"İşte bu yüzden sevgili Famke'miz var, değil mi?" Ben işaret ediyorum.

"Daha fazla dinlenmesi gerekiyor," diyor Famke bize kırmızı şarap doldururken. "Ona bunu söyleyip duruyorum ama biliyorsun, çok inatçı."

Famke odadan çıkarken "Anne," diye azarlıyorum onu. "Famke ne diyorsa onu yapmalısın. Bu evi yönetmek onun işi, senin değil. Senin bakımlı bir kadın olman gerekiyor." Bunun üzerine homurdanır ve şarabından bir yudum alır. "Belki Dr. Fielding'e bir yolculuk daha?" Kasabanın doktoru kimseye yardımcı olmuyor gibi görünse de ben girişimde bulunuyorum. Bir kadının yaşadığı her sorunu "histeri" olarak etiketlemeyi seviyor.

"Hayır, hayır," diyor elindeki bardağı bırakıp gözlerini bana dikmeden önce. "Ben iyiyim. Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana gününü anlat." Midem protesto edercesine yüksek sesle gurulduyor ve o da bunu duymuş gibi görünüyor. "Hayır, bekle. Önce yemeğini ye. Ye. Sonra anlatırsın."

Biraz şarap içip çorbamdan ve ekmeğimden yiyorum. Açlığımı bastırdıktan sonra başlıyorum. "Günümü anlatmak gerçekten çok zor."

Beni hiçbir malzeme ve ders programı olmadan nasıl hazırlıksız gönderdiğine dair bir söylev çekmek istiyordum ama şimdi burada onunla birlikte oturduğum ve bugün özellikle zayıf görüldüğü için beklemeye karar verdim. Ayrıca Rahibe Margaret bana ders programımı daha önce vermişti ve öğleden sonra Profesör Crane ile taklit dersine girdiğimde bana siyah kurdeleyle ciltlenmiş bir defter, birkaç kalem, bir yazı tahtası ve biraz tebeşir vermişti. Bunları yanımda taşıyacak bir çantam yoktu, bu yüzden yarınki dersime kadar saklayacağını söyledi. Bu onun için oldukça hoş bir davranıştı. Sanırım zihin okuma girişimi yüzünden kendini kötü hissediyor.

"İlk gün her zaman bunaltıcıdır," diyor annem başını sallayarak.

Bu hafif bir ifade. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Peçetesini ağzına götürüyor. "Tabii ki."

"Okulun kendisinde garip bir şeyler mi var? Kampüsü koruyan bir tür büyü ya da sihir var mı? Bu yaz gittiğimizde girdiğim testleri ya da o ziyaretten başka bir şeyi zar zor hatırlıyorum. Şu anda bile bugün olanları hatırlamakta zorlanıyorum. Neredeyse her şeyi unutuyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu normal canım," diyor bir yudum şarapla. "Bu ne şekilde normal?" diye soruyorum.

Kaşığını eline alıyor ve bana sabit bir bakış atıyor. "*Bu* okul için normal. Orada sana garip ve alışılmadık gelecek pek çok şey yaşayacaksın. Sadece programa güvenmen gerekiyor. Sürece güven. Gerekli olduğunu düşünmeseydim seni o okula göndermezdim."

"Ama çok bekledin," diyorum. "On beş, on altı yaşındayken eğitimime başlayabilirdim."

"Neden beklediğimizi biliyoruz," diyor sertçe. "Her zaman Brom'un geri getirileceğini düşünmüştüm."

Onun adını duyunca kalbim sıkışıyor. Artık kimse onun hakkında konuşmuyor gibi hissediyorum. Bazen sanki o sadece benim kafamda varmış gibi geliyor. Ama bedenim hatırlıyor, kalbim de öyle.

"Ayrıca," diye devam ediyor ekmeğini çorbasına batırarak, "okul her yaştan öğrenci için. Önceden başlamak diye bir şey yok. Bu bir yarışma değil."

Bu konuda haklı. Gördüğüm öğrencilerin bazıları benim yaşımda ya da daha küçüktü ama çoğu yetişkindi. Hatta bazıları otuzlu yaşlarında görünüyordu.

"Ama eğer buradan ayrıldığımda bana öğretilenleri hatırlayamazsam..." Ben başlıyorum. "Nasıl bir şey öğrenebilirim ki?"

"Katrina," diyor, sesi sabırdan yoksun. Bana asla Kat demez. "Bunu bir an için düşün. Testlerini nerede yapıyorsun? Okulda, yarın gideceğin aynı okulda ve tüm bilgiler akın akın geri gelecek." Kestirdiği peçeteyi kurcalıyor. "Yıllar önce teyzelerin tarafından oraya yerleştirilmiş büyüler, korumalar var. Öğrencilerin okulu terk ettiği ve öğrendikleri şeyler hakkında konuşmaya başladığı birkaç kaza olmuştu. Devlet üzerimize bir şüphe örtüsü örttü. Hükümeti okulumuzun adil bir şekilde yönetildiğine ve vergilerimizi ödediğimize ikna etmek çok uzun zaman aldı."

"Boşboğazlık eden öğrencilere ne oldu?" diye sordum.

"Cezalandırıldılar," diyor kısık bir sesle, nasıl cezalandırıldıklarını merak etmeme neden olacak kadar. "Yani teyzeleriniz harekete geçti. Bu şekilde çok daha kolay."

"Öğrenciler ayrıldıklarında büyü eğitimi aldıklarını biliyorlardır, değil mi?" Ben de buna dikkat çekiyorum. "Nasıl büyü yapacaklarını hatırlayamazlarsa, büyülerini gerçek dünyada nasıl tekrarlayacaklar?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." "Ama bu hiç mantıklı değil."

"Bak, mezun olup hayata atıldıklarında sihir o kadar doğuştan, o kadar kökleşmiş olacak ki hatırlamalarına gerek kalmayacak. Oraya gittiğinde her şeyi anlayacaksın." Gerçi son kısımda sesi hüzünlü geliyor. Sanırım bu ondan ayrılacağım anlamına geliyor, muhtemelen sonsuza dek.

İkimiz de bir süre sessizce yedikten sonra merakım beni ele geçirdi. "En sevdiğin ders hangisiydi?"

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Ben sadece bir tanesini hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Şey, iki tane."

Gözleri irileşiyor, kaşığı kâseye çarpıyor. "İki dersini hatırlıyor musun?"

"Evet. İkisi de Profesör Crane ile birlikte."

Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak anlamaya çalışıyor. "Onun kim olduğunu hiç bilmiyorum.

Neye benziyor?"

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı," diyorum gülümsememeye çalışarak. "Katı, istilacı ve çileden çıkarıcı. Kendini bir tanrı gibi görüyor. Ama aslında istediği zaman oldukça iyi biri."

"Peki gerçek dersleri hatırlıyor musun?"

"Evet. Enerji manipülasyonu ve taklit yaptık."

"Hmmm," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim." Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

Sessizlik. Oturma odasındaki saatin tik taklarını, Famke'nin mutfaktaki uğraşlarını ve uzaklarda bir yerlerde, mevsimin ilk fırtınasının hafif gümürtüsünü duyuyorum.

"Bu bilgiyi okul dışına taşımak tehlikeli," diyor sonunda.

"Neden?"

"Çünkü sen bir cadıydın," diye tıslıyor, eğilerek. "Ve burada pratik yapıp güçlenmen, dış dünya için daha fazla hedef olman anlamına geliyor. Babanı kaybettiğim gibi seni de kaybetmek istemiyorum."

"Ama kalp yetmezliğinden öldü, cadı olduğu için değil," diyorum, hatırladıkça ellerimin nemlendiğini hissederek.

"Biliyorum." Boğazını temizliyor. "Sadece seni kaybetmekten korkuyorum, nokta. Sanırım hatırladıklarınla ilgili yapabileceğin pek bir şey yok. Belki de bunu kendi büyüyle yapan profesördür. Adı ne demiştin? Belki bu konuyu Leona'ya açarım."

"Başını belaya sokmak istemem," diyorum hemen. "Ama diğer insanların cadı olduğumu öğrenmesinden bu kadar endişeleniyorsan, nüfusun yarısının büyüye meyilli olduğunu düşündüğüm Sleepy Hollow'da bile, o zaman bir çözümüm var."

"Ne?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Kampüste yaşamama izin verin. Bu her şeyi çözer. Hatırlarım ve-"

"Hayır!" diye bağırıyor aniden, yumruğunu masaya vuruyor, çorba ve şarap kenarlardan taşıyor. "Hayır, orada yaşamayacaksın! Seni onlarla paylaşmayacağım! Senin üzerinde hiçbir hakları yok..."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, o da elini göğsüne koyuyor ve vahşi bakışları masanın üzerinde yaptığı dağınıklığa kayıyor. "Hayır," diye ekliyor sessizce, sakinleşerek. "Her zaman istediklerini alıyorlar ve ben bundan bıktım. Ve yalnız kalmak istemiyorum. Yalnız kalamam, Katrina."

"Tamam," diyorum isteksizce, tam Famke aceleyle odaya girerken. "Gitmeyeceğim. Kalacağım."

Famke dağınıklığa bakıp ellerini önlüğüne silerek, "Aman Tanrım," diyor. "Temizlemek için bir şeyler getireyim."

Bundan sonra okulla ilgili başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum ve annem de bana başka soru sormuyor. Yemeklerimizi bitiriyoruz ve akşamın geri kalanında ayrılıyoruz. Ama daha sonra yatağıma uzandığımda, uzaktan gelen gök gürültüsünü duyuyorum. Fırtına bu gece tam olarak buraya ulaşmadı ama biliyorum ki bir fırtınanın çıkması an meselesi. Taklit dersimde Crane ile öğrendiklerimi düşünmeden edemiyorum. Şimşek gibi bir şeyi alıp kendim için kullanabileceğimi. Bir dahaki sefere fırtına olduğunda pratik yapabilirim. Deneyebilir ve kullanabilirim.

Okulun yapmamı istemediği şeyi yapabilirim.

Bölüm 8

Vinç

Bir başlangıçla uyandım. Kalbim çarpıyor, kulaklarım çınlıyor. Yatağında

doğruldu ve

Etrafıma bakıyorum ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Kim olduğumu bile hatırlayamıyorum. Sanki tüm etim ve bağırsaklarımdan arındırılmışım ve bulanık uzayda yüzen bir kemik torbasıymışım gibi hissediyorum.

Sonra bana geri dönüyor. Nerede olduğumu, kim olduğumu ve burada ne yaptığımı. Enstitüye geldiğimden beri her gece böyle uyanıyorum. Soğuk terler içinde, kafa karışıklığıyla kaplı, çok karanlık ve yabancı bir odada yatağında oturuyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve nefesimin bulanıklaştığını görünce şaşırıyorum. Burası o kadar da soğuk değil ve ara sıra radyatör borularının tıkırtısını duyabiliyorum.

Ayrıca başka bir şey daha
duyuyorum. Yumuşak bir
feryat.

Gözyaşları içinde bir kadın.

Daha iyi duyabilmek için nefesimi tutuyorum. Yurtların erkek fakültesi kanadında sadece birkaç erkek var: Profesör Daniels, büyü dışı müfredatı öğreten doğrulanmış bir büyücü, Aman Desi, Hindistan'dan gelen dilbilim öğretmeni, artı Gale Winslow, bekçi ve ben. Winslow'un büyüğü olup olmadığından emin değilim, ama eğer yoksa, büyüğün arasında yaşamaktan

pek de rahatsız olmuşa benzemiyor.

Ama bu kanatta hiç kadın yok ve buradaki odaların çoğu boş. Ancak bu Daniels ya da Desi'nin yanında bir kadın olmadığı anlamına gelmiyor. Aynı şey Winslow için de geçerli, her ne kadar altmışlı yaşlarında ve fazla konuşmuyor olsa da. Birini ağlattığını hayal bile edemiyorum.

"Ichabod," der kadın hıçkırarak.

Kalbim durma noktasına geliyor. Marie'nin sesini gece duyduğumu ilk kez hayal etmiyordum ama bu gece farklı hissettiriyor. Acı verecek kadar gerçek.

"Ichabod," diyor ses yine. Çok açık bir şekilde Marie.

"Hayır," diyorum, parmaklarım battaniyenin kenarını kavırıyor. "Hayır, burada değilsin. Sen öldün."

"Ichabod," diye alay ediyor şimdi, sesi değişiyor. Acımasızlaőıyor. Daha canlı hale geliyor. "Geçmişinden kaçabileceğini sanıyorsun ama kaçamazsın. Kesinlikle benden kaçamazsın. Burada değil. Onca yer varken burada olmaz. Ruhunu yiyecekler ve ben sadece izleyeceğim. Onları sana ben getirdim!"

"Kapa eneni!" diye bağırarak yataktan kalkıyorum, battaniyelerim bacaklarıma dolanıyor. Ayağa kalktığımda, altımdaki halının sağlamlığıyla kendimi biraz daha yere basmış hissediyorum. Bekliyorum ve dinliyorum ama sesi geri gelmiyor.

Tanrı'ya şükür.

Ama şimdi başka bir şey var. Alışılmadık sert ama ıslak bir ses.

Kapımın dışından geliyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Ardından sanki ağır bir şey sürükleniyormuş gibi yumuşak bir kazıma sesi duyulur.

Sertçe yutkunuyorum, boynumdan aşağı soğuk bir su akıyor.

Bu da ne böyle?

Fenerime uzanıyorum ve masamdaki kibritleri karıştıyorum. Neyse ki pencereden içeri giren ayın ışığı bana yetiyor.

Fenerin mumunu çabucak yakmak için.

Yumuşak bir parıltıyla yanıyor, odam ışık ve gölgelerle doluyor. Buradaki odalarda pek bir şey yok ama daha önce kaldığım odalardan çok daha güzeller. Bir gardırobum, yatağım, çalışma masam, ayrıca kendime ait özel tuvaletim, lavabom ve küvetim var. Hepsi göle bakıyor, bu gece durgun sisin altında siyah bir yağ tabakası var, ay zar zor ulaşıyor.

Yavaşça kapıma doğru ilerliyorum ve ulaştığımda durup bir kez daha dinliyorum.

Güm.

Güm.

Güm.

Bu da ne böyle? Kendimi sabitleyip elimi düşmenin üzerine koyuyorum ve çeviriyorum, merak her zaman olduğu gibi beni yeniyor, fenerim titriyor ve ışığın dans etmesine neden oluyor.

Yavaşça kapıyı açıyorum, menteşeler korkunç bir gürültüyle gıcırıyor ve koridorun karanlığına bakıyorum.

Nefesim kesiliyor. Koridorda kana benzeyen uzun bir iz var, fener ışığında koyu kırmızı dans eden kaygan bir yol ve en sonunda bir figür var, yerde yetişkin bir beden, kendilerini köşeden sürüklüyorlar.

Yüce İsa.

Orada duruyorum, bakıyorum ve korku o kadar baskın ki nefes bile alamıyorum.

Ya bu senin kafanda değilse? Düşünüyorum. Ya bu bir hayalet değilse? Ya bu gerçekse? Ya yardıma ihtiyaçları varsa?

Çenemi tutup kendimi sabitliyorum ve fenerimi karanlığa karşı bir kalkan gibi tutarak koridora çıkıyorum. Hayaletler vardır, ama insanların karıştığı korkunç kazalar da vardır. Ya bu kişi de bir kazaya karıştıysa?

Yerdeki kişi köşede kayboldu, geriye sadece kan izleri kaldı. Bir an durup   meliyorum, parmaklarım hafı  e üzerinde geziniyor. Kan gibi yoğun ve elimi burnuma g t rd   mde aynı kan gibi kokuyor, keskin ve metalik. Tüm duyularım bunun gerçek olduğunu, öbür dünyadan gelen bir ileti olmadığını söylüyor.

Do ruluyorum ve dikkatlice koridorda ilerliyorum. Arkalarından seslenmek istiyorum ama sanki içimde beni sessiz kalmaya zorlayan gizli bir parça varmış gibi kendimi defalarca durduruyorum. Sanırım kişi o kadar ağır yaralıysa, suçu işleyen her kimse hâlâ yerde olabilir, dikkatlerini çekmek istemiyorum. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum. Personeler ev sahipliği yapan bina, göle en yakın olan eski bir ta  bina, büyük dairesel bir merdivende bir araya gelen iki L  eklinde. Alt katlar dersliklerle doluyken, L'lerden birinin üst katında kadınlar, diğer L'de ise erkekler k a l ı y o r . Benim odam erkekler L'sinin sonunda, bu yüzden köşeyi döndüğümde, sanki diğer L'ye girmeye cesaret edemezlermi  gibi, kişinin bir nedenden dolayı gitmiş olmasını bekledim.

Kanat.

Bunun yerine, kan izleri merdiven asma katını geçip kadınlar bölümüne doğru devam ediyor ve köşeyi dönüyor.

Midem bulanıyor. Bu hızla hareket eden bir bedenın kadınlar bölümüne bu kadar hızlı ula mı  olması mümkün değil.

Kan ıslak, gerçek kokuyor, diyorum kendime, kendimi tutmaya çalışarak. Fenerlerin ışığını yakalama şekli, kırmızı ya  gibi, bu gerçek. Ama hareket etme hızı, bu gerçek olamazdı, insan olamazdı.

Genelde korkak bir adam de ilimdir. Hayatımda insanları hapse attıracak, başkalarının kaçmasına neden olacak şeyler gördüm ve yaptım. Ama burada, elimde fener sallanırken, bu eski binada sessiz bir gecede, daha önce hiç hissetmedi im bir korku hissediyorum.

Burada garip bir şeyler var. Dikkatli olmazsam çok ama çok tehlikeli olabilecek bir şekilde garip.

Derin bir nefes alarak cesaretimi toplamayı başardım. Ve yürümeye devam ediyorum.

Merdivenleri gizlice geçip kadınlar bölümüne sessizce giriyorum. Köşeyi dönerken cesedi diğer koridorda görmeyi umarak bu cesareti yanımda tutmaya çalışıyorum.

Ama hiçbir şey yok. Kan da yok. Ayaklarıma bakıyorum ve zeminin sadece solmuş ahşap olduğunu görüyorum. Ev uyuyormuş gibi hissediyorum.

Uzun bir nefes verdim ve bir an için elimi yüzümde gezdirdim. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Ne kan, ne de ceset. Hepsi kafamın içindeydi. İşin tüm baskıları ve yeni bir hayat yaratma ihtiyacı içimde birikiyordu. İçimde en son ne zaman uyuşturucu ya da alkol olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bir an öylece duruyorum, sonra bir öğretmenin odasından çıkıp beni koridorda aylak aylak dolaşırken görebileceğini fark ediyorum. Aklımı başıma toplayıp geldiğim yoldan geri yürüyorum ve giderken zeminin ne kadar kuru olduğuna hayret ediyorum. Kana dokunduğumu, kokusunu aldığımı biliyorum ama ya bunların hepsi bir yanılsamaysa? Ya bunların hiçbirisi gerçek değilse, bir rüya gibiyse?

İşte bu, diye düşünüyorum kendi kendime. Aşırı uyarıldım, yoruldum ve rüya görüyorum. Yatağıma döndüğümde her şey bitmiş olacak. Uyanacağım, gün yeniden başlayacak ve tüm bunlar hafızamdan silinip gidecek.

Koridorumun köşesini döndüm.

Cesedi gördüm.

Açık kapımın hemen dışında, soluk, kanlı bir gecelik giymiş uzun kollar kendilerini odamın içine çekiyordu.

Bu sefer kan yok, ama ceset orada, ince gri ayaklar koridor tekrar boşalana kadar kapımdan kayboluyor.

Kendimi hasta hissediyorum, fener yine elimde titriyor, o kadar kötü ki mumun alevi titriyor, sönmekle tehdit ediyor.

"Siktir," diye yemin ediyorum, feneri nefesimden uzak tutmayı başarak.

Bu gerçek değil, diyorum kendime. Unutma, bu sefer kan yok. Bu fizik

kurallarına, bilim kurallarına uymuyor.

Evet, ama büyü de öyle ve bu çok somut bir şey. Hayatımı yönetiyor. Tüm bunların kafamın içinde olduğunu varsayacak kadar nasıl cüretkar olabilirim?

Yine de kendimi koridorda yatak odama doğru yürürken buluyorum, sanki orada beni bekleyen şey tarafından zorlanıyormuşum gibi. Bir adım diğerinin önüne geçiyor, ışıklar taş duvarlarda dalgalanıyor, bina o kadar sessiz ki duyduğum tek şey kalp atışlarım oluyor. Kadının gümbürtüsü bile yok; kirli geceliğinin sürüklenme sesi kayboldu. Sadece ben varım.

Sadece ben
varım. Sadece
ben varım.

Kapıma geliyorum ve bir an için dehşetin beni öldüreceğinden korkuyorum. İçeride beni neyin beklediği fikri.

Marie daha önce *ruhunu yiyecekler* demişti.

Şaka yapıyorlar. Bir tane bile olmayabilir.

Odama giriyorum, fenerim önümde, karanlığı aydınlığa çeviriyor.

Orada kimse yok.

Pencere kenarındaki sıra sıra mumlardan başka bir şey yok, alevler sanki bir esinti varmış gibi dans ediyor. Tanrı aşkına, ne oluyor? Onları ben yakmadım. Yakmadığımı biliyorum.

Hızla içeri girip banyo ve dolabım da dahil olmak üzere etrafa bakarak bu şeyin saklanabileceği bir yer olmadığından emin oluyorum. Tatmin olmuş bir şekilde masama ve üzerindeki pervazda duran mumlara doğru yürüyorum.

Nefesimi içime çekiyorum.

Masanın üzerinde, gözüne, ortasına ve kuyruğunun ucuna birkaç dikiş iğnesi saplanmış siyah bir yılan duruyor. Kuyruğundaki hafif bir seğirme dışında ölü.

Altında da bir kağıt parçasına çok ince bir el yazısıyla yazılmış bir şey var.

Kanla yazılmış.

Sleepy Hollow'a hoş geldiniz. Hiç ayrılmayasın.

Скап'са 7

Vinç

Ne yalan söyleyeyim, dün gece gözümü bile kırpmadım. Bulduktan sonra mesajını aldıktan sonra, yılanı ormanda çabucak yok ettim. Neyse ki yaratık tamamen ölmüştü - hareket etmesine neden olan şey bir refleks olmalıydı. Ancak o zaman dikiş iğnelerine ve kâğıt parçasına tutunmam gerektiğini fark ettim. Elbette, koridorda gördüğüm kan gerçek değildi ve kendini yerde sürüklerken gördüğüm kadın ortadan kaybolmuştu ama bunlar elimdeki kanıtlardı. Tek sorun, neyin kanıtı olduğunu bilmiyor olmamdı.

Güneş doğduğunda, sis lekeleri arasındaki siyah gölün yüzeyine soluk altın rengi vurduğunda, öğrenciler de dahil olmak üzere herkes uyanmadan önce yemekhanede bir tepsi yumurta ve tuzlanmış domuz etinden oluşan kahvaltımı yapmaya başlamıştım bile. İştahım olduğuna bile şaşıyorum ve ancak yemeğimi bitirip aşçıdan bir fincan kahve aldıktan sonra diğer öğretmenler ve öğrenciler gelmeye başlıyor.

Aynı kıyafetlerle yürüyen iki kız var. Kardeş olmalılar, yüzleri birbirine benziyor, kafalarındaki örgüleri aynı. Sessiz bir enerji yayıyorlar, utangaç bir enerji ve dersler başlayalı sadece bir hafta olmasına ve hala herkesi tanımaya çalışmama rağmen, onları taklit dersimden tanıyorum. Oklahoma'dan geliyorlar ve ikisi de

Astrolojiden etkilenmişler. Özellikle içlerinden birinin kehanet rüyaları gördüğünü biliyorum.

Muhtemelen benden birkaç yaş büyük olan Doug Smith adında bir adam var, sakalına aklar düşmüş, Leona'nın sahip olduğu psikometri konusunda umut vaat ediyor - nesnelere dokunarak öngörü kazanma yeteneği. Dün psionik dersimde bunu gösterdi.

Bir de her zaman belirlenen saatlerde yemekhanede yemek yemeyen öğretmenler var. Bu sabah, hüzünlü gözleri ve kırmızı teniyle utangaç ve sessiz Bayan Peters'ı tanıdım, bir dilim ekmek ve şurupla tek başına oturuyordu ama başka kimseyi bulamadım. En azından Daniels ya da Desi'yi görüp dün gece tuhaf sesler duyup duymadıklarını sormak istedim. Bunu sorarak biraz aptalca göründüğümü biliyorum, ama her şeyin kafamda olmadığını bilmem gerekiyor.

Ceketimin cebine uzanıp parmaklarımı içeri kaydırıyorum ve kâğıdı buluyorum. Bu elimde olduğu sürece, bunun bir rüya olmadığını biliyorum.

Kahvemini kalanını bitirip bir fincan daha almak için ayağa kalktığımda sırada Rahibe Sophie ile karşılaşıyorum.

"Profesör Crane," diyor bana, başı kukuletadan kurtulunca yüzü daha da aydınlanmış. Rahibe Sophie, Rahibe Margaret'in ikizi, ikisi de Rahibe Sophie'nin dudağının üzerindeki küçük bir ben dışında tamamen aynı görünüyor. Ancak Rahibe Margaret oldukça soğuk ve sertken, Sophie'nin kişiliği biraz daha esnek ve onunla konuşmak daha kolay. "Bu sabah nasılsınız?" diye soruyor pelerininin boğazındaki bakır iğneyi ayarlarken.

Ona ne söylemem gerektiğini düşünürken çenem geriliyor. Gerçek beni zayıf gösterir mi? Şansımı deniyorum.

Demir gözlü aşçı kahve fincanımı doldururken, "Yorgunum aslında," diyorum. Başımla teşekkür ediyorum ve onunla birlikte yavaşça koridorda yürüyorum. "Dün gece pek uyuyamadım."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor kahvesine üfleterek. "Beyninizde çok fazla düşünce dolaşıyor."

"Haksız değilsin," diyorum ona. "Genelde böyle olur."

İşte bu yüzden afyon benim için bulunmaz bir nimetti. Sleepy Hollow'a geldiğimden beri temizdim -Leona bunu yasaklamıştı- ama bir kez olsun kendimi huzurlu hissetmemi sağlamıştı. Değişiklik olsun diye kendimi normal hissetmemi sağladı.

"Bu sefer farklıydı," diye devam ediyorum. Duruyorum ve ona dikkatli bir bakış fırlatıyorum. "Uyandım çünkü koridorda bir şey duymuştum."

"Öyle mi?" diye soruyor, ince kaşları birbirine dolanıyor.

"Ağlama sesi duydum ve sonra... fenerimi almam için yeterli oldu." Devam edip olan bitenin geri kalanını anlatıyorum ve hikâyeyi, kahvemi üzerine dökmemeye dikkat ederek ceketimin cebinden kâğıt parçasını çıkararak bitiriyorum. "İşte bunu yazmışlar."

Katlanmış kağıdı açana kadar sallıyorum ve ona gösteriyorum.

Göz gezdirirken dudakları büzülüyor. "Anlıyorum," diyor kısık bir sesle. Gözlerini bana dikeyyor. "Pek komik bir şaka değil, değil mi?"

"Şaka mı?" Ona bakakaldım. "Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana alaycı bir bakış atıyor, sanki tam bir aptalmışım gibi. "Öğrencilerin yatakhane si zinkinin karşısındaki binada. Gerçekten de zararsız bir şakanın onlar için repertuarda olmadığını mı düşünüyorsunuz? Bu tacizin bir parçası, Profesör Crane. Eminim bunu daha önce yaşamışsınızdır."

Sesimi alçaltmaya özen göstersem de öfkeyle, "Öğretmen koltuğuna bırakılan bir raptiye ya da tebeşirleri saklayan bir öğrenci tacizdir," diyorum. "Birinin bir yılanı öldürüp öğretmenin odasına koyması ve üzerine kanla bir uyarı yazması değildir!"

Kıkırdıyor, kapüşonunu yukarı çekip yüzünü gölgeyle sarmadan önce saçlarını düzeltiyor. "Oh, boş yere endişeleniyorsun. Her şeyden önce, bu bir uyarı değil. Burada bir deyişimiz var. Sleepy Hollow'a hoş geldiniz. Buradan hiç ayrılmayasın. Çünkü burayı çok seveceksiniz. Ve bahçede bulduklarına emin olduğum ölü yılan, muhtemelen doğal sebeplerden ölmüştür. Zarar yok, faul yok. Koridorları keşfetmeye çıktığınızda kapıyı arkanızdan kilitlediniz mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ben..." Kapatmadım bile.

"İşte oldu," diyor memnun bir gülümsemeyle, gözleri gölgede kalınca ürkütücü görünse de. "Herhangi biri gizlice girebilirdi ve yeterince uzun süre yokmuşsunuz gibi geldi. Kana gelince, muhtemelen göz yanılması. Görmek istediğin şeyi gördüğünü biliyorsun. Ve unutma, bir büyü okulundasın. Bu öğrencilerden bazılarını hafife almayın. İçlerinden birkaçı illüzyonun gücüne eğilim gösterdi."

"Ne gördüğümü biliyorum," diyorum kararlılıkla, azı dişlerim birbirine sürtünerek. "Bu bir şaka değildi."

"Belki gecelik giymiş bir öğrenci ya da dediğim gibi bir illüzyon" diyor. "Buradaki öğrenciler sizi sürekli şaşırtacak. Sizi diken üstünde tutar, değil mi?"

Sonra elinin bir hareketiyle veda edip dönüyor, siyahlar içindeki bir hayalet gibi yemek salonundan dışarı süzülüyor, giderken kahvesini yudumluyor.

Gitmesini izliyorum, tamamen şaşkın bir halde. Haklı olabilir miydi? Bu öğrenciler tarafından yapılmış bir şaka olabilir mi? İçlerinden birinin bana bakıp gülüp gülmediğini görmek için odaya bakıyorum ama kimse bana dikkat etmiyor.

Çok konuşmaktan ılıklaşmış olan kahvemden büyük bir yudum almadan önce derin bir nefes alıyorum. Muhtemelen çok fazla içmemem en iyisi - zaten sahip olduğum endişeyi daha da arttırmak istemiyorum. Antik Çağ'da kristaller hakkındaki ders kitabımı bıraktığım masama geri dönüyorum. Roma, Bayan Peters'in sayfaları karıştırdığını görünce şaşırdı. "Günaydın mı?" Yaklaşırken sordum.

Başını kaldırıyor ve yüzü daha da kızarıyor. "Özür dilerim," diyor nefes nefese, zarif bir sesle. "Kütüphanede bunu arıyordum. Çıkardığınızı fark etmedim."

"İstersen ödünç almakta özgürsün," diyorum ona. "Ya da kütüphaneye geri verebilirim ve kurallara göre oynamayı seviyorsan resmi olarak ödünç alabilirsin."

"Hayır, sorun değil. Acele etmeyin," diyor. Elini uzatıyor. "Henüz resmi olarak tanıştırılmadık. Ben Clara Peters."

Elini sıkıyorum. Soğuk ama yapış yapış, sanki yeni yağ sürmüş gibi. "Profesör Ichabod Crane," diyorum ona. "Siz mutfak cadısısınız."

"Mutfak cadısı mı?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla eğiliyor.

"Bazı insanlar otlarla, bitkilerle ve yiyeceklerle arası iyi olan cadılara böyle diyor. Tentürler. Bir çeşit ilaç. Genellikle orman ya da çit cadısı olmakla örtüşür."

"Oh," diyor usulca. "Kendime ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama bu mantıklı."

"Ne zamandır burada öğretmenlik yapıyorsunuz?" "Dört yıldır," diyor.

"Ah. Yani benim gibi acemi değil ama tecrübeli biri de değil."

"Aslında," diyor hafif, inanmaz bir gülümsemeyle, "herkes arasında en uzun süredir burada olan benim. Çoğu öğretmen bir ya da iki yıldan fazla dayanamaz. Vivienne Henry, yerine geçtiğiniz kadın, burada en uzun süre kalan oydu. Yedi yıl. Hiç gitmeyecek sanıyordum."

Sleepy Hollow'a hoş geldiniz. Hiç ayrılmayasın.

"Neden ayrıldı?" Elbette, görevini devraldığım öğretmen hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sormak aklıma bile gelmemişti. "İş ona fazla mı geldi? İzolasyon mu?"

Öğrenciler odasına ölü yılan mı bırakmış?

Clara başını sallıyor, dudaklarını bembeyaz olana kadar birbirine bastırıyor. "Hayır. Burayı severdi. O da iyi bir cadıydı. Çok güçlüydü. Bizim için harika gösteriler yapardı. Öğrencilere gerçekten inanırdı."

Merakla kollarımı kavuşturuyorum. "Peki ne oldu?"

Biraz gergin görünüyor. Belki de çok bastırıyorum. "O... o biraz çöküş yaşadı. Zihinsel olarak. Histeri dediler. Bir gün, birdenbire

ve okul hakkında doğru olmayan bazı şeyler söyledi. Paranoyakça davranıyordu ve sonra..."

"Sonra?" Dürtüyorum.

"Gölde bulundu. Ölmüştü. Herkes intihar olduğunu söyledi."

Bunu hiç beklemiyordum. "Özür dilerim," dedim çabucak, bu kadar çok şey istediğim için kendimi kötü hissediyordum. İşaretleri okumalıyım. "Bilmiyordum."

"Bunun olacağını kimse bilmiyordu," diyor usulca, ellerine bakarak. "Ölümüne kadar hep çok mutluydu. Herkes onu severdi."

"Doldurmam gereken büyük ayakkabılar var gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum, boynumun arkasındaki gergin noktayı ovuyorum.

"O nazikti ve sen de nazik görünüyorsun," diyor yatıştırıcı bir gülümsemeyle. "İyi olacağına eminim."

Buna gülmemeye çalışıyorum. Öğrencilerim tarafından pek çok şeyle çağrıldım ama kibarlık bunlardan biri olmadı.

"Neyse, gitsem iyi olacak," diyerek masadan uzaklaşıyor. "Bu sohbeti yapmak güzeldi. Sonra görüşürüz."

"Elbette," diyorum. Ama bana arkasını döndüğünde usulca "Clara?" diye sesleniyorum.

Bana bakmak için duraklıyor, yüzünde kaçmak üzere olan bir hayvan gibi endişeli bir ifade var. "Evet?"

Sesimi alçaltarak ona doğru yürüdüm. "Okul hakkında doğru olmayan şeyler söylediğini söylüyorsunuz. Ne tür şeyler?"

Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor, vücudu geriliyor. "Gerçekten hatırlamıyorum. Hiçbiri çok anlamlı gelmedi." Etrafına bakıyor, sanki başka biri dinliyormuş gibi gözlerini kaçırıyor.

"Bana bir örnek verebilir misin? Sadece merak ediyorum," diye ekliyorum, sanki bu onun savunmasını düşürmesine yardımcı olacakmış gibi ona gülümsüyorum.

"Sadece okulun bir tuzak olduğu gibi garip şeyler. Hepsi bu, gerçekten - okul bir tuzaktı ve hepimiz ağdaki sineklerdik. Dürüst olmak gerekirse aklını kaçırmış gibiydi."

"Öyle görünüyor," diyorum dikkatle. "Çok teşekkür ederim, Clara."

Bana hızlıca başını sallıyor ve ben başka bir şey sormadan aceleyle yoluna devam ediyor.

Vivienne Henry hakkında başka neler bulabileceğimi merak ediyorum.

Bölüm 10

Kaĩ

!!

Yağmur yağacak gibi görünüyor," diyor Paul, kütüphanenin penceresine odaklanarak.

elimizdeki ders kitabına değil, süslü pencerelere bakıyoruz. Profesör Crane ile sınavımızdan önce Majör Arkana'yı çalışmak için sadece bir saatimiz var ve birbirimize kartların anlamları hakkında çok az soru sorduk.

Gök gürültüsünü duymak için tam zamanında kafamı kaldırıyorum ve dışarıdaki akçaağaç sırasının üzerinde bir yığın kara bulut görüyorum; titreyen turuncu yaprakları kasvetle göz alıcı bir kontrast oluşturuyor. "Olmasa iyi olur," diyorum. "Daha sonra eve dönmek zorundayım."

Paul bana tuhaf bir bakış attı. Sınıftaki ilk günümde bana kalem ve kâğıt ödünç veren çocuk. Bu iki hafta önceydi ve şimdiden farklı bir zamandaymışım gibi geliyor.

"Okula arabayla mı gidiyorsun?" diye soruyor kuşkuyla. Bordo renkli, yüksek yakalı ve enstitü için daha uygun olan elbiseme bakıyor. "Kendi özel arabanızla dolaştığınızı sanıyordum."

"Hayır. Bir at arabamız var ve sanırım hava gerçekten bozduğunda onu çıkarmamız gerekecek, ama ben burada ata biniyorum. Ata da binerim, yan eyer işine hiç girmem." Elbisemin katlarını tekmeleyerek ne kadar hacimli olduğunu gösteriyorum. Bugünlerde moda daha dar bir silüete yönelme eğiliminde, ama ata bindiğimde kendimi Kardelen'e hiç bu kadar bağlı hissetmiyorum

Yandan sele. Ata binmemin ne kadar hanımefendiye yakışmayan bir şey olduğu umurunda değil. Bu şehirlerdeki kadınların endişelenmesi gereken bir konu.

"O ormanda yapayalnız," diye yorumluyor başını sallayarak ve ders kitabındaki bir sayfayı çevirip kelimeleri tarıyor.

"Aslında bir refakatçim var," diyorum ona. "Bir komşunun çocuğu." "O zaman çocuk bütün yolu ormanda tek başına gitmek zorunda."

Kıkırdıyorum. "Bu doğru. Ama orman hiç de korkutucu değil. Aslında yılın bu zamanı yapraklar dökülürken, havada don ve odun dumanı kokusu varken çok güzeldirler. Karanlık bir güzellik. Gidip bir yürüyüş yapmalısın. Belki kasabaya gidip etrafa bir göz atarsın. Sleepy Hollow sonbaharda pırıl pırıl parlar, tıpkı parlak bir kuruş gibi."

Bana kararlı bir bakış attı. "Okuldan ayrılamayacağımızı biliyorsun. Sizinle aynı ayrıcalığa sahip değiliz."

Son cümledeki soğukluğu görmezden geliyorum. "Hiç denedin mi?"

Paul temkinli bir şekilde etrafına bakar. Kütüphane şu anda oldukça kalabalıktır, öğrenciler ders çalışmakta ya da raflardan kitap çekmektedir. Yüksek taş binada hava akımı olmamasına rağmen her masada mumlar titriyor. Sanırım öğrencilerin kolektif enerjisi alevleri harekete geçiriyor.

"Hayır," diyor sesini alçaltarak. "Kampüsten ayrılmamamız konusunda çok kararlıydılar. Samhain sonrasına kadar değil ve o zaman bile grup olarak birlikte gideceğiz."

"Size çocukmuşsunuz gibi davranmaları sizi rahatsız etmiyor mu? En az yirmi beş yaşında olmalısınız. Başka bir hayatta evli ve çocuklu olabilirsiniz."

"Aslında yirmi üç yaşındayım," diyor bana utangaç bir sırıtışla. "Ve evet, bu çok tuhaf. Ama ben kimim ki onların kurallarına karşı çıkayım ya da tartışayım? Bize bedava oda ve yemek veriyorlar ve karşılığında yapmamız gereken tek şey sihir öğrenmek." Parmaklarını havada oynatıyor.

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor," diyorum içimden, kuzguni tüy kalemimi mavi mürekkep dolu küçük kaba daldırırken. Crane'in ısrarla istediği şey

Yazma becerilerinin de parlatılması gerekiyordu, bu yüzden sınavı kalem yerine mürekkeple tamamlamamızı istedi. Pratik yapmak işime yarayabilir.

"Yine de seni burada tutmak aptalca," diye ekliyorum, sonra avucumun kenarı mürekkebi lekeleyip tenimde mavi bir leke oluşturduğunda içimden inliyorum. "Özellikle de buradan ayrıldığında hiçbir şey hatırlamayacağın için." Neden bu kadar endişeliler?

Sadece bir haftadır okula gidiyor olmama rağmen, her geçen gün bana mantıklı gelmeyen daha fazla şey ve kuralla karşılaşıyorum. Örneğin, simya öğretmeni Bayan Choi'nin, dilbilim öğretmenin aslında Hindistan'da bir ailesi olduğunu, ancak burada çalışmak için onları geride bırakmak zorunda kaldığını anlattığına kulak misafiri oldum. Genelde okul, ailesi olanları kabul etmez, çünkü onları getirmelerine izin vermezler, ama sanırım o bir istisnaydı, belki de ailesi çok uzakta olduğu için. Belki de onları unutmalarını istiyorlar.

Paul bana kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim. Burayla ilgili hiçbir şey hatırlamayacak mıyım?"

Kaşlarım kalktı. Oh. Bilmiyor mu?

"Gittiğinde ne olacağını bilmiyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Burada geçirdiğin zamanı hatırlamayacaksın. Ya da öğrendiklerini hatırlamayacaksın." Profesör Crane ile öğrendiklerimi hatırladığım kısmı nedense atlıyorum. "Bu gece eve döndüğümde, şu anda burada yaptığımız konuşmayı hatırlamayacağım. Ta ki yarın o kapılardan tekrar geçene kadar."

Paul dudaklarını birbirine sürterek gözlerini kırıştırıyor. "Delilik," diyor bir süre sonra, kitabın bir sayfasını daha çevirerek Kupa Beşlisi ile ilgili bir yazıya geliyoruz, altında ağlayan bir figür çizilmiş. "Bunu nasıl yapıyorlar? Hafıza silme işlemine kaydolduğumu hatırlamıyorum."

"İçimden bir ses testlerimize girdiğimizde olduğunu söylüyor." "Gerçi ben benimkini hâlâ pek hatırlayamıyorum. Sen hatırlayabiliyor musun?"

"Hayır ama bunun normal olduğunu söylemişlerdi. Bunun eğitimimizin diğer alanlarına da yayılacağını hiç söylemediler." Bir an yüzümü inceledi. "Bunu neden yaptıklarını biliyor olmalısın. Sen bir Van Tassel'sin."

"Bunun sizi kandırmasına izin vermeyin. Annem bana söyledikleri konusunda çok seçicidir. Ama söylediğine göre, okulun öğrencilere çalışmalarını kendilerine saklayacak kadar güvenmemesiyle ilgili. Buradaki her şeyi mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorlar."

"Peki mezun olduğumuzda? Sonra ne olacak?"

"Büyünün kökleştiğini söyledi. Öğrendiğin her şey sana doğal gelecektir." Bana inanmayan bir bakış attı. "Hey," diye devam ediyorum. "Ben sadece onun söylediklerini tekrarlıyorum. Buna katılmıyorum."

"Ama yine de buradasın."

"Ve işte *buradasın*," diye kibarca karşılık veriyorum. Fazla mürekkebi akıtmak için tüy kalemimi kabın kenarına vuruyorum. "Şimdi ders çalışmaya dönelim. Profesör Crane'in zor sorular soracağını biliyorsun."

Paul kısa bir süreliğine koltuğuna geri oturur, gri takım elbise ceketinin uçlarını çekiştirdikten sonra yeniden doğrulur ve kitaba odaklanır. "Pekâlâ. Kupa Beşlisi'nin temsil ettiği beş şeyi yazın."

Keder kelimesini yazarken *bunun kolay olduğunu* düşünüyorum.

* * *

Profesör Crane'in sınavı zorlaştıracığını söylediğimde yanılmamıştım. Ders başlar başlamaz Crane test kâğıdını dağıttı ve sessizce üzerinde soruların ve "*bitirdiğinizde çıkabilirsiniz*" yazısının bulunduğu kara tahtayı işaret etti. En azından ben öyle yazdığını düşünüyorum. Bir öğretmene göre, onun el yazısı benimkinden çok daha kötü.

Ne olursa olsun, sınavda acele etmedim. Hâlâ burada olmam gerektiğini kanıtlamak zorunda olduğumu hissediyorum, bu yüzden istediğim son şey bir şeyi aceleye getirmek ve kendime çok güvendiğim veya tembel olduğum için başarısız olmak. Tarot kartlarıyla oynuyordum.

Ama (annemin dolabındaki bir kutudan çaldığım) desteyle birlikte gelen küçük kitapçık çok fazla ayrıntıya girmiyordu. Bazı kartları, tüm nüansları bilmediğim için tamamen yanlış yorumluyordum. Ölüm kartı her zaman ölüm anlamına gelmiyor muydu? Bu benim için yeni bir şeydi.

Bitirdiğimde, eğilimli olduğum gibi mürekkebi lekelememek için ekstra özen gösterdim, başımı kaldırdım ve sınıftaki son kişi olduğumu fark ettim.

Bu kadar uzun sürdüğü için beni azarlamasını bekleyerek Crane'e bakıyorum ama başı ellerinin arasında ve gözleri kapalı. Siyah saçları sanki çekiştiriyormuş gibi dağınık ve çoraplarının birbirine uymadığını fark ediyorum. Genelde çok zarif ve derli topludur.

Ayağa kalkıp masasına doğru yürüyorum ve testi diğerlerinin üzerine özenle yerleştiriyorum.

"Herkesin işi bitti," diyorum ona.

Orada durduğumu bilmiyormuş gibi zıplamasını bekliyorum ama onun yerine ellerini yavaşça yüzünden indiriyor ve bana yorgun bir bakış atıyor. "Teşekkür ederim Kat," diyor. Genelde sesi pürüzsüz, alçak ve güçlüdür ama şimdi sesi zayıf geliyor. Gergin. Endişeli.

Uzaklaşmak üzereyim ama onu bırakamıyorum. "İyi misin?" Ona bakarak soruyorum.

Derin bir iç çekip arkasına yaslanıyor ve bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "Olmadığım o kadar belli mi?"

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Daha iyi görünüyorsun. Biz öğrenciler senin istediğin gibi bir cadı olamıyor muyuz?"

O da bana aynı şekilde küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sorun o değil. Bu... aslında nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Başka tarafa bakıyor ve koyu renk gözlerinin altındaki mor çukurları fark ediyorum.

"Benimle yürüyüşe çıkıp konuşmak ister misin?" Ağzımdan kaçırdım. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum ama onu bu odadan çıkarıp konuşmak ona yardımcı olabilir gibi görünüyor.

Dikkatini tekrar bana veriyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Şu anda mı?"

Tek omzumla omuz silkiyorum, sanki çok cesur ve hevesli görünmemişim gibi soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. "Bir sonraki dersimden önce birkaç saatim var. Genellikle kütüphaneyi inceliyorum ya da Kardelen'i ziyaret ediyorum. O benim atım," diye ekliyorum kafası karışmış gibi görüldüğünde, "ama belki biraz temiz hava sana iyi gelir. İkimize de iyi gelir. Bazen burası biraz fazla kasvetli olabiliyor." Taş duvarları ve dar pencereleri olan odayı, arkadaki boş kafesleri işaret ediyorum.

Birkaç dakika beni izlemeye devam ediyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra ayağa kalkıyor. "Pekâlâ," diyor başını sallayarak ve test yığınını okşuyor. "Bunlara daha sonra not verebilirim." Bakışları bana doğru daralıyor. "Sadece bu yüzden sana A vereceğimi düşünme."

"O A'yı kendi başıma alacağıma eminim," diyorum kendinden emin bir gülümsemeye. Blöf yaptığımı bilmesine gerek yok.

Ceketini kancadan alıp üzerine geçirirken nefesinin altından "Bunu göreceğiz," diyor. Kapıyı benim için açık tutuyor ve koridorda birlikte yürüyoruz, ana kapılardan geçip dışarı çıkana kadar ayak seslerimiz sessizlikte yankılanıyor.

Temiz hava hemen iyi hissettiriyor. Derin derin nefes alıyorum, ciğerlerimi dolduran bugünün geçmesine izin veriyorum, kaburgalarım korsemın kemiklerine doğru geriliyor.

Crane yüksek sesle nefes verir ve omuzlarını sallar. "Haklısın. Bu daha iyi hissettiriyor. Aslında, hava resmi olarak dönene kadar dışarıda daha fazla ders yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bundan faydalanabiliriz. Hepimiz daha net düşünebilir, Doğa Ana'nın sihrini kullanarak bize yardımcı olabiliriz."

Gözüm gölde ve gölün diğer ucunda toplanan fırtına bulutlarında. Şimdilik yağmur kampüsten uzak duruyor gibi görünüyor.

Orta avlu yolundan yürüyoruz, geçerken öğrencilere başımızı sallıyoruz. Bir grup çocuk çimenlerin üzerinde oturmuş gülüşüyor ve alevler yaratıyor.

parmaklarının ucuyla oynarken, yakınlarda bir bankta tünemiş bir çift kız, oğlanlara bakarken birbirlerinin kulaklarına fısıldıyor. Solmaya yüz tutmuş gül ağaçları ve ellerinde kafatasları tutan uzun taş kadın heykelleri onları çevreliyor. Heykeller antik mezarlıklardan alınmış gibi görünüyor ama yine de çiçeklerin arasında uygun görünüyorlar. Güzellik ve ölüm birbirine karışıyor.

"Tüm öğrencilerin isimlerini ezberledin mi?" Crane'e soruyorum, birdenbire garip bir utangaçlık hissediyorum, sanki onun yanında yürümekten ve konuşmamaktan korkuyormuşum gibi. Sanırım onunla ilk kez sınıf dışında birlikte oluyorum, yalnız olmamdan bahsetmiyorum bile.

Ellerini arkasında kenetlemiş, "Evet," diyor. Hafifçe eğildiğinde bile hala üzerimde yükseliyor. En az 1.80 boyunda olmalı. "Okulda sadece kırk iki öğrenci var ve ben ezberleme konusunda iyiyimdir. Tıp fakültesinde çok işe yaradı."

"Tıp fakültesine mi gittin?" Ben sordum. "Ne oldu? Neden doktor olmak yerine öğretmen oldun?"

Bir an için gri gökyüzüne bakıyor, rengi gözlerine yansıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Öğretmenliğin çok daha asil bir meslek olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

"Hayır."

Gülüyor ve bu ses beni memnun ediyor. Sanırım onu daha çok güldürmek istiyorum.

"Yeterince adil," diyor, biz yaklaşırken gözleri göle odaklanmış, adımlarımız şimdi daha küçük bir patikanın ince çakıllarıyla buluşuyor ve ayakkabılarımızın altında çıtırdıyor. "Tıp fakültesinin bana göre olmadığı ortaya çıktı. Sahip olduğum ihsan etme yeteneğini biliyor musun? O zamanlar buna sahip olduğumu bilmiyordum. Enerji aktarma yeteneğim olduğunu bilmiyordum. Morgdan muayenehaneye kadavralarla -ölü bedenlerle- çalışmaya başladığımızda, dokunuşumun...şey..."

Gözlerim kocaman oldu. "Neye?"

"Ölülerin uyanmasına neden olmak için. Geçici olarak tabii ki."

"Sen bir büyücüsün," diyorum elimi göğsüme bastırarak. "Hayır, hayır," diyor çabucak. "Ölü çağıran değilim. Onları ben geri getirmedim. hayata geçirdim. Ben sadece... enerjimi onlara ittim." Eliyle bir itme hareketi yapıyor. "Bir saniye sürdü ama beni oldukça korkuttu. Etrafımda çok akli başında ve normal insanlar olduğundan bahsetmiyorum bile. Beynimin çalışma şeklinden dolayı zaten tuhaf olduğumu düşünüyorlardı. Ölülerin onlarla ya da benim ölülerle konuşmaya başlamamı göze alamazdım. Bu yüzden bıraktım."

Ölüleri bir anlığına bile olsa hayata döndürmek gibi bir güce sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. *Kendini bir tanrı gibi hissetmiş olmalı diye düşünüyorum. Belki de bu yüzden sınıfta bir tanrı olduğunu iddia ediyor. Acaba bu tavır yatak odasına kadar uzanıyor mu?*

Ahlaksız düşüncelerim beni şaşırtıyor ve hemen onları uzaklaştırıp kendimi dikkatimi vermeye zorluyorum.

"Benim de bunu anlamam uzun zaman aldı," diye devam ediyor. "Enerjinizi canlı birine verdiğinizde, veren kişi için pek fark edilmez. Ama yaşam gücünden tamamen yoksun ölü birine verdiğinizde, bunu gözden kaçırmak çok zor. Yine de öğretmen olarak daha iyi olacağıma karar verdim. Bana doğru seçimi yaptığım söylendi."

Avludan çıkıp binalardan uzaklaşmaya devam ederken bunu düşünüyorum. Sonunda çakıllar yerini toprağa ve gölün kıyısını çevreleyen kırmızı, turuncu ve altın sarısı dökülmüş yaprak tabakasına bırakıyor. Sis telleri suyun hemen üzerinde pamuk kurdeleler gibi asılı duruyor.

Yan yana duruyoruz, ayakkabılarımız hafifçe toprağa batıyor ve göle bakıyoruz. Yüzeyi simsiyah, çevresindeki ormanı kabus gibi yansıtıyor. Bir süre sonra başımı çevirmek zorunda kalıyorum, sanki çevirmezsem göl beni altına çekecekmiş gibi.

"Peki neden kendini hissetmiyorsun?" Sonunda sordum.

Sertleşiyor ve ona baktığımda çenesindeki bir kasın kasıldığını görüyorum. "Sana söylersem hakkımda daha az şey düşünmenden korkuyorum."

Onun hakkında daha az düşünmemi umursuyor mu? Bu itiraf midemi bulandırıyor.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye sessizce itiraf ediyorum, ona utangaç bir bakış atarak. "Ne de olsa az önce bana ölüleri diriltme gücüne sahip olduğunu söyledin ve sana hiç bu kadar hayran olduğumu hatırlamıyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kara kaşlarını birbirine çatıyor. "Bunu öğrendiğim iyi oldu." Dudaklarını yalıyor ve dikkatini tekrar göle çeviriyor. "Buraya geldiğimden beri iyi uyuyamıyorum. İlk başta, içkime ya da ilacıma izin verilmediği için olduğunu düşündüm."

"Uyuşturucun mu?"

"Afyon," diyor, sonra yüzümdeki endişeli ifadeyi okuyarak bana bakıyor. "Afyon batakhaneleri hakkında duyduklarına inanma, ya da şehirde onlara verdiğimiz isimle esrarkeşler. İyi bir uyuşturucudur ve zihni sakinleştirmek, insana huzur ve ahenk getirmek için çok şey yapar. Ama Leona teyzeniz okuldayken ayık kalmam konusunda çok kararlıydı ve size afyondan uzak durmanın pek de hoş bir şey olmadığını söyleyeyim. Bu yüzden burada olduğum ilk birkaç hafta zar zor uyuyordum, bütün gece dönüp duruyordum ve bir pipo ya da tentür için dua ediyordum. Ne yazık ki anlamaktan başka çarem yoktu."

"Bu kesinlikle çok şeyi açıklıyor," diyorum. Afyon mu içiyor? Denizaşırı ülkelerde ve büyük şehirlerde korkunç batakhanelerde afyon içen adamların hikâyelerini duymuştum ama Crane gibi düzgün birinin onlardan biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Tehlikeli bir uyuşturucuydu; bunu biliyor olmalıydı.

Bence *kesinlikle birçok yönü var. Başka neleri saklıyor?*

"İnsan düşünmeden edemiyor," diye devam ediyor, eğilip kıyıdan bir taş alıyor. Ona bakıyor ve ritmik bir hareketle elinde evirip çeviriyor. "Ama beni rahatsız eden bu değil. Gecenin bir yarısı başıma gelenler."

Boynumdan aşağı bir ürperti iniyor ve kollarımın kenarlarını çekiştirerek ısınmak için eldivenlerim olmasını diliyorum. "Gecenin bir yarısı ne oldu?"

Benden uzaklaşıp elindeki kayayı kavıyor ve sonra bir güç patlamasıyla gölün yüzeyine fırlatıyor, batmadan önce altı kez sıçırıyor. Dalgalar yavaşça genişliyor. "Soğuk terler içinde uyanıyorum, bu da yoksunluğun bir parçası olabilir ve sonra adımın söylendiğini duyuyorum. Ya da birinin ağladığını."

Titriyorum. "Bu rahatsız edici. Başka bir odadaki komşunuz mu?"

"Bu bir kadın sesi," diyor başka bir taş almak için eğilerek. "Ve erkekler koğuşunda kadınlara izin verilmiyor. Tabii ki Profesör Daniels'ın okul hemşiresiyle ilişkisi olduğunu ya da buna benzer bir şey olduğunu düşündüm. Ama bu benim adımın neden söylediğini asla açıklamadı. Ben de tabii ki Marie olduğunu düşündüm."

"Marie kim?" Adını söylediğimde hissettiğim garip kıskançlık duygusunu görmezden gelerek dikkatle soruyorum.

"Eski karım," diyor. Yüz ifadesi boş.

Kaşlarım kalktı. "Ah, özür dilerim. Evli olduğunuzu bilmiyordum. Boşandınız mı?" Yüzük takmadığını bildiğim halde yüzük görmeyi bekler gibi eline bakıyorum.

"Dul kaldı," diyor, toparlanıp suyun üzerinde bir taş daha sektirerek. "O öldü."

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar, kelimelerimin yeterince anlamlı olamayacağını hissederek.

Zavallı adam.

"Mmmm," diye mırıldanıyor küçük bir baş hareketiyle, dalgaların yayılışını izliyor. "Evet. O öldü ve bazen geceleri onun sesini duyuyorum."

"Uyuyamamana şaşmamalı."

Bana acı dolu bir bakış attı. "En kötüsü bu değil. Ses beni uyandırıyor, ama sonra son iki gündür bir... bir..."

"Bir ne?"

İç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum. İki gece önce kapımın dışında bir ses duydum. Marie değildi. Koridorda sürüklenen ağır bir şeyin sesiydi. Kapıyı açtım.

ve bir de ne göreyim, koridordan aşağıya doğru inen bir kan izi ve kendini sürükleyen bir ceset gördüm."

Nefesim kesildi, neredeyse geriye düşüyordum.

Crane hızlıydı. Uzun kolları belime dolanıyor ve beni tutuyor. "Belki de öğrencilerimi korkutup bayılmalarına neden olmamalıyım," diye mırıldanıyor ve yüzü hiç bu kadar yakınıma gelmemişti. Anlattıkları karşısında şok oldum, korktum ama yine de gözlerim onun yüz hatlarında geziniyor, sol kaşının ucundaki yara izi ya da burnunun hafif eğri ucu gibi uzaktan fark etmediğim tüm küçük şeyleri not ediyor. Gözlerine sıcaklık ve derinlik veren irislerinin grisine karışmış maun kahverengisini kesinlikle fark etmemiştim.

"Hayır," diye ciyaklıyorum, ağzımın onunkine ne kadar yakın olduğunun farkındayım. "Ben iyiyim.

Ben iyiyim."

Gözleri bir an için dudaklarıma kayıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Güzel."

Geri çekilip beni doğrultuyor, kollarını indiriyor, aramıza mesafe giriyor.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden hemen, "Daha fazlasını anlat," diyorum.

Bunu düşündü ve sonra binalara doğru başını salladı. "Gelirim ama seni içeri kadar geçirebilirim. Korkarım dışarıyı biraz serinlemeye başladı ve senin palton yok."

Ona her zaman çok fazla kat kat giyindiğim için her zaman sıcak olduğumu söylemek istiyorum, ama sadece başımı sallıyorum ve kıydan uzaklaşıyoruz.

"Gölün bazen beni rahatsız ettiğinden bahsetmiyorum bile," diye ekliyor. Omzumun üzerinden karanlığa bakıyorum. Ona hak vermek zorundayım. "Enerji hissediliyor."

"Tuhaf bir enerji," diyorum başımı sallayarak.

"Bir hayalet hikayesi için fazla uygun," diyor.

"Peki ne oldu?" Dürtüyorum, ayaklarımız yine çakıllı yolda. "Cesedi gördün. Bir kadın mıydı? Erkek miydi?"

"Gecelik giymiş bir kadın. Her zaman köşede sürünüyor." Yüzünü buruşturdu ve ben bir ürpertiye daha bastırdım. "Ve yine de ona asla yetişemedim. Sonunda odama girdiğini gördüm ama peşinden içeri girdiğimde gitmişti. Yerde gerçek olan kan da tamamen yok olmuştu. Geride kalan tek somut şey pencere pervazımda yanan bir dizi mum ve masamın üzerinde dikiş iğneleriyle bıçaklanmış ölü bir yıldı. Birisi *Sleepy Hollow'a hoş geldiniz* yazmıştı. *Asla* kanlar içinde *ayrılmayasın*."

"Aman Tanrım," diyorum soluk soluğa. "Bu... bu..."

"Zalim mi? Korkunç mu? Şeytani mi?" diye sorar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama konuyu Rahibe Sophie'ye açtığımda, bunu bir şaka olarak geçiştirdi. Bazı öğrenciler illüzyonisttir, özellikle de ikinci sınıflar ve yeni öğretmenlere gözdağı vermek alışılmadık bir şey değildir."

"Ama koridordaki kadın," diye belirttim. "Kan."

"Kan kayboldu," diyor, "yani bu bir illüzyona işaret ediyor."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Bana meraklı bir bakış attı. "Hayır. Haklısın. Buna inanmıyorum. Özellikle de dün gece tekrar olduğu için. Uyandığımda Marie'nin sesini duydum, kahkahasını," gözlerine karanlık bir bakış geldi, "sonra... cesedi duydum. Koridordan aşağı inerken. Ama bu sefer belaya davetiye çıkarmak istemedim. Kapıyı kilitleyerek odamda kaldım ve sesin kaybolmasını bekledim. Biraz zaman aldı, sanki saatlerce koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyormuş gibi geldi ama kapıyı açmayı reddettim. Ondan sonra hâlâ zar zor uyuyabildim."

Sınıfının bulunduğu binanın önünde duruyoruz. "Korkarım bugün burada yollarımızı ayıracağız," diyor hafifçe eğilerek.

"Beni şimdi bırakamazsın," diye itiraz ediyorum. Uzanıp ceketinin yakasını tutuyorum. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Ve not vermem gereken kâğıtlar var," diyor, ben onu bırakana kadar elime bakıyor. "Ama söz veriyorum, bir daha olursa sana haber vereceğim." Yutkunuyor ve etrafına bakınıyor. "İtiraf etmeliyim ki, bunu sana söyleyebilmek güzel."

her şeyi göz ardı etmeyen biri." Bakışları tekrar bana dönüyor, bu sefer daha yoğun. "Ailenin geri kalanı gibi değilsin, değil mi?"

"Umarım değildir," diye itiraf ederken buluyorum kendimi.

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Kendine iyi bak, Kat."

Sonra dönüp gidiyor ve bana söylemediği çok daha fazla şey olduğunu biliyorum.

Bölüm 11

Vinç

Kat ile yaptığım konuşmanın yardımcı olup olmadığından emin değilim. Söylediklerimi dinledi ve Rahibe Sophie'nin yaptığı gibi beni başından savmadı ama nihayet dün gece iyi bir uyku çektim.

Ya da en azından sesleri duymazdan gelmeyi başardım mı demeliydim? Marie'nin suçlayıcı çığlığı ve hakaretleri, ardından koridordaki şeyin gümbürtüsü. Ama yastığı başımın üzerine koyup yüzden geriye doğru saydım ve sonra bir mucize eseri dışarı çıktım.

Sabah uyandığımda keyfimin yerinde olduğunu söylemem yeterli. Bir yanım hayaletleri eşek şakası olarak bırakıp yoluma devam etmek isterken, diğer yanım Vivienne Henry'yi daha fazla araştırmak için enerji topluyor. Yerine geçtiğim öğretmeninin neden bu kadar ilgimi çektiğini bilmiyorum. Kulağa sinir krizi geçirip kendini öldürmüş gibi geliyor. Olur böyle şeyler. Muhtemelen izolasyon onu etkilemiştir. Stres. Çok uzun zamandır buradaydı. Yine de hayaletlerin var olduğunu ve okul arazisinde - gölde - öldüğünü bildiğim ve teknik anlamda onun yerini aldığım için, kapımın dışındaki hayalet Vivienne ise şaşırmam.

Ne yazık ki, eğer bu doğruysa, muhtemelen intikam peşinde demektir. Pek çok hayalet büyüğü olanları arar çünkü bizim enerjimiz onları cezbeder, tıpkı pervanelerin ateşe düşmesi gibi. Sadece nadir durumlarda bu hayaletler

gerçekten zarar verebilir. Eğer hayalet ölmeden önce de büyüye meyilliysen, bu öğrenmek istemeyeceğim bir şey.

Yine de banyo yapıp gün için giyiniyorum ve yemek için yemekhaneye gitmeden önce destelerimden bir kart çekmeye karar veriyorum.

Kılıçların onlusunu çekiyorum.

Gizemli şeylerle gelişigüzel uğraşanlar için Kılıçların Onlusu her zaman felaket anlamına gelmez. Sırtında on kılıçla yerde yatan bir adam, kesin bir kıyamet değil, dibe vurduğunuz anlamına gelebilir.

Ama kartı çektiğimde kendimi yerde görüyorum, kart destesinde çizilmiş şövalyeyi taklit ediyorum, merhamet için çılgılık atarken yüzüm çamura bulanmış. Üzerimde karanlık bir şey var, canavarca uzun ve büyük, sonsuz bir gece gökyüzüne uzanıyor gibi görünen büyük siyah bir figür, kişneyen ve dört nala koşan bir atın sesi. Çekilen bir kılıcın yankısı.

Güverteyi ittim ve sandalyeme geri oturdum. Bunu kesinlikle beklemiyordum.

Neşeyle uyanmak için çok fazla.

Birkaç uzun ve derin nefes alıyorum, kendimi sakinleştirirken parmaklarımı esnetiyorum ve görülerimin her zaman güvenilir olmadığını kendime hatırlatıyorum. Sonra cesedi orada görmeyi umarak koridora çıkıyorum.

Tabii ki cesedi görmüyorum, sadece Daniels kapısını kilitliyor. Ona el sallıyorum ve yemek salonuna giderken bana eşlik etmesini istediğim için koşar adımlarla yanına gidiyorum ki yine kendi düşüncelerime hapsolmayayım.

"Crane," diyor Daniels bana neşeli bir gülümsemeyle. "Bu sabah nasılsınız evlat?"

Omzuma bir tokat atıyor, konuşurken bıyıkları kabarıyor. Daniels muhtemelen benden sadece on yaş büyük ama bana çocukmuşum gibi davranıyor. Her türlü iltifatı kabul ederim.

Koridorda yürürken ona "Henüz pes etmedim," diyorum. "Yani bu iyiye işaret."

"Evet," diyor. "Burası zaman zaman zor bir yer. Ama burada bizimle ilgileniyorlar."

"İki yıldır buradasın, değil mi?"

Büyük merdivenden inerken "Evet," diyor. "Yazın eve gidiyor musun?"

Kaşları kalkıyor. "Ev mi? Burası bizim evimiz, Crane. Başka nereye gidebilirim ki?"

Serin, puslu bir sabaha adım atarken ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum, yol dökülen yapraklarla kayganlaşıyor. "Bilmiyorum. Belki de şehir. Belki Sleepy Hollow'un kendisi bile olabilir."

"Ve sihrimi kaybetme riskini mi alayım?" diye soruyor. "Burada öğrendiğim hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

"Geri geldiğini söylüyorlar," dedim ona.

"Bunu test ettiniz mi?" diye soruyor. "Ya işe yaramazsa ve ben bir öğretmen olarak işe yaramazsam?"

"Ama siz felsefe ve edebiyat öğretiyorsunuz," diye gülerek işaret ediyorum.

"Önemli değil. Sihrim burada her geçen hafta daha da güçleniyor. Bundan vazgeçmeyeceğim. Güç, Crane. Tanrı olma hissi. Düzüşmekten daha iyi."

O böyle söyleyince... "Sizce bu öğretmenleri süresiz olarak burada tutmaz mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Eninde sonunda gidecekler. Ama siz kaçınılmaz olanı erteleyebilirsiniz."

Yemekhanenin kapısının önünde duruyorum ve koluna dokunarak onu durduruyorum. "Vivienne Henry'yi iyi tanır mıydın?"

Yüzü gevşiyor, bıyığı ağzını aşağı çekiyor. "Pek iyi değil, hayır. Sanırım burada hiç sır yok, değil mi?"

Sesimi alçaltıyorum. "Sence gitmek istediği için mi kendini öldürdü? Yoksa kalmak istediği için mi?"

Derin bir kahkaha attı. "Bence histeriden muzdarip çok trajik bir kadındı. Bazen ortada pek bir hikâye olmaz. Şimdi içeri girelim ve biraz kahve içelim. Hava bu tür konuşmalar için fazla kasvetli."

* * *

"Başka bir gezintiye çıkmak ister misin?" Kat bana soruyor. Taklit dersimizin sonundayız ve masamın yanında geziniyor.

Kağıtlarımdan başımı kaldırıp bir süre ona bakıyorum. Kadife ile süslenmiş balkabağı rengi elbisesi ile burada duruyor, ilk gün giydiğinden çok daha mütevazı, ancak geniş kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gerçekten çok güzel, düşünmeden edemiyorum. Bu öyle bir güzellik ki beyniniz hemen algılayamıyor çünkü pek gerçekmiş gibi görünmüyor. Yüzü çok yuvarlak ve melek gibi, özellikle sarı saçları başının etrafında bir hale gibi, ama gözleri farklı konuşuyor. Onda olmasını beklemediğim bir şımarıklık, lezzet ve olgunlukla dolular. Her zaman karşılık veren ve beni her zaman diken üstünde tutan ağzından bahsetmiyorum bile. Başka biri olsaydı şimdiye kadar çoktan azarlamıştım, ama bu ukala ağız bende, tombul kışına düz avuç içimle kendi cezalandırma şeklimi uygulama isteği uyandırıyor.

Ama tabii ki onu bu şekilde düşünmeyi göze alamam, cinsel olarak ya da herhangi bir şefkatle. Bana öğrencilerle ilişkiye karşı herhangi bir kural olduğu söylenmedi, ancak oyunun bu kadar erken safhasında başımı belaya sokmak da istemiyorum. Bu olmadan da yapabileceğim bir karışıklık.

Benim hakkımda ne hissettiğini de bilmiyorum. Onunla bir yürüyüşe daha çıkmamı istiyor ve çoğu zaman bana odaklanmış gibi görünüyor. Öğrencilerin bana aşık olmalarına yabancı değilim. Onlar için bir şeyi, gücü ve kontrolü temsil ettiğimi biliyorum. Ama ne zaman

Kat'e gelince, bana olan çekiminin enerjilerimizin birbiriyle buluştuğu anlara dayandığını hissediyorum. Onun duyguları benim bedenimde. Benim enerjim onunki tarafından engellendi. Birinin beyninizde, varlığından bile haberdar olmadığınız yerlerde dolaştığını, hissettiklerinizi hissettiğini bilmek bir yakınlık hissi yaratıyor olmalı.

"Meşgulsen anlarım," diyor Kat hızla, omuzları hafifçe düşüyor ve burada oturup ona baktığını, ona bir cevap vermediğini fark ediyorum.

"Gidelim," diyorum ve ayağa kalkıp ceketimi alıyorum.

Kapıdan çıkıp sonbahar öğleden sonrasına giriyoruz. Sabahın kasveti dağılmış, hatta yüksek bulutların arasından biraz mavi gökyüzü bile görünüyor. Kampüsün etrafında dolaşan sis bugün daha ince ve gözlerinizi kısmanıza neden olacak kadar ışık alıyor. Kuzeyden hafif bir esinti esiyor ve don kokuyor.

"Üşümüyor musun?" Bugün eldiven giydiğini fark etmeme rağmen ona soruyorum.

"Ben ateşli koşarım,"

diyor. "O kadarını

söyleyebilirim." Bana

ters ters bakıyor.

"Çok sinirlisin," diye açıklıyorum. "Vücudunun nasıl hissettiğini bilemem." Kaşları daha da çatıldı. "Demek istediğim... Yani, daha önce elini tuttum ama..."

"Kendi sözlerine takılıp düşüyorsun, Crane," diyor zarif bir gülümsemeyle. "Senden hiç beklenmeyecek bir şey. Yine geç kalkmış olmalısın. Gece başka bir ceset mi?"

Crane. Profesör Crane değil, Crane. Hoşuma gitti. Diğer öğrencilerin önünde bana Profesör demeyi unutmadığı sürece. Aramızda bir tür ilişki olduğunu düşünmelerini istemem.

"Aslında hayır," diyorum ona. "Şey, evet, sesler vardı ama yine de uykuya dalmayı başardım." Avlunun ortasında duruyoruz.

"Göle mi, ormana mı?" Bahçeler çok güzel ama etrafta günün tadını çıkaran öğrenciler var ve konuşacağımız onca şey varken kulak misafiri olmalarını istemiyorum. Kat'in sesini kullanabilirim ama o da bunu nasıl kullanacağını bilmiyor.

"Bugün ormana ne dersiniz? Ama kenarlarda kalırız, kampüsün etrafını öyle dolaşırız," diye öneriyor. "Karanlıkta kalmak istemiyorum."

Buna itiraz edecek değilim. Ana patika boyunca yürümeye devam ediyoruz, daha sonra uzun portakal ve şeftali yıldız çiçeklerinin arasından geçen daha küçük bir taş patikada birleşiyoruz, başları dev fırıldaklar gibi, mevsim sonu arılarıyla vızıldıyor. Uzun zamandır şehirde olduğum için, karanlık ve elektrikli ve kışın çürümesine doğru ilerlerken bile doğanın ne kadar rahatlatıcı olabileceğini unutmuşum.

"Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" Binalardan uzaklaşıp çimenlerin ağaçların dibindeki tatlı kokulu böğürtlen ve böğürtlen çalılıklarıyla buluştuğu yere geldiğimizde soruyorum.

"Ben mi?" diye soruyor. "Senin için tüm soruları olan benim."

Orman boyunca yürüyoruz. "Bazılarına zaten cevap verdim. Şimdi soru sorma sırası bende."

"Peki," diyor iç çekerek. "Sor bakalım. Sizi uyarmalıyım, oldukça sıkıcıyımdır."

"Sıkıcı değilsin Kat," diyorum ona. "Beni baştan çıkarıyorsun."

Kaşları kalkıyor. "Seni baştan mı çıkarıyorum?" Yanaklarında bir miktar renk belirliyor. "Evet. Senin hakkında her şeyi bilmek istememe neden oluyorsun."

Ağzını açıyor, pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve sikimin pantolonumun içinde sertleştiğini hissediyorum. Şu anda hiç de hoş karşılanmıyor.

"Bunun tek nedeni zihnimde hiçbir şey görememiş olman," diyor bir süre sonra, kızarmış tavrı soğukkanlılığa dönüşüyor. "Meydan okumayı seviyorsun. Hayır denmesinden hoşlanmıyorsun."

Sanırım *bu konuda haksız değil.*

"Ailen hakkında daha fazla şey öğrenerek başlamak istiyorum," diye devam ediyorum yan yana yürürken.

"Oh, anlaşılıyor" diyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor. "Hiçbir zaman gerçekten benimle ilgili değil, değil mi?"

Uzanıp eldivenli elini tutuyorum ve onu durduruyorum. "Güven bana. Bu seninle ilgili," diyorum gözlerinin içine dikkatle bakarak.

Rahatladı ve ben de elini bıraktım. "Pekâlâ."

Yürümeye devam ediyoruz. "Söylesene Kat," diyorum sesimi alçaltarak, "büyürken teyzelerini ne sıklıkla görüyordun?"

"Teyzelerim mi? Neredeyse hiç. Leona Teyze ve Ana ben bebekken buralardaydı ama sanırım o sıralarda annemle araları bozulmuş olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece babamın onlardan bahsetme şekli. Hep dinlerdim.

-"Ben her zaman çok meraklı biriydim."

"Sanırım hâlâ öyleler," diye araya giriyorum gülümseyerek.

"Bu doğru," diye başını sallayarak kabul ediyor. "Babam onlarsız daha iyi olduğunu söylerdi. Bazen sanki onlar yerine kendisini seçmiş gibi konuşurdu."

"Babanı onaylamadılar mı?"

"Nasıl yapamadıklarını bilmiyorum. Herkes onu severdi. Kasabadaki en iyi adamdı."

"Rahibelerin birinin iyi olup olmasını pek umursadıklarını sanmıyorum.

Güce sahip olup olmadıklarını önemsiyor gibi görünüyorlar."

"Benim babam da bir cadıydı," diye ekliyor şaşkınlığıma. "Ama onda hiç büyü görmedim. Ya da annemde. Aslında, ben çok küçükken, annemin aylık okul gezilerine gittiği bir gece-"

"Annen her ay okula mı gidiyordu?" Sözü nü kestim. "Buraya mı?"

"Evet. Dolunaydan önceki ve sonraki günler. Hâlâ da öyle. Muhtemelen Ekim ayında bir sonraki dolunay için geri dönecek."

"Burada ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok,"
diyor. "Hiç sormadın mı?"

"Babam bu konuda konuşmamamı söyledi," diyor. "Sanırım kız kardeşleriyle yapması gereken bir dolunay ritüeli ama babam bana kendi sihrimi ve sihirle ilgili tüm konuşmaları gizli tutmam için söz verdirdi."

Kaşlarımı çattım. "Bunu sana neden söylesin ki?"

Omuz silkiyor. "Dünyanın benim ne olduğumu öğrenmesinin çok tehlikeli olduğunu söyledi. Kimsenin önünde büyü yapmamam gerektiğini söyledi, buna o ve annem de dahildi. Ben de yapmadım... çoğunlukla." Gözlerinde hüzünlü bir bakışla konuşmasını sonlandırıyor ve ondan yayılan enerji kederle derinleşiyor. "Bir arkadaşım vardı. Bazen ona gösterirdim."

Onu. Sihrini bir erkek arkadaşına göstermek için kullandığı bu kıskançlık duygusu ne kadar tuhaf. Kafamdan silkeliyorum.

"Sanırım babanız bu konuda haksız değildi. Kansas'taki küçük kasabamızdaki kilisenin papazı olan bir babayla büyüdüm. Dükkânı işleten yaşlı yerli adam John bir gün bana bunu gösterene kadar büyüye yatkın olduğumu bile bilmiyordum. Ondan sonra, beni rüyalarım da ziyaret etti ve orada pratik yapıp anlayabildim. Beni ailemin asla anlamayacağı ve bu yüzden öldürölme ya da bir akıl hastanesine kapatılma riskiyle karşı karşıya kalacağım konusunda uyardı ki bu da aşağı yukarı aynı şey. Ama aynı zamanda cadı olan ebeveynlere sahip olmak... bunu gömmek zorunda kalmak utanç verici."

Bir süre beni izliyor, gözlerindeki açlıkla bilgiyi alıyor. "Ben sadece bana söyleneni yaptım. Babam bu konuda çok kararlıydı.

Ve ikisi de sihirlerinden hiç bahsetmedikleri ya da evde kullanmadıkları için, normalmişiz gibi davranmak kolaydı."

"Annenin o dolunaylarda evi terk ettiği zamanlar hariç."

"O kısım hariç. Teyzelerim bir süre sonra bizi görmeye gelmeyi bırakmış olsa da, kendime ailece vakit geçirdiklerini söyledim." Duruyor ve şu anda arkasında olduğumuz ahırları işaret ediyor. "Kardelen'i görmek ister misin?"

"Çok isterim," diyorum ona, binanın etrafından dolaşıp ön taraftaki ahırlara doğru yürürken. Epeyce ahır var ama bir uçta iki doru ve diğer uçta bir kır at dışında çoğu boş görünüyor.

Kat'i görünce hemen kişneyen gri atın yanında durur. "Merhaba sevgilim," diyor Kat ata, koyu gri ağzını öperek Elini beyaz ön saçlarında gezdirmeden önce. "Crane, bu Kardelen. Kardelen, bu Profesör Crane."

"Yakın bir ilişkiniz var gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum, aralarındaki bağ oldukça belirgin.

"Başka kimseyle konuşamadığım zaman onunla konuşuyorum. Annem söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemekten hoşlanmıyor ve arkadaşım Mary de cadılardan ya da bu okuldan hiçbir şey anlamıyor. Hatırlayabilsem bile bu konuda konuşmama izin verilmiyor. Ama Kardelen biliyor. Yani, gerçekten biliyor. Düşüncelerimi anlıyor."

Atıyla bir tür telepatik ilişkisi olması mantıklı. "Bütün hayvanlarla konuşabiliyor musun?"

Başını salladı. "Evet. Ama bu tek yönlü bir yol."

"Öyle bile olsa, sahip olmak için kullanışlı bir yetenek," diyorum. "Senden sürekli etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Teşekkür ederim," diyor ve atına bir öpücük daha veriyor. Ve şimdi kendimi bir atı kıskanırken buluyorum.

Atıyla biraz daha vakit geçirdikten sonra yürüyüşümüze devam ediyoruz, okulun arkasından dolanıp aşağıya iniyoruz.

Göl. Bana daha çok çocukluğundan, sonra da burada aldığı diğer derslerden bahsediyor.

Kendimizi tekrar karanlık gölün kıyısında bulduğumuzda, "Her gece eve gidip öğrendiklerini hatırlamamak garip bir duygu olmalı," diyorum.

"Öyle," diyor. "Ama seni her zaman hatırlıyorum."

Göğsümde tuhaf bir his var, bir gerginlik. Sertçe yutkunup ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Yanaklarını yine belli belirsiz bir pembe renk boyuyor. "Nedenini bilmiyorum. Ama seninle olan bu etkileşimi daha sonra hatırlayacağım. Bana öğrettiğin her şeyi hatırlıyorum."

"Bu mümkün olmamalı..."

"Annem de öyle demişti."

"Huh," diye yorum yaptım. "Söylemeliyim ki, az önce bana söylediğin şey bir öğretmen olarak duyabileceğim en harika şey. Sana öğrettiklerim, anılarının etrafına ördükleri büyülerin ya da perdelerin ötesine geçiyor. Bunu bir şekilde aşıyorum."

Dikkatini göle çevirmeden önce ellerini önünde kavuşturarak bana utangaç bir bakış atıyor. "Bunun egonu neden yükselttiğini anlayabiliyorum. Ama bunun bana öğrettiklerinle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence genel olarak seninle ilgili. Sende unutulması imkânsız bir şey var." Bu benim de egomu yükseltti. Ani ve aç bir öpme dürtüsüyle çarpıldım.

Onu.

Ama güpegündüz kampüste olduğumuz için, kendimi tutmayı başarıyorum.

Kendimi geri aldım. Cinsel dürtülerim geçmişte başımı belaya soktu. Bu her zaman kontrol altında tutmam gereken bir şey.

"Çok nazıksınız," diyorum.

"Nazik davranmıyorum," diyor bana dönüp bakarak. "Sadece dürüstüm." Sonra dikkati, uzun dilleriyle suyu yalayan mavi kelebeklerin toplandığı göl kıyısına gidiyor.

"Şu kelebekleri görüyor musun?"

diye sordum. Başını salladı.

"*Vlinders*."

"Ne?"

Gülüyor, gözleri parlıyor. "*Vlinders*! Hollandaca kelebek demek.

Babam onlara böyle derdi."

"Anlıyorum. Biraz sihir yapalım, olur mu? Şu *silindirleri yanına* çağırıp üzerine inmelerini sağlayabilir misin?"

Bunu düşünürken dudaklarını birbirine sürtüyor. "Sanırım..."

"Bundan not almıyorsun Kat," diyorum ona. "Bu bir sınav değil."

"Sınav gibi hissettiriyor," diyor nefesinin altından.

"Sadece merak ediyorum, hepsi bu."

"Ne zaman değilsin?" diye karşı çıkıyor. Ama sonra derin bir nefes alıyor ve bir elini onlara doğru uzatıyor. Konsantre olarak gözlerini kapatıyor ve ağzı sessizce hareket etmeye başlıyor.

İlk başta hiçbir şey olmuyor. Hayvanlarla konuşma yeteneğim yok, bu yüzden ona herhangi bir koçluk veya işaret veremem, bu yüzden sadece orada durup izleyebilirim.

Daha fazla konsantre olurken kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, ağzı daha hızlı hareket ediyor ve ona pes etmemesini söylemek istiyorum. Bulduğum yerden bile içindeki enerjiyi hissedebiliyorum, harekete geçmeye hazır.

Ve sonra her şey olur. Mavi kelebekler birer birer kıydan havalanır ve bir sürü halinde toplanmaya başlarlar. Birbirlerine çarpıyorlar, kanatlarının metalik parıltısı soluk güneş ışığını yakalıyor ve sonra Kat'e doğru uçmaya başlıyorlar.

"Yapıyorsun," diye fısıldıyorum, heyecanı sesimden uzak tutamıyorum.

Kelebekler ona doğru uçup başının etrafında dönerken Kat gözlerini açar ve nefesi kesilir. Hareketli tacıyla bir tanrıça ya da kraliçe gibi
görünüyor.

Sonra narince başına, omuzlarına, kollarına konuyorlar, kanatları ara sıra açılıyor ama yerlerinde kalmaktan memnunlar.

"Şu haline bak," diyorum hayranlıkla. "Kelebeklerin kraliçesi."

"*Vlinders*," diyor nefes nefese.

Evet. Benim *vincim*.

Neşeyle kıkırdıyor, kollarını açmış etrafında dönüyor, kelebekler ona tutkal gibi yapışıyor.

Bence *gerçekten muazzam bir gücü var*. Onca yıl saklamak zorunda kaldı, göstermekten korktu ve sonunda nefes alma şansı buldu.

Ne kadar güçlü olabileceğini.

Sihirlerimiz birleşirse ne kadar güçlü olabiliriz. Düşüncesi bile damarlarımı ısıtıyor.

"Kat," diyorum kelebekleri gitmeleri için ikna ederken ve uçup gitmelerini izlerken. "Benimle mesai sonrası küçük bir proje yapmak ister misin?"

Mavi gözleri benimkilerle buluşunca irkildi.

"Saatler sonra mı?" "Gizli bir ritüel. Burada, karanlıkta benimle."

Konuşmak istediğim biri var.

Bölüm 12

Kaĩ

Kardelen'i ahırına koyana kadar yağmur durdu ve ben de onu terden arındırıyordum. Ateş ve rüzgârla olan gücümünden dolayı kendimi hep elemental bir cadı olarak düşünmüşümdür ama son zamanlarda hava üzerinde doğrudan bir etkim olabileceğini düşünmeye başladım. Şimdiye kadar okula gidip gelirken hiç yağmur yağmadı, hep ya öncesinde ya da sonrasında yağdı.

Yine de eve gitmek için onun otağından geçmem gerekiyor ve içeri girdiğimde sırlısıklam oluyorum.

"Vay canına," diyor Famke ben ceketimi çıkarırken. "Neredeyse kaçıyıordun." "Neredeyse," diyorum etrafıma bakarak. Evde bir memnuniyet hissi var ve hem ocakta hem de oturma odasında yanan ateşin verdiği huzur. "Annem dışarı mı çıktı?"

"*Evet*," diyor Famke mutfağa geri dönerken. "Doktoru görmeye gitti. Fielding."

"O iyi mi?" Botlarımın bağcıklarını hızla çözerek soruyorum.

"Yemek yemiyordu, ben de yedirdim," diyor Famke, sesi endişeli olmaktan çok sinirli geliyor, ki bu iyiye işaret. "Yemek yemezse yok olup gidecek. Sanki benim yemeklerim yeterince iyi değilmiş gibi."

"Yemeklerin harika Famke," diyorum ona. "Babam öldüğünden beri hiç eskisi gibi olmadığını biliyorsun."

"Ja, ja," diyor iç çekerek ve çenesini bana doğru sallayarak. "Annen burada olmayabilir ama ben buradayım. Git bir banyo yap, temiz kıyafetler giy, ben de akşam yemeğini hazırlayayım."

Dediğini yapıyorum, uzun ve sıcak bir banyo yapıyorum ve çay elbisemi giyiyorum. Oturma odasına çıktığımda annem ateşin başında oturuyordu. Onu duymamıştım ama içeri girdiğini biliyordum. Evin gerilmesinden anladım, sanki tüm havası çekilmiş gibiydi.

"Katrina," diyor. Sallanan sandalyede oturuyor ve yanındaki deri koltuğu işaret ediyor, babamın her akşam içkisini yudumlarken oturduğu koltuğu.

Düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Yanına oturuyorum ve ateşin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Sonbahar tüm hızıyla devam ederken geceler de soğumaya başladı. "Nasılsın? Famke doktora gittiğini söyledi mi?"

"Sadece bir kontroldü," diyor küçümseyerek. "Bana okuldaki gününü anlat. Her zaman hatırladığın tek öğretmeni."

Yanaklarım kızarıyor ve suçu alevlere atabilmeyi umarak ateşe bakıyorum. "İyi idi. Taklit dersimde sınıf arkadaşlarımdan birinin yeteneklerini çalmayı ve kullanmayı öğrendim."

Gözleri büyüyor, elleri kucağında kenetleniyor. "Ne yaptın?"

"Sadece bir an için. Yeteneği psikometriydi. Nesnelere dokunup öngörü kazanabiliyorsunuz. Ne yazık ki, dokunabildiğim ve bana öngörü sağlayan tek şey kalemimdi. Bana onu daha sonra kaybedeceğimi söyledi. Tahmin edin ne oldu? Kaybettim. Ona ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Tehlikeli," diye mırıldanıyor başını sallayarak, "böyle şeyleri hatırlamak." Sonra derin bir nefes alıyor ve bana ılık bir gülümseme veriyor. "Tehlikeli ama... aynı zamanda seninle gurur duyuyorum. Böyle bir potansiyele sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç hayal etmemiştim. Benden daha büyük bir cadı olabileceğin hiç mümkün görünmemişti."

Çünkü babam bunu senden saklamamı istedi, sanırım. "Ben öyle demezdim. Bir kalem kaybedeceğimi bilmenin büyüğü bir yanı yok. Ama sanırım o noktaya geliyorum. Zamanla."

"Yapacaksın."

Öksürüyorum. "Teşekkür ederim. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Crane -Profesör Crane- gelecek hafta bir ayın yapmak için yardımımı istedi. Gece yarısı gerçekleşecek, yani mesai saatleri dışında olacak. Yardım edip edemeyeceğimi merak ediyordum."

Ela gözleri yüzümde geziniyor, araştırıyor. "Ne tür bir ayın?"

Neredeyse ona gerçeği söyleyecektim.

Ölü bir kadınla iletişime geçmek istiyor. Gölde boğulan ölü bir öğretmen.

Crane bana bundan anneme bahsetmememi hiç söylememiş olsa da, korkarım tedbirli olmalıyım.

"Uçmayı öğrenmek istiyor," diyorum.

"Uçmak mı?" Bir kahkaha atıyor. "Tanrılar, bu çok yüce bir hedef. Belli ki cadılar hakkında yanlış bir fikri var."

"Güçlü olduğumu ve yardım edebileceğimi söylüyor. Sanırım o da yalnız" diye ekledim. Bu bir yalan değildi. Crane'de kendisinin bile göremediği bir yalnızlık seziyorum. Bunu itiraf edecek bir adam değil ama ben de yalnızım. Akıntıya kapılmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Bakışlarıyla beni iğneliyor. "Onunla samimi misin?"

Şaşkınlıkla öksürüyorum. "Profesörümle mi? Hayır!"

"Olmak istiyor musun?"

Bir süre ona baktım. Yanaklarım son zamanlarda kesinlikle çok kızarıyor. Gözlerimi ateşten ayırıyorum. "Anne..."

"Hayır, doğru soru bu. Eğer Brom hala burada olsaydı, şimdiye kadar evlenmiş ve bir çocuk sahibi olmuş olurdun, bundan eminim."

Adının sesi gözlerimi kapatmama neden oluyor. İlk defa duymak istemiyorum.

"İştahlı olman normal Katrina," diye fısıldıyor annem, yaklaşarak. "Bir cadı için bu beklenen bir şey. Seks bir güç alışverişidir. Enerji alışverişidir. Sihir alışverişidir. İstedğin kişiyle istediğin şeyi keşfetmekte özgür olmanı istiyorum. Bunları yapman gereken yaştasın sevgili çocuğum. Bu profesörünle olsa bile."

Gözlerimi açıyorum ve sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Profesör ve ben sadece arkadaşız."

"Ama sen güzel, canlı bir genç cadısın ve o da güçlü, kuvvetli bir genç adam."

"Bunları nereden biliyorsun?" Ona şüpheyle bakarak söylüyorum. "Adını hiç duymadığını söylemiştin."

"Eğer bunlar olmasaydı, onunla bir gece yarısı ayini yapar mıydın?" diye soruyor basitçe. "Sanmıyorum." Düşünceli bir an için dudağını emiyor. "Sadece çayı hatırla."

Kaşlarımı çattım. "Çay?"

"Geçen yıl sana içirdiğim çay. O çiftlik işçisiyle seks yaparken. Joshua Meeks."

Nefesim kesiliyor, elim göğsümde, tüm vücudum kızarıyor. "Bunu biliyor muydun?"

Yumuşak bir şekilde güler. "Ben aptal değilim, Katrina. Biliyordum. Biliyordum. Senin adına mutlu oldum."

Aman Tanrım. Bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyorum.

"Çay ne olacak?" O zamanlar ne kadar çok çay yaptığını şimdi hatırlayarak soruyorum, ama içinde ne olduğunu hiç söylememişti.

"Sadece benden iste, ben yaparım. Bu şekilde hamile kalamazsın."

Vücudum tokat yemiş gibi gerildi. Hamile kalmak istememiştim. Brom gittikten sonra, bir aile kurmayı hiç düşünmedim. Ama hamile kalmamam için bana sihirli bir çay verdiği fikri...

"En iyisi buydu," diyor güçlü bir sesle. "Sence de öyle değil mi?"

O haklı. Kesinlikle haklı. Ama bu seçimi kendim yapabilmeliydim.

"Ee," diye devam ediyor. "Şimdi bu yüzden bana kızgın mısın yoksa profesörünle geç saate kadar dışarıda kalmak için izin mi istedin? Eğer ikincisiyse, cevabım evet."

Peki ya ilkiyse? Bence öyle. Yine de buna evet demesine şaşırdım.

"Peki ya Mathias?" diye sordum. "O kadar geç gidemez. Ayrıca, Mathias'ın artık bana okula kadar eşlik etmesine gerek olduğunu sanmıyorum. Madem bu kadar endişelisin, Profesör de benimle gelebilir."

"Profesör araziden ayrılmamalı," diyor annem. "Ama haklısın."

"Öyle miyim?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Evet." Ellerini kucağında kavuşturuyor, titremelerini önlemek istercesine sıkıyor. "Mathias'ı görevinden alacağım. Yanında bir meşale taşımalsın ama sanırım artık tek başına güvende olacaksın." Bir süre ellerine baktı. "Artık kaçıp gitmenden korkmuyorum."

Bir an ona baktım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Kaçacağımı mı düşündün? Bu yüzden mi Mathias'a bana eşlik ettirdin?"

Gözlerimi kaçırıyor. "Seni kaybetmekten çok korkuyordum Katrina ve okula gitmek istemediğini biliyordum. Ruhunun başka yerlere çekildiğini hissedebiliyordum, rüyalarını hissedebiliyordum. Kaçmak istiyordun. Bunun olmasına izin veremezdim."

Göz kırpıyorum. Bunu kabul etmek çok zor. "Başka bir zaman da kaçabilirdim, biliyorsun. Beni geride tutan tek şey sendin." Uzanıp elini tutuyorum. Çok soğuktu, teni balmumu gibiydi. "Seni terk etmek istemedim ve etmeyeceğim. Ve eğer okula gitmemi bırakıp burada seninle kalmamı istersen, yaparım."

Ben istemezdim. Enstitüye katılmama düşüncesi, Crane'i ya da Paul'ü bir daha görememek, arazide dolaşıp

öğrencilerin gülmesi ve sihir yapması bana acı veriyor. Ama annemin daha iyi hissedeceği anlamına gelseydi bu acıyı kabul ederdim.

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum. Tadı suçluluk duygusu gibi. "Sence bu yüzden mi kötüleşiyorsun? Gittiğim için mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Benim sorunumun ne olduğunu bilmiyoruz. Doktor tüm fiziksel aktivitelerden kaçınmamı söyledi. Ve daha fazla yememi, ama tabii ki iştahım yok. Dolunayda okula gidebilmek için tüm enerjimi biriktirmem gerekecek."

"Birkaç gün içinde. Seni götürebilirim."

"Buna gerek kalmayacak," diyor. "Hâlâ ata binebilirim. Chester yolu biliyor. İstersem eyerde uyuyabilirim bile."

Sanırım *şimdi şansın* var. *Sor ona. Sor ona.*

"Anne," diye başlıyorum ürkmüş bir ata yaklaşır gibi temkinli bir şekilde. "Okula gittiğinde ne yapıyorsun? Dolunayda ne yapıyorsun?"

Sandalyesinde sallanmayı bırakıyor ve bana boş boş bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden gidiyorsun? Büyücülük için mi? Bir ayın için mi?"

Bir an bana baktı ve aniden oda, bizimle birlikte burada hapsolmuş yüzlerce ağustos böceği gibi gittikçe yükselen bir vızıltı sesiyle doldu ve neredeyse ellerimi kulaklarıma koyup-

Aniden durdu.

Annem bana gülümsüyor. "Teyzelerini görmeyi seviyorum ve onlar kampüsten ayrılmayı sevmiyorlar. Dolunaylar bir programa uymanın en kolay yolu."

Kalbim kafamın içinde yüksek sesle çarpıyor, kulaklarım hala sessizliğe alışmaya çalışıyor. Alnımda soğuk bir ter oluşuyor.

"Biraz yorgun görünüyorsun canım. Belki de uzanmalısın." Kanepeyi işaret ediyor. "Biraz kestir. Akşam yemeği için seni zamanında uyandırırız."

İtiraz etmeye, ona iyi olduğumu söylemeye çalışıyorum ama ayaklarım hareket ediyor ve kalkıp sendeleyerek kanepeye uzanıyorum. Hemen uykuya daldım.

* * *

Bir hafta sonra, Crane dersten sonra onunla konuşmamı istedi. Artık öğrenciler bizi pek dikkate almıyor. Bizi okulun etrafında günlük yürüyüşlerimizde görüyorlar. Muhtemelen onunla romantik bir ilişkim olduğunu düşünüyorlar ve bu doğru olmasa da böyle düşünmelerini umursamıyorum. Bu beni özel hissettiriyor, "okulu halalarım yönetiyor" tarzında değil ama Profesör Crane gibi saygın birinin bende kimsenin göremediği bir şey görebilmesi açısından.

Masasına gidiyorum, omurgamda bir heyecan dolaşıyor. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve ne yapmak üzere olduğumuzu tam olarak bildiğimiz için aramızda gizli bir anlam geçiyor.

Aslında ne yapmak üzere olduğumuzu bilmiyorum. Bana tek söylediği, delirip kendini gölde boğan ve yerine geçtiği öğretmen olan gölün hanımıyla iletişime geçmek için yardıma ihtiyacı olduğuydu. Ayini gerçekleştirmeden önce büyüleri incelemek ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için biraz daha zaman istemişti. Bu gece o gece, ama bu ritüelin bir parçası olarak gerçekte ne yapacağım beni aşıyor. Bana sadece enerjime ihtiyaç duyulacağını söyledi.

Ben de -görünüşe göre onun emirlerini yerine getirme konusunda enayi olduğum için- buna uyuyorum.

"Pekala," diyorum ona, odadaki saate bakarak. "Hava kararana kadar birkaç saatimiz var."

"Gerçekten de öyle," diyor. "Akşam yemeği yiyelim mi?"

Başımı salladım. "Seninle yemek salonunda yemek yememeyi tercih ederim." O kadar komik bir şekilde dehşete düşmüş görünüyor ki gülüyorum. "İnsanlar zaten bizim hakkımızda konuşuyor," diye açıklıyorum.

"Şimdi mi?" diye soruyor şakacı bir şekilde, ceketini kaparak. "Ne diyorlar?"

"Sanırım sizin genç öğrencilerini, özellikle de büyüleyici Katrina Van Tassel'i avlayan alçak, baştan çıkarıcı bir öğretmen olduğunuzu söylüyorlar."

Bana sırtıyor. "İsmi dışında her şeyi doğru söyledin. Kat'i tercih ediyor."

Gülüyorum ve midemde uçuşan *silindirler* gibi gıdıklanıyor.

Bu adam bende kelebekler uçuşturuyor.

"Ama şu alçakça baştan çıkarıcı olma meselesi hoşuma gidiyor. Beni bir tehdit gibi gösteriyor."

Kapıdan çıkarken "Sen bir tehdiisin," diyorum ve o da sınıfı arkasından kapatıyor. "Doğaüstü için bir tehdit. Neden bu kadar çok kadının sana musallat olduğunu düşünüyorsun?"

Bunun üzerine gözlerini deviriyor ama sonra sessizleşiyor, düşünceleri sık sık olduğu gibi bir yere hapsolmuş durumda. Tüm bunlardan sonra yine de yemek salonuna gidiyoruz. Neyse ki ikimiz de Paul ve birkaç arkadaşıyla birlikte oturabiliyoruz. Hepsi Profesör Crane'e hayranlık duyuyor ve yaltaklanıyor gibi görünüyor, bu yüzden onun orada olmasına aldırış etmiyorlar. Ben sadece sessiz kalıyorum ve Crane'in kızarmış güvercin ve şalgam yemeğinin üzerine bir sürü soruyu yanıtlamasına izin veriyorum.

Burada ilk kez yemek yiyorum ve salonu ilk kez akşam yemeğinde iş başında görüyorum. Genelde şimdiye kadar eve dönmüş olurdum. Aslında Kardelen muhtemelen ahırda huzursuzlanmaya başlamıştır ve ben de bundan sonra onu ziyaret edeceğimi not ediyorum. O zamana kadar sadece yemekleri yiyorum - Famke'ninkiler kadar iyi değil ama oldukça yakın - ve kızarmış ballı kayısı ve ricotta tatlısı çıktığında kendimi garip bir şekilde evimde hissediyorum.

İşte özlediğim şey bu, diye düşünüyorum, göğsümde bir sızı, bir aidiyet acısı hissederek. Aynı anda hem yabancı hem de tanıdık.

Annemin kampüste yaşamama asla izin vermemesi çok kötü. Kız kardeşlerinin beni almaması konusunda o kadar inatçıydı ki, onlarla hiçbir ilişim olmamasına rağmen. Aslında okula gitmeye başladığımdan beri teyzelerimi görmedim bile. Ne Leona ne de Ana derslerime hiç gelmedi.

beni kontrol etti. Onun yerine sadece Rahibe Sophie ve Rahibe Margaret'i gördüm, ikisi de bana sessiz bir küçümsemeyle yaklaşıyorlardı. Annemle bu kadar sık alay etmelerine rağmen, annemin ayda bir kez onları ziyarete gelmesi beni şaşırtıyor. Bizimle kan bağı olmayabilir ama yine de aynı cadılar meclisinin bir parçasılar.

Sanırım onların ona olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var. Keşke onlara gerçekten ne için ihtiyacı olduğunu bilseydim.

Bölüm 13

Kaĩ

Akşam yemeği bittiğinde, karnım doyduğunda ve kalbim yemekten mutlu olduğunda

Crane malzeme almak için fakülte yatakhannesine giderken ben de Kardelen'i kontrol etmeye gidiyorum.

Kısrağıma "Merhaba sevgilim," diyorum ama bu gece özellikle endişeli görünüyor.

"Biliyorum, özür dilerim. Yakında gideceğiz," diyorum ona, parmaklarımı boynunda gezdirerek.

"Hâlâ buradasın."

Korkuyla sıcıyorum ve seyisin elinde bir fenerle bana baktığını görmek için dönüyorum.

"Öyleyim," diyorum nefesimi toplamaya çalışarak. "Bu gece geç saate kadar kalmam gerekiyor.

Onu benim için bağlama konusunda endişelenme. Bunu daha sonra yapabilirim."

"Hava karardıktan sonra burada olmamalısın," diyor ocuk düz bir sesle. Bana göz kırpmıyor ve gözleri özellikle siyah görünüyor.

Huzursuzca yutkunuyorum. "Sorun yok. Yalnız olmayacağım."

"Asla yalnız değılsin. Buradayken değıl. Bir daha asla yalnız kalmama izin vermeyecekler."

Sonra dönüp uzaklaşıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Kardelen'e bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Tanrım. Zor bir gün

geçirmiş olmalı."

O çocuğun burada uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Uyuyor olmalı. Ama kampüste ailelerin olmaması gerekiyorsa annesi kim? Ona kim bakıyor? Cadılar meclisi mi?

"Kat?" Karanlıktan Crane'in sesini duyuyorum.

Atımın burnunu öpüyorum ve sonra bana yaklaşan fenere doğru yürüyorum.

"Yanından geçen küçük bir çocuk gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır," diyor, etrafına bakınarak. Profesör Crane'i daha önce hiç karanlıkta görmemiştim. Lamba ışığında elmacık kemiklerinin ve kaşlarının altındaki gölgeler belirginleşiyor, onu mermerden yontulmuş gibi gösteriyor. Ya da bir kafatası gibi. Bu ona daha önce gerçekten kavradığımı sanmadığım bir uhrevilik veriyor.

Bu adam bir cadı. Bu

adam sihirli.

Ve onunla birlikte sihir yaratmamı istiyor.

"Kimdi o?" diye soruyor ve ona baktığımı fark ediyorum, saçlarının gölgelerle karışmış gibi görünmesine, gözlerinin ne kadar karanlık görüldüğüne, beni nasıl içine çektiğine.

"Seyis," diyorum. Uzakta, binaların çoğu karanlık, tek ışık yatakhanelerden ve yemekhaneden geliyor, eminim birkaç kişi hâlâ yemekle oyalanıyor. Başka bir fenerden iz yok, sanki çocuk sırta kadem basmış gibi.

Belki o da gölge büyüü biliyordur, merak ediyorum.

"Seyis," diye düşündü Crane. "Onu hiç fark ettiğimi söyleyemem." "Fakülte yurtlarının erkekler bölümünde kalmıyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Belki o da senin gibi şehre gidiyordur. Ya da belki halalarınınla birlikte katedralde yaşıyordur."

Bir elinde siyah bir kravata benzeyen bir şey tuttuğunu ancak şimdi fark ediyorum. "O da ne?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Göreceksin." Kolunu bana doğru uzattı. "Gel, seninle göle kadar yürüyeyim."

Midem bulanıyor. Gerginlikten mi yoksa başka bir şeyden mi, bilmiyorum.

Belki de her şeydir. İki cadı birlikte karanlığa yürüyor.

Kolumu onun koluna sokuyorum ve bizi göl kıyısına yaklaştıran ana yola ulaşana kadar patikada yürüyoruz. Havada bir ısırik var ve sıcak elbisem ve eldivenlerim için minnettarım. Ama aynı zamanda huzurlu, ayak seslerimiz sadece ara sıra bir baykuşun ötüşüyle kesiliyor, o kadar yumuşak ki bir rüya gibi geliyor.

Gölün dibinde duruyoruz, su her şey gibi simsiyah. Burada daha büyük görünüyor, daha derin hissediliyor, sanki sonsuza kadar uzanıyor. Sis yüzeye yakın duruyor ama yukarıda gökyüzü berrak. Tüm yıldızlar görüldüğünde nefesimi içime çekiyorum, sanki bulutlar bir perde gibi aralanıyor.

"Burada hiç bu kadar berrak bir gökyüzü gördüğümü hatırlamıyorum," diyorum sessizce, boynumu büküp yukarı, yukarı, yukarı bakarken. Tüm takımyıldızlar sanki biri havaya elmas fırlatmış ve onlar da orada sıkışıp kalmış gibi yayılıyor.

"İkisi de değil," diyor. Kolumu bırakırken eli benimkine değiyor ve bir anlığına parmağı benimkinin etrafını sararak onu tutuyor. "Sanırım yıldızları ortaya çıkardın," diye mırıldanıyor.

Sonra parmakları elimin arkasına doğru ilerlemeye başlıyor, eldivenimin kenarına dokunuyor. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye soruyor usulca.

Yutkunuyorum. "Eldivenim mi?"

"Size gördüklerimi anlatmak istiyorum," diyor. "Böylece ne aradığınızı bilirsiniz."

Nabzım boğazımda düğümleniyor ve ona bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum. Gözlerinde öğretmenlik yaparken sahip olduğunu bildiğim gayretli bir bakış var. "Vermeye ama asla almamaya söz verir misin?"

Yüzü yavaş bir sırtışla genişliyor ve mükemmel dişlerini gösteriyor. Yine de, bu ışıpta ve yüz hatlarının keskin hatlarıyla, bu etki beni ürpertiyor. "Sadece bu sefer," diyor yumuşak bir sesle. "Vermeyi severim ama bencil olmayı da severim."

Sesinin boğuk tonundan aynı şeyden bahsetmediğimiz hissine kapıldım.

"Beni okumaya çalışmanı istemiyorum-"

"Yapmayacağım," diye yalvarıyor, parmakları eldivenin kenarından kıvrılıyor.

Sonra bir çırpıda çekip çıkarıyor, tenimi çıplak bırakıyor, soğuktan tüylerim diken diken oluyor.

Hemen elimi avucunun içine alıyor ve enerji ondan yayılıyor. Hissediyorum, *görüyorum*, şimşeği andıran beyaz bir parıltı kolumda ilerliyor ve ceketimin altında kayboluyor.

Birden gölün karanlığı kayboluyor ve sonra gölgeli bir yurt odasıdayım. Oturuyorum, bir kadının güldüğünü ve ağladığını duyuyorum ve "Ichabod" diye sesleniyor. Kapının dışındaki gümbürtüyü duyuyorum. Bir şamdan alıyorum. Aynı anda hem korkuyor hem de merak ediyorum. Sonra karanlık bir salondayım, mum ışığı sallanıyor. Kan izleri var. İşte ceset. Köşede sürüklenen gevşek gri ayaklar. Onu takip ediyorum.

Flaşlar hızla gelip hızla gidiyor ve sonra olduğum yere geri dönüyorum, göle ve Crane'in endişeli yüzüne bakıyorum, kolu sanki tekrar bayılmak üzereymişim gibi belime sarılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri gözlerimi arıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve başımı sallıyorum.

"İyiyim. Sanırım öyleyim."

Belimi bırakıyor ve keşke hâlâ bana sarılıyor olsaydı diyorum. "Ne gördün?"

"Yaptığın her şeyi," diyorum nefesimi tutmaya çalışarak. "Senin gözlerinden gördüm. Anılarını yaşadım. Gece ağlamalarını, cesedini, hepsini."

Kaşlarını çatıyor, gözlerinde bir keskinlik var. "Ve hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye onu temin ediyorum. Yine de benim görmemi istemediği başka neler olduğunu merak ediyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, dolabında o kadar çok iskelet olduğuna o kadar emin oluyorum.

"Güzel," diyor. Sonra geri çekilir, feneri yere koyar ve kravatı iki elinin arasında önünde tutar. "Gözlerini bağlama vakti geldi."

"Ne?" Dehşet içinde
haykırdım. "Seni bir araç
olarak kullanacağım."

"Bir gemi mi?" Bu gittikçe kötüleşiyor.

"Ele geçirilmen mümkün, ama sadece bir iki dakikalığına, Vivienne Henry'ye sorular sormama yetecek kadar bir süre için." Bunu o kadar açık söylüyor ki, sanki şefin akşam yemeği için ne hazırladığını söyler gibi.

"Gözlerimi bağlamıyorsunuz, beni bir araç olarak kullanmıyorsunuz ve bedenimi çılgın bir öğretmeninin sahiplenmesine açmıyorsunuz."

Eğiliyor. "Peki ya deli değilse?" Gözleri vahşi, içlerinde ışık dans ediyor.

"Belki de delirmişsindir."

"O benim peşimde," diye açıklıyor. "Benim enerjimin. Benim enerjim şimdi senin içinde."

Burası onun öldüğü yer. Sana gelecek."

"Neden gözlerini bağladın?"

"Çünkü bu dünyayla bağını tamamen koparman gerekiyor." Duraksıyor.
"Ben de göle girebileceğini umuyordum."

"Profesör Crane," diye çıkışıyorum ona, ellerimi kalçalarımaya koyarak.
"Kıyafetlerimle o lanet göle girmeyeceğim."

"Kıyafetlerini çıkar o zaman," diyor orantısız bir sırıtışla, gözlerindeki şehvet parıltısı beni ateşlendiriyor ve başımı döndürüyor.

"Hayır!" Başımı sallayarak haykırıyorum. "O kadar çok mu istiyorsun? Sen göle git. Ya da daha iyisi, bu gece kendini odanın dışına sürüklediğinde, ona o zaman sor."

Gözlerinde odaklanmış bir bakışla bana bakıyor. "İşleri kendi şartlarımla yapmayı severim. Kontrolün bende olmasını istiyorum." Sonra bana yine o çarpık gülümsemesini veriyor. "Hadi Kat. Benim için iyi bir cadı ol."

Onun sözlerinin beni mahvetmesinden nefret ediyorum.

Benim için iyi bir cadı mı olacaksın? Övgünün yumuşak bir nokta olduğunu nereden biliyordu? "Sana A vereceğim," diye alay ediyor, sesi gırtlaktan ve derinden geliyor. "Geçeceksin tüm derslerimden başarıyla geçtim."

Kabul etmek cazip geliyor. "Kendi yolumu kazanmayı tercih ederim," diyorum meydan okurcasına. Sonra iç çekiyorum. "Ama yine de senin için yapacağım." Uzanıp kravatı elinden alıyorum ve gözlerimin üzerine tutuyorum. "İyi bir küçük cadı olacağım."

"Evet yapacaksın," diye mırıldanıyor, dünyam kararırken sesi daha da zenginleşiyor. Etrafımda dolaştığını, kravatın uçlarından tutup başımın arkasında bir düğüm attığını hissediyorum.

Sonra uzanıp elimi tuttu ve ben elimi çekmeye çalıştığımda, "Yapma. Sana bir şey yapmaya çalışmıyorum. Sadece sana dokunmaya çalışıyorum."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve hafifçe gevşiyorum. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve beni orada tutuyor, sanki bunu hiçbir şey vermeden yapabileceğini kanıtlarcasına.

"Yani tüm bunlar bilinçli bir çaba mı?" Görecek ve odaklanacak bir şey olmadan hafifçe sallanarak soruyorum. "Birinin tenine dokunduğunuzdaki enerji alışverişi mi?"

"Evet," diyor sessizce ve elimi sıkıyor. "Aksi takdirde bütün gün eldiven takıyor olurdum. Kesinlikle kimseyi beceremezdim." Vücudum kaskatı kesiliyor. "Becermek" deyince dizlerimin bağı çözülüyor. "Ve bu utanç verici olmaz mıydı?"

Son kelimeyi söylediğinde, yüzüme yakın bir fısıltı, o kadar yakın ki nefesini yanağımda hissediyorum. Sertçe yutkunuyorum, meme uçlarım korsemin altında sertleşiyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Crane," diye araya girmeyi başardım, "ama elimizdeki konudan son derece uzaklaşıyorsun."

"Mmmm?" diyor. Sonra elimi bırakıp geri çekilirken aramızdaki havayı hissediyorum. "Bu konuda haklısın. D i k k a t i m i dağıtıyorum. Eski

Alışkanlıklar zor ölür, sanırım."

"Kızlara göz bağı takmak eski bir alışkanlık mı?"

Eğlenen bir homurtu çıkarıyor. "Ritüele başlayalım, olur mu?"

Arkama geçiyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor, ağzı enseme kadar iniyor. Beni kokluyormuş gibi nefes alıyor. "Dengeni koruyabilmen için seni arkadan tutacağım. Vivienne içeri girerse ne olur bilmiyorum ama yönünü şaşırabilirsin."

Tanrım, midem bulanıyor. "Lütfen bana bunu daha önce yaptığını söyle." "Yapmadım," diye itiraf ediyor, nefesi titrememe neden oluyor.

"Benden önce başkası üzerinde pratik yapman gerektiğini hissediyorum."

"Senin kadar potansiyeli olan başka kimse yok Kat. Ayrıca bu bir antrenman. Aslında ortaya çıkacağını sanmıyorum. Perdenin en ince olduğu Samhain'e kadar beklememiz gerekecek. İşte o zaman onu kendi şartlarımızla çağırabiliriz."

"Ona ne sormak istiyorsun ki?"

Bir ritim geçiyor. Nefesini saçlarımda hissediyorum. Ona doğru eğilmek istiyorum. "Gerçeği bilmek istiyorum."

"Senin gördüğünü ben de gördüm. Vivienne'in hiç fotoğrafını gördün mü? Koridordaki cesedin o olduğunu ya da sizinle iletişim kurmaya çalıştığını nereden biliyorsunuz? Hayaletler bazen insanları korkutur, değil mi?"

"Peki kaç tane hayalet gördün?"

"Hiç," diye itiraf ediyorum. "Senin gözlerinden gördüğümü saymazsak tabii." "O sayılmaz," diyor. "Şimdi gözlerini kapat..."

"Gözlerim bağlı," diye hatırlatıyorum ona.

"Gözlerini kapat," diyor test edercesine. "Ve siyah boşluğun içinde olduğunu hayal et. Boşluklarda, pek çok kişinin geçip gittiği perdeler arasındaki boşluklarda."

Anılarımı okumaya çalışırken olduğum yeri görüyorum, onu durdurduğum ve kaçtığım yeri. "Görüyorum," diye fısıldıyorum.

"Şimdi, ölmüş olan sevdiğiniz insanları düşünün. Babanı düşün. Bu duygular onu size getirecektir."

"Babamı bu şekilde yanıma getirebilir miyim?" Heyecandan içim içime sığmıyor. Ona soracak o kadar çok sorum var ki. Vivienne Henry'yi unutun, bana sihrimi saklatmasının gerçek nedenini öğrenmek istiyorum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Geri gelmesini istiyorum.

"Bilmiyorum," diyor Crane, parmakları omuzlarımda güçlü bir şekilde. "Bak bakalım yapabiliyor musun. Antrenman bunun içindir."

Kendimi o boşluğun içine yansıtıyorum. Babamı düşünüyorum, onu tekrar görmeyi. Ona uzanmayı, onu yakalamayı ve kucaklamayı düşünüyorum. Ateşin başında geçirdiğim uzun geceleri, bana kitap okuyuşunu, sevgisini hissedişimi.

Ama ne kadar denersem deneyeyim, ortaya çıkmıyor.

Sonra Brom'u düşünmeye çalışıyorum. Brom öldü mü yaşıyor mu bilmiyorum ama öldüyse onu tekrar görmek istiyorum. Neden gittiğini sormak istiyorum. Beni hiç düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum.

Onu son gördüğüm geceyi hayal ediyorum. Ay ışığındaki yüzü. Ne kadar dertliydi. Ne kadar yakışıklı. Ellerinin vücudumda ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar acıya neden olduğunu ama bu acının nasıl tatlıya dönüştüğünü. Beni sonsuza dek nasıl değiştirdiğini. Bizden, birlikteliğimizden ne kadar güç topladığımı. O bağlantıyı tekrar ne kadar arzuladığımı.

Eğer dışarıdaysan, Brom, seni bulmama izin ver, sanırım. Seni bulmama izin ver, lütfen.

Crane'in omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

Ama cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim bu sözleri tekrarlamak, Brom'u düşünmek ve beni ona götüreceğini ummak. Hâlâ hayatta olsa bile, belki ona bu şekilde ulaşabilirim.

Bana eve gel, Brom, sanırım.

"Kat," diye tıslıyor Crane. "Ne yapıyorsun? Ne görüyorsun? Bunu hissetmiyor musun?"

Crane'in söylediklerini anlamam biraz zaman alıyor. Bu boşluğun ötesinde gerçek bir dünya olduğunu fark etmek.

Ama sonra ben de hissettim.

Karanlık, uğursuz bir güç boşluğa sızıyor. Yavaş, yavaş, gittikçe daha yüksek sesle toynak vuruşlarıyla geliyor. Bizim için geliyor, benim için geliyor.

Ve sonra ortaya çıkar. Siyah bir at boşlukta sıcıyor, sırtında başı olmayan bir atlı. Çürüme ve kükürt kokuyor ve bana doğru geliyor, beraberinde kötülük dolu bir dünya getiriyor. Ruhların kapana kısıldığı ve ölmek için çılgılık attığı bir dünya.

At bana doğru dörtlale geliyor ve atlının başı olmamasına rağmen gözlerini hissediyorum. Kalbimin ve ruhumun içine baktığını hissediyorum.

Bir şey arıyor. Birini.

Ama ben değilim.

Sonra aniden döner, şaha kalkar ve dörtlale uzaklaşarak karanlığın içinde kaybolur.

Ve geriye doğru Crane'in kollarına düşüyorum, soğuk zemine yatırıldığımda yüzümdeki göz bağı çözülüyor, elleri yanağıma vuruyor.

"Kat! Kat, Katrina, Kat!"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Crane'in bana bakan acılı yüzüne bakıyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum," demeyi başarıyorum. Nedense konuşmak acı veriyor.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve yanıma çömelerek doğrulmama yardım ediyor. "Ne gördün?"

Düşünmeye çalışıyorum ama sanki bir bataklıkta ilerliyormuşum gibi geliyor. "Bilmiyorum.

Büyük ve kötü bir şey. Çok kötüydü. *Kötüydü.*" İçimi şiddetli bir ürperti kapladı.

"Biliyordum! Etrafımızda hissetmişim," diyor Crane, hızlı hızlı konuşarak, gözlerindeki o heyecanlı bakışla, çılgın bir bilim adamı gibi.

Deli bir büyücü sanırım.

"Onu hissettim ve sana doğru çekildiğini biliyordum. Ne oldu peki? Seni yakaladı mı, sana dokundu mu?" Elini yanağımda gezdiriyor. Sıcak ve hayat dolu hissettiriyor ve o elini çekene kadar bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

"Sadece bana baktı. Artık neye benzediğini bile söyleyemem ama bana baktı, içime ve dışıma. Ruhumun içine. Bana baktı ve yoluna devam etti."

"Hissetmiyor musun... içinde bir yerlerde gezindiğini?"

Başımı sallıyorum ama bu da başımı ağrıttıyor. "Hayır. Hayır, gitti. Gittiğini hissetmiyor musun?"

Bir an etrafına, yıldızlara, karanlık göle bakıyor ve başını sallıyor. "Evet. Gitti. Gel hadi. Seni kaldırıp eve götürelim."

"Beni eve götürür müsün?" Beni ayağa kaldırırken soruyorum.

"Mmhmm," diyor, yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor, tenim onun dokunuşuyla şarkı söylüyor. "Ben de seninle geliyorum."

Bölüm 14

Vinç

Onunla birlikte evine döneceğimi söylediğimde Kat'in itiraz etmesini

bekliyordum.

Sleepy Hollow'daki ev. Ama beni şaşırtarak bu fikre sıcak bakmakla kalmadı, sadece yanında yürümemde değil, onunla birlikte atına binmemde de ısrar etti.

Mükemmel bir centilmen, aralarında mesafe bırakmak için ona yürümeyi tercih edeceğini söylerdi.

Ama ben mükemmel bir beyefendi değilim.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben bir centilmen değilim. Ben bir sapığım.

Ve o da bunu biliyor. Bunu biliyor ve yine de beni ona hiç olmadığım kadar yakın olmaya davet etti. Gölden dönüp atını bağlar bağlamaz Kardelen'in sırtına atladım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim.

"Rahat mısın?" Ona sordum. Ben eyerde oturuyorum, o da kucağımda, kıcının ağırlığı acı verecek kadar sert olan sikime baskı yapıyor. Bunu hissedebildiğini biliyorum -uzun boylu bir adamım ve sikim de aynı derecede etkileyici- ama aldırıyor gibi görünüyor. Yine de onu rahatsız etmek istemiyorum. "Eğer değilse, attan inip seni yönlendirebilirim."

"Hayır, sorun değil," diyor başını hafifçe sallayarak. Sesi küçük ve narin ama içinde başka bir şey var. Bir çığlık. Bir şey

Kanımı kaynatan bir şehvet.

Beni hissetmekle kalmayıp bundan hoşlanıyor olması mümkün mü?

Her ihtimale karşı kendimi ayarlamaya çalışıyorum ama o bana bu kadar yakınken ve az önce oynadığımız onca sihirden sonra tahrik olmamak mümkün değil. "Rahat olduğuna emin misin?"

"Evet," diyor usulca. Bana yaslanıyor ve Kardelen ahırdan uzaklaşan patika boyunca ilerlerken dizginleri tutuşunu ayarlıyor. Hafifçe öne doğru eğilip ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve bir süre tuttuktan sonra onları yoldan çekip dizginleri devralıyorum.

"Kontrolün bende olmasını seviyorum, hatırladın mı?" Kulağına karşı mırıldanıyorum.

Cennet gibi kokuyor. Orkide ve seks gibi. Eminim bunu algılayabildiğimin farkında bile değildir, ama o diğer yerdeyken vücudu uyarılmış durumdaydı. Normalde doğaüstü duyularım olduğundan değil, ama onun kafasının içinde olmak -ve onun benimkinin içinde olması- bedenlerimizi birbirine bağlamış gibi hissediyorum. Onun kışkırtıcılığının kokusunu alabiliyor, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Peçelerin arasında aradığı şeyin babası değil de başka biri, onu tahrik eden biri olduğunu anladım.

Kimi aradığını, kimi düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

Ona bunları unutturmak istiyorum.

"Bana hatırlatmana gerek yok," diyor, sesi biraz soluksuz. Burnumu ensesine götürüyorum. "Bundan emin misin?"

Nefesi hafifçe kesiliyor ve ben sırtıyorum. Onunla böyle oynamaktan, bu oyunları oynamaktan, birlikteyken sahip olduğumuz enerjinin güçlü bir şeye dönüşemeyeceğini iddia etmekten zevk alıyorum. Kafasında gördüğüm karanlık duyguları, o şehveti ve uyarılmayı hatırlıyorum ve bunu ondan istiyorum. İkimizi de yutmasını istiyorum. Dürtüler ortaya çıkmadan önce sadece bir süre düzgün bir öğretmen gibi davranabilirim. Başka şekillerde onun öğretmeni olma dürtüsü.

Kardelen'e kapılara giden patika boyunca rehberlik ediyorum ve kapılara yaklaştığımız her an, geçtikten sonra neler olabileceğinden korkmaktan kendimi alamıyorum.

Ya onu hiç hatırlamıyorsam? Ya tüm hafızam giderse, sadece bu okuldayken öğrendiğim büyüü değil, bu geceki ayini, Vivienne Henry'yi ve Kat'in bana hissettirdiklerini de?

Ya okuldan ayrılmama hiç izin vermezse? Ya beni geride tutacak ve sadece onun eve dönmesine izin verecek görünmez bir güç varsa?

Bu gece onu kaybetmek istemiyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. "Peçelerin içinde kimi düşünüyordun?" Ona soruyorum.

"Ne? Neden?" Vücudu bana karşı sertleşiyor, bu da sikimin onun arka tarafına karşı daha da sertleşmesine neden oluyor.

"Çünkü kıskanıyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısılıyor. "Daha önce yattığın birini düşündüğünü biliyorum. Sana dokunan, seni boşaltan birini." Son kelimeyi fısıldıyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, koltuğunda kayıyor. Aletime sürtünmesi nefesimi kesiyor, gözlerim bir anlığına kapanıyor ve bir elimi dizginlerden çekip elbisesinin iç eteklerinin eyerin önünde toplandığı yere uzanıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Saçlarına fısıldıyorum. "Bunu bilmem mi? Beni tahrik ettiğini? Bunu sana yapmak istediğimi?" Dudaklarımı kulak memesinde gezdiriyorum ve titriyor. Tadı güneş ışığı ve çiçekler gibi. "Bunu sana yapmamı ister misin?"

Muhtaç bir "Evet" sesi çıkarıyor, o kadar zayıf ki zar zor duyuyorum. Ama vücudunun da bunu istediğini biliyorum, kokusundan, hem gergin hem de yumuşak halinden.

Elimi elbisesinin katlarının altından kaydırıyorum, avucum iç çamaşırlarının üzerinde geziniyor, kumaşın dantelle kaplı olarak ayrıldığı yerde buluşana kadar uyluğundan yukarı çıkıyor. "Bana durmamı söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum, parmaklarım çıplak teninden birkaç santim uzakta. Ondan yayılan sıcaklık bir cehennem gibi.

"Yapmayacağım," diyor, bana yaslanıyor ve ağzımı boynunun üst kısmına yerleştiriyorum, dudaklarım tenini öpüyor ve emiyor, tadından zevk alıyorum. İnliyor ve işaret parmağımı kaygan ve sıcak olduğu yerde kaydırduğımda inlemesi derinleşiyor, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Tanrım, lütfen."

İnliyorum, sikim şimdiden serbest kalmak için yalvarıyor. Sadece bu sözleri duymak bile pantolonumun içine boşalmaya yakın hissettiriyor.

"Beni Tanrı olarak görmene bayıldığımı biliyorsun," diyorum kulak memesini ısırarak. "Bırak seni bir tanrı gibi yöneteyim. Gücümün seninkiyle birleşmesine izin ver." Parmağımı ıslaklığı boyunca, içine girene kadar kaydırıyorum.

Nefes nefese bir çığlık attı, sadece dudaklarından duymayı hayal ettiğim bir ses. Son üç haftadır onu izliyor ve bana teslim olmasını sağladığımda nasıl bir ses çıkaracağını merak ediyordum. Parmağımı bir mengene gibi sıkıyor.

"Yessss," diye tıslıyorum kulağına. "Seni yönetmeme izin ver. Sana öğretmeme izin ver, benim *vlinder*. İzin ver seni özgür bırakayım, böylece uçabilirsin." Sana diğer adamın varlığını unutturmama izin ver.

At kapılara doğru ilerlerken bir parmağımı daha içine sokuyorum. Zamana karşı yarışıyor muşum gibi hissediyorum, karşıya geçtiğimde bunların hiçbirini hatırlamayacağım ve ya diğer tarafta ne olduğunu hatırlamazsam? Elime gelişini, sesini, benim yüzümden gelişini hatırlamak istiyorum.

"Seni boşaltmama izin verecek misin?" Elime karşı direnmeye başladığında ona fısıldıyorum.

"Evet," diyor titreyerek.

"Parmaklarıma bin, ata değil," diyorum ve o bana karşı kıvrılırken parmaklarımı içeri ve dışarı sürmeye başlıyorum.

Artık kapıdayız. Yavaşça dışarı doğru sallanırlar, sanki bizi geceye **u ğ u r l u y o r l a r**. Bunu hatırlamak istiyorum.

Bu büyüüyü hatırlamak istiyorum.

Bu güç.

Başparmağımı ıslak, şişmiş klitorisinin üzerinde kaydırıyorum ve sonra haykırıyor, sesi bir nefes buharı içinde yükseliyor ve gece gökyüzünde yankılanıyor.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Sesi gölün öbür ucuna kadar ulaşıyor ve eminim yurtlardan birileri şu anda pencerelerinden dışarı bakıp kimin neyin peşinde olduğunu merak ediyordur. Ama karanlıktayız ve kimse bizi göremez, görseler bile umurumda olmaz.

Vücudu kasılıyor, sarsılıyor ve ondan bana geçen enerji daha önce hissettiklerime hiç benzemiyor. Zihninin içini göremiyorum, anılarını göremiyorum ama onu hissediyorum, her santimini, sanki ondan bana doğru akan ve bizi birbirimize bağlayan bir akım gibi. Güç ve kaderle dolup taşıyor.

Daha önce sadece bir kişiye bu şekilde bağlandığımı hissettim ve bunu daha fazla keşfetme şansım olmadı. Ama Kat'le keşfediyorum.

Tanrım, umarım yaparım.

Hâlâ elime karşı yazıyor, eyere ve sikime sürtünüyor ve kendim boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu öne doğru itip atın yelesine yaslamaktan, eteklerini yukarı çekip sikimi girebildiği kadar derine sokmaktan başka bir şey istemiyorum. Zaten o kadar ıslak ki beni içine alabilecek durumda.

Ama ben bunların hiçbirini yapamadan, kapılardan geçiyoruz, soğuk bir hava tabakasının içinden geçiyoruz ve kafamdaki basınç patlayacakmış gibi hissedene kadar artıyor. Buzlu suyla ıslatılmış gibi hissediyorum ve onu hemen burada ve şimdi becermek için sahip olduğum tüm dürtüleri anında öldürüyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, elbisesinin eteğine bir yumruk atıyorum. "O da neydi öyle?"

"Sanırım koğuşlar yüzünden oldu," diyor Kat küçük, gergin bir sesle, hâlâ nefessizmiş gibi. "Sanırım az önce olan her şeyi unutacaksın, değil mi?"

At ilerlerken kendimi destekliyorum, kulaklarımdaki baskı hafifliyor ve sonunda hafifliyor. Dakikalar önce elime gelişinin anısına tutunmaya çalışıyorum: çığlıklarının sesi, arzusunun parmaklarımdan damlaması, gölde gözlerini bağlamama izin vermesi, elini tutmam, almamam ve vermemem için bana güvenmesi.

Ve sonra... Hiçbir

şey olmuyor.

Eskisi gibi hissediyorum.

Hiçbir şey unutmadım.

"Hâlâ hatırlıyorum," diyorum ona, dudaklarımı başının arkasına yerleştirerek. "Boşaldığında çıkardığın yumuşak, vahşi sesleri hatırlıyorum. Parmaklarım içindeyken ya da sen sınıftayken, o aç gözlerinle bana bakarken beni nasıl bir tanrı gibi hissettirdiğini. Ne kadar iyi bir tatlı cadısın sen."

Yüzünü net göremiyorum ama yanaklarının yandığını biliyorum. "Hatırlıyorsun," diyor usulca. "Ben de seni hatırlıyorum. Cadılar meclisi okulu nasıl korursa korusun, biz birbirimizi hatırlıyoruz. Bu ne anlama geliyor? Neden biz?"

Yüzünü bana dönmek için koltuğunda dönüyor ama ben dizginleri bırakıp yüzüne uzanıyorum ve onu öperken yüzünü kendime doğru çekiyorum. O kadar tatlı ve sıcak ki, dudakları ve dili cennetin tadı gibi. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "İçine boşalmak istiyorum."

Birbirimizin içinde yarattığımız enerji patladığında ne olacağını bilmek istiyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve tekrar zor nefes alarak etrafına bakıyor. Okulun ışıkları arka planda kayboldu ve yanımızda fener getirmemiş olsak da, gözlerim ormanın içinden geçerken önümüzdeki karanlık patikayı görebilecek kadar alıştı. At bizden bile daha iyi görebiliyor. Burada yalnızız ve nasıl olduğunu hatırlamasam da

Sleepy Hollow köyüne varmadan önce çok zamanımız var, biliyorum ki yeter de artar bile.

Ağzımı boynunda gezdiriyorum, az önce yaptığımız şeye rağmen çok güçlü yaklaşıyor olabileceğimi fark ediyorum. "Ne istersen yaparım."

Eğlenceli bir nefes veriyor. "Öyle mi? Her zaman kontrolün sende olması gerektiğini sanıyordum?"

"Ne istersen yapmak, kontrolün bende olması *demektir*," diyorum ona. "Yani sana zevk verdiğim sürece."

"Mmmhmm," diye düşünüyor, sırtını bana yaslayarak. "Biliyor musun, birine bir şeyleri unutturma konusunda oldukça iyisin."

"Ne demek istiyorsun?" Ellerim dizginleri tekrar ele geçirerek soruyorum.

"Ritüel," diye açıklıyor, sesi bir kademe düşerek. "Tüm bu çile beni dehşete düşürmüştü ama sen o dehşeti zihnimden ne kadar çabuk silebildin. Bedenim senin dokunuşuyla ne kadar çabuk hareket etti. Bu da sihrinin bir parçası mı?"

Alay ediyorum. "Bu sihir değil, Kat. Dehşet duygularımızı arttırıyor. Duyularımızı. Kalplerimiz sinek kuşları gibi atar ve tüm bu enerjinin gidecek bir yere ihtiyacı vardır. Seks bu enerjiyi koymak için mükemmel bir yerdir. Dehşet onu sadece daha kutsal kılar. Onu hazırlar."

"Kızları korkuttuktan sonra orgazm etmek gibi bir alışkanlığınız var mı? Onları korkutmak gibi bir alışkanlığınız var mı?"

"Bazen," diye itiraf ediyorum. "Erkekler de."

Nefesimi tutup bekliyorum. Cadılar genel olarak cinselliğin farklı biçimleri söz konusu olduğunda açık fikirlidir. Ben hem erkeklerle hem de kadınlarla yatmayı severim. Ama Kat küçük bir kasabadan geliyor ve tam olarak bir cadı olarak yetiştirilmemiş. Umduğum kadar hoşgörülü olmaması mümkün. San Francisco'ya taşınana kadar cinsel tercihlerimin farkında bile değildim. İronik bir şekilde evlenene kadar.

"Oh," diyor usulca.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Çenem gergin, bir tür reddedilmeye hazır hissederek soruyorum.

Yutkunur ve başını sallar. "Hiç de değil. Ben sadece hiç..." "Hiç bir kadınla birlikte olmadın mı? Hiç erkeklerle birlikte olan bir erkek tanımadın mı?" "İkisi de olmadı," diyor. "Ama bu fikir benim için sorun değil."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, karanlıkta bile gözleri parlıyor. "En azından senin başka erkeklerle birlikte olduğun fikriyle. Sen çok dünyevi görünüyorsun ve ben kendimi çok korunaklı hissediyorum."

"Her zaman korunaklı olmayacaksın," diyorum ona. "Bir gün Sleepy Hollow'dan uzak bir yere taşınacaksın."

Bir anlık sessizlik geçer. Ormandan bir baykuş ötüyor. "Bunu yaptığımda benimle gelir misin?" diye soruyor. Sesi o kadar narin ve utangaç ki, onu korumak için içimde dayanılmaz bir dürtü oluşuyor.

"Çok isterim," diyorum ona içtenlikle. "Nereye gitmek istersin?"

"Herhangi bir yer," diyor, omuzları gevşiyor. "Herhangi bir yer. New York City güzel görünüyor." Gerildim. Hemen ekliyor: "Ama oradan geldiğini biliyorum. Belki bu başka bir zaman içindir." Duraksıyor. "New York'la ilgili kötü anıların mı var? Bu yüzden mi buraya geldin?"

Derin bir iç çekiyorum, geçmiş bazen çok yakın geliyor. "New York, hayır. Afyonun bulanıklığıydı. Bir sürü fakirlik. Çalışmalıydım ama çalışmadım. Sadece her şeyi unutmak istedim. Başka biri olmak istedim."

"Orada hiç kalp kırdın mı? Kırmış olmalısın."

Kıkırdıyorum. "Hayır, hayır ama kalbimin kırılmasına ramak kalmıştı." "Gerçekten mi?" Sesi çok şaşırılmış gibi geliyor. "Bir erkek tarafından mı yoksa bir kadın tarafından mı?"

"Fark eder mi?"

"Özür dilerim. Sadece merak ettim."

Çenemi omzuna yaslayıp onu arkadan kucaklıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Meraklı olmak kalbime giden yoldur. Ve o bir adamdı. Anlamadığım bir şeyden kaçan zavallı, kırık bir ruh. Gerçekten periliydi,

Kafadan hastaydı ve yine de tüm kargaşasının altında kurtarılmaya değer birini gördüm. Ne de olsa ben de bir şeylerden kaçıyordum."

Kendim.

"Anılarını okumayı denedin mi?" diye soruyor.

Huzursuzca yutkunuyorum, utanç duyuyorum. "Evet. Denedim. Onu neyin rahatsız ettiğini, neyden kaçtığını bilmem gerekiyordu. Ama sadece birkaç hafta birlikte olduk ve ben de seninle yaşadığının aynısını yaşadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni engelledi. Onu okuyamadım. Sadece onun hissettiklerini hissedebiliyordum ve sadece bu konuda bile elenmesi gereken çok şey vardı. Onu zorlamadım. Onunla bu konu hakkında ya da zihnini benden sakladığının farkında olup olmadığı hakkında konuşmadım. Sonra bir gün, gitmişti. Yine kaçıyordu. Kaçmasına neden olan şey benim yaptığım bir şey miydi yoksa peşinde bir şey olduğu bahanesi miydi hala bilmiyorum."

Bunun üzerine sessizleşiyor ve zihninin çalıştığını anlayabiliyorum.

"Kulağa korkunç geliyor," diyor sonunda. "Birlikte olduğun birinin avlandığını hissetmek."

"Öyleydi. Ama terörün sekse yol açması hakkında ne demiştin?" "Büyüye yol açar."

Büyüye yol açtı. O adamla büyü yaptım. O kadar vahşi ve öngörülemezdi ki, her bir duygusunu koluna takıyordu. Benim her şeyi hissettiğim gibi o da her şeyi hissediyordu ama ben her zaman ondan kaçmaya, ondan saklanmaya, onu soğukluk katmanlarının altına gömmeye çalışıyorum. O doğrudan içine koştu. Tüm kalbiyle kucakladı. Hayatının her alanında çok dağınıktı.

Ve ona hükmetmemden hoşlanıyordu. Benim kadar olmasa da uzun boyluydu ve kasları devasaydı. Bir öküz gibi yapılıydı, çok güçlü ve bazen tehlikeliydi ama yine de her bir santimine hükmetmeme izin veriyordu. Adam sikimi daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi emiyordu.

Ama bunun üzerinde durmaya gerek duymuyorum. O gitmişti.

Ben hayatıma devam ettim.

"Adı neydi?" diye soruyor.

"Abe," dedim ona. "Bana hiç soyadı vermedi."

"Nerede-"

"Şşşt," diyerek sözünü kesiyorum.

Uzaktan nal sesleri duyuyorum.

"Bunu duyuyor musun?" Kardelen'i her ihtimale karşı patikanın kenarına yönlendirerek fısıldıyorum. Böğürtlen çalıları uzanıp kollarımızı tırmalıyor, elbisesini çekiştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor bir dalın altına eğildiğimizde.

"Bir at sesi duyuyorum," diyorum ses hızlanıp yükseldikçe. "Hızla geliyorlar. Sanırım patikadalar, ama..." Başımı arkama çeviriyorum, sadece karanlığı görüyorum, sonra tekrar ileri bakıyorum. "Nereden geldiğini anlayamıyorum."

Küçük bir nefes verir. "Senin peşinde olduklarını mı düşünüyorsun? Kaçtığın için mi?"

"Burası bir hapisane değil Kat," diyorum ona ama yine de o kadar emin değilim. Beni yakalayıp okula geri götürmek isteyen Rahibelerden biri olabilir mi? Eğer durum buysa, ne yaparlarsa yapsınlar gitmeyeceğim. Yaşlı bir cadının suratına yumruk atmak zorunda kalırsam, öyle olsun.

"Bana yaptığın şey yüzünden başın belaya girebilir," diye belirtiyor. "Belki gördüler ya da duydular."

"Sana mı yaptı? Onlara senin çok istekli bir katılımcı olduğunu hatırlatmam gerekecek."

"Bunun bir önemi olmayabilir," diyor ve toynak sesleri artık daha yakın.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama susturmak için elimi dudaklarına götürüyorum ve sonra Kardelen'i durduruyorum. Neyse ki at ses çıkarmıyor ama beyaz tüyleri ormanın karanlığında fark edilebilir.

Atı çalılıkların arasına götürüp gözden kaybolmayı düşünüyorum, belki de atlı bizi fark etmeden geçip gider. Peşimizde birinin olmama ihtimali de var ama-

"Ichabod!" Kat haykırıyor. Dehşet içinde omzumun üzerinden bana bakıyor ve ben de hemen arkamı dönüp bir metre ötede dörtlüye bize doğru gelen büyük siyah bir at görüyorum. Atın gövdesinden buhar yükseliyor ve dev atın üzerinde, siyahlar giymiş, yanında baltası olan, aynı derecede dev bir adam duruyor.

Onun bir kafası yok.

Kafası bile yok.

Tarot kartı imgelemim gibi, sanırım. Gördüğüm şey buydu.

Ve tıpkı o görüntüdeki gibi, bundan sonra ne olacağını biliyorum. Kardelen şaha kalkacak, ben düşeceğim ve bu başsız atlı baltasını çıkarıp kafamı koparacak.

İşte böyle öleceğim.

"Hayır!" Kat atlıya doğru bağılıyor, çünkü o artık üzerimize geliyor, gecenin içinde korkunun kemiklerinden yapılmış siyah bir ölüm yaratığı ve baltasını havaya kaldırıyor.

Kardelen etrafında dönüp şahlanırken Kat'i vücudumla siper ederek darbeden koruyorum. Umutsuzca ikimizi de atın üzerinde tutmaya çalışırken bir yandan da Kat'in zarar görmesini engellemeye çalışıyorum ve tam kaymaya başladığımı hissettiğim anda Kardelen'in toynakları tekrar yerle buluşuyor.

Boynumdaki bıçağın keskinliğini hissetmeye hazır bir şekilde başımı kaldırıyorum, ancak büyük siyah atın bana homurdandığını, yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum ve adam başsız kalsa da bana baktığını hissedebiliyorum.

Sonra atına tekme atar ve at dönerek Sleepy Hollow'a doğru dörtlüye koşmaya başlar.

Ben doğruluyorum ve Katrina başını kaldırıp atlının gecenin içinde kayboluşunu izliyor. "Kasabaya giriyor!" diye haykırıyor, omzunun üzerinden bana bakarak. "Annemi uyarmalıyız!"

Bölüm 15

Kaĩ

Her şey ne kadar da çabuk bir rüyadan kâbusa dönüştü. Bir dakika,

ben

birlikte ata binerken Profesör Crane'in parmakları tarafından tatmin ediliyorduk; bir sonrakinde ise kafası olmayan bir atlı tarafından öldürölmek üzereydik.

Tüm bunlarla ilgili en korkutucu ve zihnimi allak bullak eden şey, şimdi hatırladığım kadarıyla, Brom'u aradığım, dünyalar ve boyutlar arasındaki o yerde, boşluğun içinde o atlıyı gördüğüm gerçeğidir. Başsız atlıyı, kötölüğün varlığını orada gördüm ve şimdi o burada.

Bu

hayatta.

Benim

hayatımda

Ve yine de, tıpkı o siyah, boş alanda olduğu gibi, bana zarar vermedi. İstemiş gibi görünüyordu ama yapmadı, sanki onun yerine başka birini istiyordu ve benimle uğraşamazdı.

Boşlukta gördüklerimi anlattıktan sonra Crane'e "Korkarım annemi istiyor," diye bağıryorum. Karanlık patikada dörtnala Sleepy Hollow'a doğru gidiyoruz, Kardelen başını eğmiş, toynaklarının onu götürebileceği kadar hızlı gidiyor.

"Bunu sana söyleten ne?" diyor, ağzı kulağıma yakın.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece atlının sevdiğim birinin peşinde olduğunu hissediyorum. Sanki onları arıyormuş gibi." Sevdiğim başka kimse kalmadı. Crane'i sevmiyorum ama son zamanlarda ona aşık olduğumdan endişeleniyorum. Geriye annem kalıyor, sahip olduğum tek aile. Yine de

Son zamanlarda ona neredeyse hiç zaman ayıramasam da Mary'yi çok önemsiyorum.

"Ve bu geceden önce onu hiç görmedin mi?"

"Görseydim hatırlardım sanırım," diye belirtiyorum. "Bırakın başsız bir atlı görmeyi, böyle bir şeyi ilk kez duyuyorum." Yine de o korkunç korku hissi geçmiyor. *Hadi Kardelen*, sessizce onu teşvik ediyorum. *Yapabiliyorsan daha hızlı git, lütfen.*

Kısrağım karşılık olarak homurdanıyor ve bir şekilde hızını artırmayı başarıyor ve çok geçmeden Wiley's Swamp'ı geçip ormandan çıkıyoruz ve Hollow Creek'i geçen kapalı köprüden geçiyoruz, toynak sesleri bir fırtına gibi yankılanıyor. Mary'nin çiftliğinin önünden dörtlüyle geçiyoruz, evinin tüm ışıkları kapalı. Kardelen'in ağır homurtuları ve Crane'in kulağıma gelen hırıltılı nefesinin dışında başka bir şey duymuyorum. Ne bir çığlık, ne başka bir atın sesi, ne de baltayla öldüresiye dövülen birinin sesi.

Sonunda evime varıyoruz, beyaz dış cephe kaplaması soluk ay ışığı altında parlak, birkaç pencere içeriden parlıyor. Her şeye rağmen güvenli bir yer gibi hissettiriyor.

"Anne!" Kardelen patinaj yaparak durduğunda eve doğru bağıriyorum. Crane uzanıp beni eyerden belimden yakalayarak yere yatırmadan önce neredeyse attan atlıyordu.

Ön kapı açılıyor ve annem omuzlarına bir eşarp dolayarak dışarı fırlıyor. "Katrina!" diye bağıriyor. "Neyin var? Ne oldu?" Şaşkınlıkla Crane'e bakıyor. "Bu da kim?"

"Ben Profesör Crane," diyor elini uzatarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Van Tassel."

Ona kaşlarını çatıyor ve sonra elini görmezden gelerek bana dönüyor. Zaten bu kadar üzgün olmasaydım, ona bu kadar kaba davrandığı için kızardım. "Ayin iyi geçti mi?"

Ayin. Bir an duraksıyorum, ayinin atlinin ortaya çıkmasına neden olup olmadığını merak ediyorum.

"İyiymi. Hiçbir şey olmadı ama..." Crane'e bakıyorum ve o da bana cesaretlendirici bir bakış atıyor. "Eve dönerken patikada bir şey gördük."

Ona bakarken kaşları daha da çatılıyor. "Neden onunla gittin? Okuldan ayrılmaman gerektiğini biliyorsun." Crane bir şey söylemek için ağzını açıyor ama annem bana dönüyor. "Bu kadar çok kuralı çiğnememelisin."

"Buna karşı bir kural yok," diyor Crane sert bir şekilde. "Öğretmenler için sadece tavsiye edilmiyor. Her halükarda, kızınızın böyle bir gecede eve yalnız gitmesi konusunda kendimi rahat hissetmedim ve onunla gittiğime memnun olmalısınız."

"Bir atlı gördük," diye ekliyorum. "Başsız bir atlı."

Famke'nin sesi "Hessian," diye çınlıyor ve biz de dönüp onu evin kapısında durmuş, ellerini birbirine kenetlemiş halde görüyoruz. "Bu Hessian."

"Hessian kim?" Ben soruyorum.

Annem bir an Famke'nin bakışlarını tutuyor, aralarında okunamayan bir şey geçiyor. Sonra bana bakıyor, alnı kırıışmış. "Hollow'un dörtmala koşan Hessian'ı. O bir hayalet, Devrim Savaşı sırasında ölen bir adamın ruhu. Bir top tarafından kafası kesilmiş. O, Sleepy Hollow'un efsanesidir."

"Şimdiye kadar adını hiç duymadım," diyorum. Crane'e kısa bir süre bakıyorum. "O da duymamış. Kulağa pek de efsane gibi gelmiyor."

"Elli yıldır ortalıkta görünmüyor," diyor annem. "Ben büyürken onunla ilgili bir sürü hikâye vardı." Yüzüne tuhaf bir ifade geliyor. Gözleri daha parlak görünüyor, sanki tüm bu olanlar onu heyecanlandırıyor. "Rahibelere anlatmam gerekecek."

Onlara kız kardeşlerim değil de kız kardeşlerim demesi garip.

"Neden?" Crane sorar. "Atlı okul yönünden geldiği için mi?"

"Evet," diyor ellerini birbirine bastırarak. "Belki de ayininizle bir pencere açtınız. Rahibeler bilmeli. Eğer Hessian tekrar öldürmeye başlarsa, onu ait olduğu yere geri göndermek için tek umut onlar olabilir."

"Affedersiniz?" Crane inanamayarak kaşlarını kaldırıyor. "Yine mi öldürmek?"

Ben de aynı derecede şaşkın bir ifadeyle anneme bakıyorum. "Ne demek tekrar öldürecek? Daha önce de mi öldürdü?"

"*Evet*," diyor Famke, hâlâ kapının yanında asılı duruyor ve endişeyle etrafına bakınıyor. "Gece karşılaştığı insanların kafalarını kestiğini söylüyorlar."

"Onlar mı söylüyor, yoksa gerçekten o mu?" Crane soruyor. "Çünkü burada spekülasyondan ziyade gerçekler büyük önem taşıyor."

"Ve kafalarımızı kesmedi." Hâlâ boynumda olduğunu göstermek istercesine benimkini itiyorum.

"Spekülasyon," diyor annem sabırla, Famke'ye uyarıcı bir bakış atarak. "Onu dinleme."

"Hayır, ama bu doğru," diye yalanlıyor Famke. "Bu olay olduğunda ben çocuktum. Sen hatırlamazsın Sarah. Çok küçüktün." Bana ve Crane'e baktı. "Ailem Hollanda'dan geldiğinde oldu. Kilisedeki din adamlarından birinin kaybolduğunu hatırlıyorum. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Ve sonra cinayetler başladı. Diğer iki din adamı kafaları kesilmiş halde bulundu, biri Wiley Bataklığı'nda, diğeri de köprünün altındaki Hollow Deresi'nde."

Crane yüzünü buruşturur. "Ne güzel bir kasabanız varmış. Bunu broşürün dışında bırakmışsınız."

"O zaman geri döndü," diyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani ikiniz de bu gece burada kalacaksınız. Crane"-başıyla onu işaret ediyor-"misafir yatak odasını alabilirsin. Katrina, bu gece benim yatağımı paylaşacaksın."

"Ne için?" Elini omzuma koyup beni eve doğru götürürken "Ne için?" diyorum. Ailemle en son yattığımda daha bebektim.

"Bütün bu olanlar beni korkutuyor," diye fısıldıyor. "Ve kendimi güçsüz hissediyorum. Yalnız kalmak istemiyorum."

Oh. Bunu yalanlayamam. Omzumun üzerinden Crane'e bakıyorum, ama o Kardelen'le birlikte geride kalmış, boynunu okşuyor.

"Onu senin için ahıra koyacağım," diyor ve onu evin yan tarafına doğru götürmeye başlıyor, ben de teşekkürlerimi sunuyorum.

"Profesöre karşı daha nazik olabilirdin," diye fısıldıyorum anneme, evin sıcaklığına adım atarken. Bal, odun dumanı ve baharat kokuyor.

"Neden yapayım ki? Kuralları çiğneyen o. Onu ahırda yatırmadığıma şükret."

"Geçen hafta onunla yakınlaşmakla ilgili söylediğin onca şeye ne oldu? Onu cesaretlendiriyordun."

Bana sert bir bakış attı. "Çaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye tıslıyorum ona paltomu çıkarmaya başlarken. "Ben yapmadım... biz yapmadık... gerek yok."

Eğilip bana yakından bakıyor, sonra çenemi tutup yüzümü hareket ettiriyor. "Emin misin? Çünkü sende kesinlikle bir değişiklik var, Katrina."

"Eminim."

"Güzel," diyor kırılmış bir sesle ve yüzümü bırakıyor. "Onunla ilgili beklentilerini ayarlama zamanı. O senin öğretmenin, başka bir şey değil. O ürkütücü gözleri, elmacık kemikleri ve hayalet gibi teniyle hortlak gibi bir adam."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun hakkındaki fikrini ne kadar çabuk değiştirdi. "Anlamıyorum."

Eğilip botlarımın bağcıklarını çözdü. "Dışarıda senin için daha iyi biri var." Bana bakıyor ve göz kırpmıyor, ki bu çok sinir bozucu. "Göreceksin."

Famke mutfaktan çıkarken, "Çay için su ısıtıcısını çalıştırdım," diyor. "Misafir odasında ihtiyacı olan her şeyin bulunduğundan emin olacağım."

Birkaç dakika sonra Crane içeri giriyor, buz gibi kokuyor. Paltosunu çıkarırken bana, "Tamamen yerleşti ve mutlu," dedi. "O iyi bir at."

Annem mutfığa doğru yürümeden önce ona bakıyor.

Crane yanıma geldi, eğildi ve fısıldadı, "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Özür dilerim," diyorum, kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra uzanıp elimi yanağına koyuyorum. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum."

"O sadece kızına göz kulak oluyor," diyor sırtarak. "Ben de benim gibi bir adamın yanında kimseye güvenmezdim."

Ona onun gibi bir adamda yanlış bir şey olmadığını söylemek üzereydim, ama sonra tekrar, ben onun öğrencisiyim ve az önce atımın sırtındayken parmaklarıyla beni mahvetti.

"Yatmadan önce bir fincan çay?" diye soruyor annem, elinde dumanı tüten iki fincanla mutfaktan çıkarken. "Bahçedeki otlardan topladım. Sakinleşmene ve uyumana yardımcı olacaklar. Böyle bir çileden sonra görebileceğin kâbusları hayal bile edemiyorum."

Crane ve ben kupaları ondan aldık. Ben benimkini kokluyorum. Crane de aynısını yaptı. Sıcak ve rahatlatıcı kokuyor, tarçın ve portakal kabuğu. Düşündüğüm çay bu değildi.

"Isırgan otu gibi kokuyor," diyor Crane üflemeden önce. "En sevdiklerimden biri. Acıyı hafifletir. Sinir sistemini rahatlatır."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin," diyor annem kibarca.

"Tıp fakültesine gitti," diye konuşuyorum ama Crane bana sessiz kalmamı isteyen bir bakış atıyor.

"Oh?" diyor, şimdi biraz daha ilgili görünüyor. "Peki neden öğretmenlik yolunu seçtiniz? Fakir olmayı mı tercih ettiniz?"

Crane buna güler. "İnsanlara mümkün olan her şekilde yardım edebilmeyi tercih ettim." Çayına tekrar üflüyor ve bir yudum alıyor. "Peki, bu senin büyücülüğün mü? Bitkisel çaylar ve tentürler?"

Annem hafifçe omuz silkiyor. "Sanırım. Çok süslü değil, değil mi?"

"Hayır, ama işe yararsa, işe yarar. Yine de sihir bu. İnsanları iyileştiriyor, insanlara yardım ediyor, öyle değil mi? Söyleyin bana Bayan Van Tassel, sizi çok merak ediyorum. Neden okulda öğretmenlik yapmıyorsunuz? Soyadınız göz önüne alındığında, yetenekleriniz ve bilginiz çok işe yarayacaktır."

Bu benim de merak ettiğim ama hiç sormadığım bir soruydu. Ama Crane hemen konuya giriyor.

Annem parmak uçlarını birbirine bastırıyor ve düşündüğünü görebiliyorum. "Korkarım Van Tassel soyadını çok fazla önemsiyorsun," diyor. "Leona ve Ana'nın kız kardeşi olabilirim ama uzun zamandır onların meclisinin bir parçası değilim."

Bu beni şaşırttı.

Crane, "Ama ben de onların meclisinin bir parçası değilim ve okulda öğretmenlik yapıyorum," diye belirtiyor.

Ona sert bir gülümseme veriyor. "Evet. Ve belki de sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir öğretmensin." İkimize de başını sallıyor. "Şimdi çaylarınızı bitirin ve yatağa gidin. Yarın sizinle birlikte okula geleceğim. Onların meclisinin bir parçası olmayabilirim ama Rahibelerin gördüklerinizi bilmeye ihtiyacı var."

Onlara kendimiz haber verebileceğimizi söylemek istiyorum - halalarımı görme zamanım gelmişti - ama sonra kendimi durduruyorum. Annemin kampüste nasıl olduğunu görmek istiyorum. Yani onu gerçekten izlemek ve Rahibelerin onunla nasıl etkileşime girdiğini izlemek. Aralarındaki ilişkide beni rahatsız eden bir şey var ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum.

"Pekâlâ," diyor Crane, annemin önünde hafifçe eğilerek. "Çay ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Gidip yatmak için hazırlansam iyi

olacak."

Bana dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Ondan ayrı kalmak istemiyorum, bu gece değil, belki de hiçbir gece. Koyu renk gözlerindeki yoğun bakıştan anladığım kadarıyla o da istemiyor.

Ama sonra Famke tam odasından çıkıp ona etrafı gösterirken odasına yöneliyor ve annem de yanıma geliyor.

"Senin için tek bir erkek var Katrina," diye fısıldıyor kulağıma. "Ve o adam o değil."

* * *

Ertesi sabah şafakla birlikte kalkarız. Avluda horozlar ötüyor ve altın rengi ışık pencerelerimizden içeri süzülüyor. Yatağın köşesine kıvrılmışım, yalnızım, üst katta annemin odasında olduğumu unutmuşum. Sanırım ölü gibi uyudum; çay muhtemelen beni bayılttı.

Kalkıp sabahlığımı giyiyorum ve Crane'i çoktan kalkmış, şöminenin yanında kitap okurken bulduğuma şaşıyorum. Ben merdivenlerden inerken bana bakıyor ve sırtıyor.

Kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyor. Annemin onun bir hortlağa benzediği hakkında söyledikleri umurumda değil - kesinlikle çok güzel.

"Günaydın," diyorum ona, dün gece parmaklarının benimle ne kadar samimi olmasına rağmen sabahın bu erken saatinde beni görmesinden aptalca bir utanç duyuyorum.

"Günaydın," diyor, gülümsemesi daha da derinleşiyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

"Katrina, giyin ve hazırlan," diye bağılıyor annem tuvaletten aceleyle çıkarken. "Hemen gitmemiz gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve olabildiğince çabuk hazırlanıyorum. Sonra Famke'nin yememiz konusunda çok ısrarcı olduğu birkaç haşlanmış yumurta ve ekmekten oluşan hızlı bir kahvaltı yapıyoruz.

Ahırda atları bağlayıp hazır hale getirdiğimizde, güneş otlaklarımızın ve Hudson'ın üzerindeki sis tabakasını çoktan yakıp yok etmişti. Su şimdi bir serap gibi parlıyor.

Annem Crane'e babamın eski atı Gunpowder'ı veriyor, hala güçlü olan ama zamanla daha da inatçı hale gelen, sallanan sırtlı, alacalı bir kır ve doru beygiri Chester'ın üzerine bindikten sonra okula doğru yola çıkıyoruz.

Pırıl pırıl bir sabah, gökyüzü masmavi, hava şenlik ateşleri ve sezonun son böğürtlenleriyle kokuyor, Ekim'e sadece birkaç gün kaldı. Yolu süsleyen altın kökler esintiyile sallanıyor ve ben bu pastoral sabahı dün geceki dehşetle bağdaştırmakta zorlanıyorum. Tüm bunların yaşanmış olması mümkün mü? Gerçek bir asker hayaleti değil de bir illüzyon olabilir mi?

Ve eğer bu Hessian gerçek bir hayaletse, nereye gidiyordu?

Kimi avlıyordu?

Annem Crane ile benim aramda at sürüyor, onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama dikkati başka yerde. Onunla dün gece hakkında, her şey hakkında özel olarak konuşmak istiyorum. Ama kafamın içinde konuştuğu sözde sesini kullansa bile, sadece cevap veremem değil, aynı zamanda annemin duyma ihtimali de var. Onun sihride bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Sonunda okula varıyoruz ve atlarımızı artık gündüz vakti biraz daha az ürkütücü görünen seyise teslim ettikten sonra yollarımızı ayırıyoruz. Crane ve ben orta avluya doğru yürürken annem kız kardeşleriyle konuşmak için katedral binasına doğru yola çıkıyor.

"Geç kalacağımı biliyorum ama üstümü değiştirmem gerek," diyerek durdu. Yakınımda, eğer biri izliyorsa neredeyse çok yakınımda, ama bana dokunmuyor. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Seninle yalnız kalmak istiyorum. Seninle konuşmak istiyorum."

Yutkunuyor ve bana sessiz bir gülümseme veriyor. "Ve seninle yalnız kalmak istiyorum. Sandığından çok daha fazla, *vlinder*'ım. Öğleden sonraki yürüyüşümüz

yeterli."

"Tamam," diyorum başımı sallayarak, ona karşı hissettiğim garip çaresizlikten nefret ederek. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı korkuyorum. Sadece dün gece atlıyla karşılaşmış olmamız değil. Her şey yüzünden. Bana hissettirdikleri, ellerinin üzerine geldiğimde hissettiğim güç, onu yakalama ve ona olabildiğince yaklaşma ihtiyacı. Onun için acı çekiyorum, hem fiziksel hem de duygusal olarak, hatta belki de ruhsal olarak.

"Şu anda seni öpmek için ölürüm," diyor, daha yakına eğiliyor, kömür gözleri dudaklarımda yanıyor. "Ve bu ölümü seve seve kabul ederim." Sonra başını geri çekiyor. "Ben sabırlı bir adam değilim Kat, ama beklemek zorunda. Söz veriyorum buna geçecek." Yatakhaneleri işaret ediyor. "Ben üstümü değiştirirken beni bekler misin?"

Başımı sallıyorum ve o da aceleyle yatakhanesine gitmeden önce etrafına dikkatli bir bakış atıyor.

Titreyen bir nefes veriyorum, tüm vücudum gergin hissediyor ve o binaya doğru koşarken yolda öylece duruyorum. Anlamlandırmaya çalışmam gereken çok şey var ve beynimin buna ayak uyduramadığını hissediyorum.

Neyse ki Crane'in gelmesi uzun sürmüyor ve birkaç dakika içinde geri dönüyor. "Nasıl görünüyorum?" diyor bana doğru uzun, hızlı adımlarla ilerlerken, yakasındaki düğmeleri sıkarken. "Geceyi Van Tassel çiftlik evinde geçirmiş gibi mi görünüyorum?"

Gülüyorum, uzanıp kravatını düzeltiyorum. "Hiç de değil." Doğruyu söylemek gerekirse, tüm takım elbiseleri koyu renk ve zaten aynı görünüyor.

Sınıfa doğru aceleyle ilerliyoruz ve kısa bacaklarımla ona ayak uydurmak zor - istediğinde çok fazla yol kat ediyor. Crane endişeyle cep saatini kontrol ediyor. "Birkaç dakika gecikmek kimseyi öldürmez," diyor. "Eminim öğretmenlerden biri sınıfın kilidini çoktan açmıştır."

Benim için binanın kapısını açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Sınıfına vardığımızda nefes nefese kalmıştım bile.

Birisi onun için kapının kilidini açtı ve öğrencilerin konuşmaları koridora yayıldı.

Birkaç santim ötede duruyoruz ve ikimizin birlikte odaya girmesinin yanlış olup olmayacağını sormak için ona bakıyorum. Eliyle popoma vurarak önce benim girmemi söylüyor.

Ona nazlı bir gülümseme veriyorum ve sınıfa giriyorum.

Büyük bir fark dışında her şey normalde olduğu gibi görünüyor.

Sandalyemde oturan biri var. Ve

herhangi biri değil.

Hayır.

Olamaz.

Tüm kanımın çekildiğini, görüşümün bulanıklaştığını hissediyorum ve bayılmak üzere olduğumdan korkuyorum.

Bir hayalete bakmak gibi.

Brom Bones'un

hayaletine.

Koltuğumda oturuyor ve neredeyse simsiyah olacak kadar koyu, o tanıdık kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Artık daha yaşlı, koyu renk sakallı ve o kadar geniş omuzlu ve Herkül gibi ki masaya zor sığıyor.

Ama bu o.

Bu o.

Bana geri döndü.

"Aman Tanrım," diyorum usulca, elim dudaklarımda.

Tam o sırada Crane'in arkamdan geldiğini hissediyor ve keskin nefesini duyuyorum. "Abe?" Crane fısıldıyor, nefes nefese.

Dönüp omzumun üzerinden Crane'e bakıyorum, onun da gözleri Brom'a odaklanmış, yüzünde tam bir şok ifadesi var.

Abe mi? Sanırım. Abe kim?

Brom'a dönüp bakıyorum ama o hâlâ doğrudan bana bakıyor.

"Onun burada ne işi var?" Crane fısıldıyor, sesinde bir titreme var.
Sonra Crane'in dün gece bana ne söylediğini hatırlıyorum.

Ve ikimizin de Abraham Van Brunt'un büyüü altında olduğumuzu fark ettim.

Ckapt'ca 1W

Vinç

Bir yıl önce

Bakmadan duramıyorum. Afyona gelen adama değil.

son birkaç gecedir. Piposunu onun için hazırlayan Meister'a birkaç kelime söylemek dışında kimseyle konuşmaz. Sonra piposunu alır ve en uzak köşeye oturur, tek gördüğünüz duman nefesleri ve ara sıra parlayan siyah gözleri olana kadar karanlıkta kaybolur. Tek bir adamın buraya gelip yataklardan birine ya da yerdeki bir kilime uzanarak saatlerce sigara içmesinde olağandışı bir şey yok ama yine de bu adam beni kendine çekmeden edemiyor.

Güzel olmasından zarar gelmez. Uzun boylu, kaya gibi geniş omuzları var ve ceketini çıkardığında ne kadar kaslı olduğunu görebiliyorsunuz. Dudaklarımı ıslatacak türden bir güçle dolup taşıyor. Sonra uzun saçları, sakalı, tik ağacı ve abanoz gibi kahverengi gözleri var. Tüm bunlar beni çağırıyor. Afyon vücudumun dikkatini çekmek için yarışırken bile sikimin dikkat kesilmesini sağlıyor.

Ama son birkaç gündür ona bu kadar takılmamın nedeni bu değil. Çünkü o odanın köşesindeyken, diğer herkes gibi dünyadan habersiz bir mutluluk içinde değil. İzliyor. Orada oturup sigara içiyor ve her şeyi izliyor.

Beni izliyor.

Tıpkı benim onu izlediğim gibi.

Bir şey *arıyor* gibi görünmesi dışında. Ya da bir şeyden kaçıyor. Onunla biz kullanıcılar arasındaki tek fark, kendinden kaçmıyor olması.

Pipomu yere bırakıp ayağa kalkıyorum, duman bulutunun arasından geçip tam karşısında durana kadar odanın içinde ilerliyorum.

"Bana baktığını fark etmeden edemedim," diyorum.

Başını arkaya yatırdı ve bana dik dik baktı. Gözleri çeliği kesebilirdi.

"Bence sende tam tersi var," diyor. Sesi çakıllı ve sert ve içimde ilkel bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Belki de ikimiz de birbirimize bakıyorduk," diyorum ona. Onun hızına gelecek şekilde çömelıyorum. İçinde bulunduğu gölgeler yüzünden onu çok iyi göremiyorum ama enerji ondan yayılıyor. Karanlık ve kötücül ve sevdiğim, ihmal ettiğim her şey.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Pipoyu ağzına götürüyor ve içine çekiyor. Dumanı yavaşça dışarı bırakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Abe," diyor sonunda.

"Soyadın yok mu?"

"Burada soyadına
gerek yok."

"Ben Ichabod Crane'im," dedim.

"Ichabod," diyor öksürerek, koyu renk gözleri ağırlaşıyor. "Bu ismi çok sık duymazsın."

"Bana Crane diyebilirsin," dedim ona. "Eğer seni memnun edecekse."

Ve eğer beni memnun etmek istiyorsan, bana baba diyebilirsin.

"Beni memnun edecek şey, gözümün önünden siktir olup gitmen ve beni yalnız bırakmandır."

Ona sııttım. "Çok çirkin bir ağzın var. Onu iyi kullanmak ister misin?"

Alçak bir hırıltı çıkarıyor ve ayağa kalkıp belki de beni yakalamaya ya da yumruklamaya çalışıyor ama uyuşturucu onu etkisi altına almış durumda. Duvara yaslanana kadar kaya gibi sert omuzlarını geriye doğru itiyorum.

"Bu işte yenisin, değil mi güzel çocuk?" Ona doğru eğilerek söylüyorum. Şimdi ona binmiş durumdayım, dizlerim kalçalarının iki yanına dikilmiş. Dişlerini kuduz bir köpek gibi birbirine geçiriyor ama hareketleri çok yavaş. "Sınırlarını bilmeyen küçük, güzel bir hayvan."

"Siktir git," diye hırlıyor.

Ona sadece yarım bir gülümseme verdim.

"Bak ne diyeceğim Abe," dedim ona. "Seni yalnız bırakacağım ve sen de kendini sersemletene kadar sigara içmeye devam edebilirsin ama bana şu soruyu cevapla."

Cevap olarak hırıltılı bir hırıltı çıkarıyor. "Tehlikede misin?"

Ciddiyetle soruyorum.

Bunun üzerine sessizleşiyor, beni gerçekten görmüyormuş gibi göz kırpmıyor. İnsanları kafaları iyiyken sorgulamanın bilgi almak için en iyi yol olmadığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. İçimden bir ses onu zar zor bir arada tutan ipleri bulup çözmek istiyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye kalın bir sesle sormayı başarıyor.

"Çünkü bunu sende görüyorum," diyorum ona. "Sende pek çok şey görüyorum. Birinden kaçtığını biliyorum. Bir şeyden belki de? Ve huzuru bulmakta zorlandığını, ölümün ve tehlikenin her köşede pusuya yattığını düşündüğünü. Bu şekilde olmak zorunda değil."

Bir saniye beni izliyor, gözleri ağırlaşıyor. "Bu şekilde."

Hmmm. Sırlarını bir yabancıya vermemesine şaşırmamalıyım. En iyi kararına rağmen, uzanıp elini tutuyorum ve onu okumaya çalışıyorum.

Gözleri benimkilere bakarken büyüyor, içinde boğulduğum büyük siyah havuzlar ve aynı anda çok şey hissediyorum. Korku, öfke, utanç ve neredeyse bırakmamaya yetecek kadar karanlık ve dehşet verici bir şey. Ama denediğim gibi

Zihninin içini göremiyorum, anılarını göremiyorum. Sadece onu ve yaşadıklarını hissedebiliyorum. Bu *çok fazla*.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor bana, elini beceriksizce benimkinden çekerek.

"Gerçek," diyorum ona. "Ne arıyorsun?"

Çenesini ileri geri oynatıyor, nefes alıp vermesi daha da zorlaşıyor ama sessiz kalıyor.

Bu gece ondan başka bir şey alacağımı sanmıyorum.

"Birinden kaçırıyorsan afyonu fazla kaçırmasan iyi edersin," diyorum ayağa kalkarken.

"Sen de benim gibi sürekli burada sigara içiyorsun," diye homurdanıyor.

"Evet, ama ne yazık ki sadece kendimden kaçıyorum ve çok fazla deneyimim var. Vücudunuzun ilaca alışması zaman alır. Alışana kadar, kolay hedef olursun. Söylesene, nerede kalıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyorum. "Bunların hiçbirisi değil. Ama bunu benim işim haline getirmek istiyorsan, her zaman benimle kalabilirsin. Buradan çok uzakta olmayan bir otel odam var. Küçük ama temiz ve sıcak suyu olan bir küveti var. Temizlenip ayılabilirsin ve seninle ne yapacağımızı konuşabiliriz."

Bana bakmaya devam ediyor, gözleri sert ve inanmıyor.

"Neden? Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

"Oh, ben mi? Hiçbir şey yapmayı planlamıyorum," diyorum ona. "Çeşitli iştahları olan bir adam olabilirim, ama aynı zamanda ihtiyacı olan bir başkasını da gözetten bir adamım. Bence yardıma ihtiyacın var Abe. Ve sana yardım edebilirim bu beni çok memnun eder."

Boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve bir an için bana bağırabileceğini düşünüyorum. Ama sonra gözlerini kapatıyor ve sırtını duvara yaslıyor. "Yardıma ihtiyacım yok," diyor, kelimeleri sürükleniyor.

Bir an için onu izliyorum ve sonra odanın karşısındaki pipoma geri dönüp yatağa oturuyorum. Biraz daha tıttırüyorum ve o dalıp dalıp giderken onu izliyorum.

Sonunda eve gitmeye karar verdim. Çalışma odasından çıkıyorum ve geceye adım atıyorum. Ekim havası sert ve birkaç gün önce sıcak olmasına rağmen hava çok soğuk. Soğuğa karşı yakamı yukarı çekiyorum ve yatmak için sabırsızlanarak yürüyorum.

Sonra arkamda ayak sesleri duyuyorum, tökezliyorum ve alçak bir ses "Ichabod" diye bağılıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve arkamı döndüğümde Abe'in paltosunu silkerek bana doğru geldiğini görüyorum.

"Vay, vay, vay," diyorum ona. "Buraya benimle eve gelmeye mi yoksa suratıma yumruk atmaya mı geldin?"

Bana dik dik bakıyor. Bu adamın içinde çok fazla öfke var. Onu sikip atmak isterdim.

"Seninle eve gelmek için buradayım," diyor huysuzca, sanki bu fikirden nefret ediyormuş da yine de yapıyormuş gibi.

Sadece gülümsüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "İyi seçim, dostum." Otele doğru yürüyoruz ve birbirimize tek kelime etmiyoruz. Bu bir erkeği odaya geri getirdiğim ilk sefer değil. Kadınları ikna etmek her zaman daha zordur, özellikle de otelde yaşıyorsanız. Erkekler çok daha kolaydır. Onlar

İkimiz de çılgınca seviştiğimiz sürece nereye gittiğimiz umurumda değil.

Yine de otelin içinden odama doğru ilerlerken, buranın ne kadar yıpranmış ve sade olduğunu görünce utanç duyuyorum. San Francisco'daki evi yıllar önce sattım ve o para neredeyse tükendi. Yapmam gereken şey burada, New York'ta emlak piyasasına girmeye çalışmaktı ama kök salmaktan çok korktum ve yaşam tarzım her şeyi yiyip bitirdi. Birkaç ayda bir otel değiştirme eğilimindeyim ve otellerin kalitesi düşmeye devam ediyor. En azından bunda hala özel banyoya para harcayacak kadar param vardı.

Ama Abe aldırıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor. Tabii ki fark etmiyor, kafası hâlâ iyi, bu da benim işime geliyor çünkü odama gittiğimizde, odayı bir felaket halinde bıraktığımı fark ediyorum. Hızlıca etrafı toparlamaya çalışıyorum ama Abe çoktan banyoya girmiş ve banyoyu kendisi için hazırlıyor.

Onu yalnız bırakmaya karar verdim. Bir şişe viski aldım ve dağınıklığın arasında sadece temiz bir kupa ve bardak buldum ve yatağımın köşesine oturup bekledim. Ve içiyorum. Ve bekledim. Ne bir su şırıltısı ne de başka bir şey duyuyorum. Sadece sessizlik.

Ya boğulduysa? Ya da usturamı bulup kendini öldürdüyse? Adamı ve neler yaşadığını bilmiyorum.

Rahatsız edici düşüncelerden kurtulamadığım için "Abe?" diye seslendim.

İçkileri bıraktım, ayağa kalktım ve banyonun kapısını açtım.

Küvetin içinde, duvara bakıyor. Gözleri beyaz odaya karşı o kadar karanlık ve yoğun ki sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu genellikle uyuşturucudan kurtulmanın tam tersi bir durum.

"Abe?" Tekrar soruyorum. Bunun onun gerçek adı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. "İyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve küvetin kenarına tünüyorum. Elimde olmadan suyun içinde vücuduna bakıyorum. Her santimi sert kaslarla dolu. Ben güçlüyüm, ama zayıfım, üzerimde fazla yağ yok, ama onun vücudu aynı anda hem kalın hem de sıkı. Bir ton ağırlığında olmalı ve ben onu arkadan becerirken vücudunu yere bastırdığımı hayal ediyorum, onu itip kakmanın, her emrime itaat etmesini sağlamanın ne kadar iyi hissettireceğini. Aleti özellikle muhteşem, suya batırılmış ve yarı sert haldeyken bile ve küvette yüzen sabun ucuna çarpıyor.

Sonunda başını yavaşça çevirerek bana bakıyor ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı bildiğinden emin oluyorum. Gözlerimin vücudunda oyalanmasına izin veriyorum.

Bakışlarımdaki sıcaklık. Aleti suyun altında seğiriyor, benim gözetimim altında büyüyor, sertleşiyor ve muhteşemleşiyor.

"Endişelendim," diyorum banyodaki gerginlik dayanılamayacak kadar arttıktan sonra. Gözleriyle karşılaşıyorum ve gördüklerim karşısında irkiliyorum. Nasıl da tamamen odaklanmış ve şehvetli görünüyor. Asık suratı, için için kaynayan korkusu ya da afyonun sisi yok.

"İçimden bir ses çok fazla endişelendiğini söylüyor," diyor Abe.

Küçük bir kahkaha attım. "Yanılıyorsun. Eskiden endişelenirdim. New York'a buna gerek kalmasın diye geldim."

Sanırım uzun zamandır endişelendiğim ilk kişi sensin.

Küvetin içine uzanıyor ve yumruğunu sikinin etli tabanının etrafına sarıyor.

"Gördüğün gibi," diyor gırtlaktan gelen bir sesle, elini şaftında aşağı yukarı kaydırarak, "benim için endişelenmene gerek yok."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyorum. "Ama korkarım yanlış bir izlenime kapılmışsın. Seni boşaltmam için burada değilsin. *Beni boşaltmak* için buradasın. Ve eğer iyi bir çocuk olursan, seni de serbest bırakacağım."

Onu dikkatle izliyorum. İsteklerim ve ihtiyaçlarım konusunda titizimdir ve pek çok erkek itaatkâr olmayı sevmez. Bu adam kesinlikle itaatkâr bir tip değil. O da baskın, bunu söyleyebilirim. Ama ben ondan daha yaşlıyım, belki on yıl kadar. Tecrübeliyim ve gözlerindeki tüm hamlığa, kanla kararmış sikinin kabarıklığına rağmen, bunu sık sık yapmadığından şüpheleniyorum. Altında bir yeşillik var, genellikle ağır bir suçluluk duygusuyla birlikte gelen bir yeşillik, başka bir erkeği arzulamanın yanlış olduğu duygusu.

"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa gitmekte özgürsün," diyerek ayağa kalkıyorum. Uzanıyorum ve avucumun topuğunu pantolonuma doğru sertleşen ve zorlanan sikime sürüyorum. "Alınmayacağım. En azından banyo yapabildiğin, seni rahatsız eden her neyse ondan bir an olsun uzaklaşabildiğin için mutlu olacağım. Ya da seni avlayan şeyden."

Sertçe yutkunuyor, adem elması kalın boynunda sallanıyor. "Ya ikisi birden ise?" Sesi artık bir fısıltı ve o ıstırap ve korku geri geldi. "Ya bana musallat olunuyorsa ve avlanıyorsam?"

Sözleri içimde bir ihtiyaç hissi uyandırıyor. Sadece tüm vücudumda zonklayan cinsel ihtiyaç değil, onu koruma ihtiyacı. Onu kurtarmak için. Onu düzeltmek için. Küvetimdeki bu kırık, perili yabancıyı.

Pantolonumun fermuarını dikkatlice açıyorum ve sikimi çıkarıyorum, ağırlığı avucumda ağırlaşıyor, teni sıcak ve arzuyla uğulduyor, dokunulmak ve emilmek için can atıyor.

Abe'in gözleri hararetle boyuma bakıyor, yüzüne tüm korkuyu yok eden bir vahşilik geliyor. Sanırım *bu yardımcı olacak. Bu bir başlangıç.*

"Kafanı dağıtacağım," diyorum ona, bunu bir emir olarak duyduğundan emin olarak.

Abe küvette kendini ayarlarken bakışları benimkilere takılıyor, dizlerinin üzerinde duracak şekilde dönerken su yere sıçırıyor. Bir eliyle sikini kavırıyor, diğer eliyle de benimkine uzanıyor.

Bileğini hızla yakalayıp sıkıca kavradım. "Kendine dokunma. Bu bir kuraldır."

"Kendi kurallarını sikebilirsin," diye alay ediyor. Onun küfürleri karşısında sikim seğiriyor.

Bileğini yanlış yöne büküyorum ve sert bir nefes veriyor.

"Ağzını sikeceğim," diye karşı çıkıyorum. "Bunu istiyorsan, işleri benim yöntemimle yapmak zorundasın." Elini savurmaya çalışıyor ama elimi güçlü bir şekilde kavırıyor ve hâlâ uyuşturucunun etkisi altında. Uyuşturucu onu tamamen terk ettiğinde adil bir mücadele verebileceğinden şüphem yok ama şu anda değil.

"Şimdi o yumuşak dudaklarını aç," diyorum ona, bileğini bırakıp çenesini tutarken diğer elimle sikimi hazırlıyorum. "Ve iyice aç. Biliyorum, yutması çok zor."

Gözlerini benimkilere kilitliyor ama bocalıyor. Sonunda pes ediyor ve bakışlarının sikime kaymasına izin veriyor, beni görüyor. Uzanıyor

-Bu sefer iki eliyle de... Dudakları ayrılıyor, iç kenarları koyu pembe ve ıslak.

Sabırsız bir hırıltı çıkarıyorum ve çenesini bırakıyorum, onun yerine bir tutam saçını tutup başını öne doğru itiyorum. Şortum dudaklarını geçip boğazının arkasına çarpıyor. Hakkını yemeyelim, ne ürküyor ne de öğürüyor; sadece beni içine alıyor, dişleri aletimin alt tarafını parçalıyor, ta ki uzun zamandır hissetmediğim baş döndürücü, etkisiz hale getirici bir zevk içimde zirve yapana kadar.

Tanrım, işte bu. Bu *kadar*.

Abe yavaşça başlıyor ve kontrol bende olmasına rağmen, parmaklarımın onun kalın, ipeksi saçlarında bir düğüm oluşturmaya bakılırsa, liderliği onun almasına izin veriyorum. Çünkü bunu yaptığında, beni derinlere çekiyor. Beni hararetle emiyor, sanki bütün gün, hatta bütün yıl dört gözle beklediği bir tatlıymışım gibi. Gözleri elindeki işten gözlerime gidip geliyor ve biliyorum ki o da bundan en az benim kadar zevk alıyor. Beni bu şekilde çalıştırmasını izlemek neredeyse acımasız hissettiriyor, şaft ağzıyla ıslanıyor, kalçalarını küvetin kenarına çarparken konsantrasyonla çatılmış kaşlar, almaya çalışıyor, serbest bırakmaya çalışıyor.

Onunki gelecek. Bundan emin olacağım.

"Bir hayvana benziyorsun, bunu biliyor musun?" Saçını sertçe çekiştirerek mırıldanıyorum. "Sen de beni bir hayvan gibi emiyorsun. Sokaktan topladığım vahşi, yabani bir yaratık gibi."

Abe bunun üzerine homurdanıyor, şimdi bana ters ters bakıyor. Ona hakaret ettiğimde çılgına dönüyor ama yine de dilini ucumda gezdiriyor, hâlâ iki eliyle tabanımı yumrukluyor, öfkesini sikimden çıkarıyor.

"İyi gidiyorsun," diye onu cesaretlendiriyorum ama gülümsemiyorum. "Çok iyi. Devam et, tatlı çocuk."

Başka bir bakış, ayak parmaklarımın ıslak banyo zemininde kıvrılmasına neden olan dişlerinden başka bir yerle bir etme. Sonunda gözlerimi kapatıp hislerime teslim olmak zorunda kalıyorum ve dudaklarımdan onun kulaklarına övgü sözcüklerinin dökülmesine izin veriyorum.

Çok iyi gidiyorsun.

Bademciklerini nasıl becerdiğime bak. Ne kadar çabuk öğreniyorsun, ne kadar iyi bir çocuksun. İşte bu, işte benim oğlum, şimdi daha derine.

Tuttum seni.

Bir rüya gibi yönetiyor, bu büyük, acımasız adam akşam için bana bağlı ve çok geçmeden boğazından aşağı püskürtürken beni yutmasını söylüyorum. Sert ve uzun boşalıyorum, gözlerim kafamın içinde geri gidiyor, içimdeki düğüm bir el bombası gibi patlıyor.

Homurdanıyorum ve bir dizi küfür savuruyorum ve o beni tamamen kurutana kadar durmuyor, durmuyor.

Ona bakıyorum ve başını geriye doğru çekiyorum, tükenmiş sikimden ıslak ağzına doğru bir tükürük dizisi akıyor. "Çok iyi yaptın," diyorum ona. "Bence bir ödülü hak ediyorsun. Bana ne istediğini söyle."

Okunamayan gözlerle bana bakıyor. İlk başta, serbest bırakılmadığı için hâlâ şehvetle dolu olduklarını düşünüyorum. Bunu ona vermeye hazırım. Ama sonra bunun şehvet değil, farklı bir ihtiyaç olduğunu fark ediyorum. Ona acı veren bir ihtiyaç.

"Birkaç gün kalacak bir yer," diyor gergin bir sesle. "Bir yatak ve onu paylaşacak biri." Duraklıyor ve daha önce sikimi tutmak için daha üzgün bir adam görmemiştim. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Utañ. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama sanırım bunu hak etmiştim.

Bu adam yatacak bir yer karşılığında mı bana sakso çekti? Başka bir şey yapmadı mı?

Boğazımı temizliyorum, o bıraktıktan sonra sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum. "Tabii ki. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Gözleri kısa süreliğine parlıyor. Rahatladım.

"Doğruyu söylemek gerekirse, uzun zamandır geceyi burada geçiren biri olmadı," diye itiraf ediyorum. "Erkek ya da kadın," diye ekliyorum. O sadece başını sallıyor, bu bilgiyi ciddiye alıyor. "Benim için de iyi olurdu."

Gidip ona bir havlu getiriyorum, banyodan çıkarken havluyu ona uzatıyorum ve sonra havluyu omuzlarına sararak uçlarını boğazının dibinde topluyorum. Elimi kısa bir süreliğine yanağına koyuyorum, sakalı yumuşak ve ıslak, ve ona nazik bir gülümseme veriyorum. "Hadi bir şeyler içelim."

Bölüm 17

Kaĩ

Brom geri döndü.

Geri döndü ve ortaya çıkabileceği onca yer varken benim sınıfıma geldi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Crane gözlerimle buluşuyor ve gözlerinde Brom'u tanıdığı çok açık, ama onu Abe olarak tanıyor. İfadesi yırtılıyor ama sonra hızla öğretmen maskesine bürünüyor, çenesi kalkıyor, gözleri soğuk bir griye dönüyor, yine de içindeki merak bastırılmıyor. Hiçbir zaman bir şeyi çözemediği zamanki kadar canlı görünmez.

Tekrar Brom'a bakıyorum, şimdi gözleriyle buluşuyorum ve profesörü hiç tanımıyor gibi görünseler de, ona böyle ağzım açık, zamanda donmuş bir şekilde bakamayacağımı fark ediyorum.

"Brom?" Söylemeyi başarıyorum, sesim yüksek ve cırtlak çıkıyor.

Koltuğundan kalkıyor ve tanrım, ne kadar da büyümüş. Sadece boy olarak değil - hala 1.80 civarında - ama kas olarak. Artık Brom Bones lakabını gerçekten hak ediyor.

"Kat?" dedi ve sesinin tınısı içimi rahatlattı.

Ben.

Bu o.

Bu o.

Tüm sınıf bana doğru adım atıp beni kocaman bir kucakla sarmasını izliyor, kolları neredeyse kemik kırıcı bir güçle beni sarıyor. Her zamanki gibi kokuyor, bir sonbahar gecesindeki şenlik ateşleri gibi, aynı anda hem sıcak hem soğuk. Çocukluğum, gençlik yıllarım gibi kokuyor. Kaybettiğimi sandığım evim gibi kokuyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum ona, başımı göğsüne gömüyorum, paltosunun cızırtılı yünleri tenimi acıtıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmakla tehdit ediyor. "Gerçekten sensin."

"Değişmişsin," diyor, büyük avucunu başımın arkasına koymuş, onu kucaklıyor. "Sen artık bir kadınsın."

Gülüyorum, neşe bir nehir gibi içimden akıyor. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyor. "Bu bir rüya mı?" diye soruyorum.

Geri çekiliyor ve beni omuzlarımdan tutuyor, o siyah gözleri tüm vücudumda geziniyor, etkilenmiş görünüyor, yüzünde muzip bir gülümseme var. "Bir rüya gibi görünüyorsun," diyor. "Belki de öyledir."

Yanaklarımdan pembeleştiğini hissediyorum. "Brom, o kadar çok sorum var ki." "Öhöm," diyor Crane, boğazını yüksek sesle temizleyerek.

İkimiz de ona dönüyoruz ve sadece tüm sınıfı bekletmekle kalmadığımızı, Rahibe Margaret'in kapıda durup bize sırtıttığını fark ediyoruz. Onu daha önce hiç gerçekten gülümserken gördüğümü sanmıyorum ve bu etki, bir kedinin değişiklik olsun diye insani bir ifade denemesini izlemek gibi rahatsız edici.

"İzin verir misiniz?" Rahibe Margaret, Crane'e elini uzatarak sınıfa girmesini söylüyor.

"Lütfen," diyor Crane yalvarırcasına, belli ki tüm bunlar için bir açıklama istiyor. Crane, Brom'un kayıp olduğunu bilmiyor olabilir ama en azından onun nasıl olup da birdenbire sınıfına geldiğini merak ediyor.

Rahibe Margaret sınıfa giriyor ve Crane'in masasının önündeki platforma çıkıyor. Bugün kukuletası açık ama Rahibelerin her zaman giydiği uzun siyah pelerini giymiş.

"Öğrenciler," diyor, sesi parlak ve odanın her tarafına yayılıyor. "Bugün aranızda yeni bir öğrencimiz katılıyor. Kendisi Sleepy Hollow'da doğup büyümüş ve dört yıllık bir aradan sonra geri dönmüş. Herkes Abraham Van Brunt'a merhaba desin."

Daha da geniş bir sırtıyla onu işaret ediyor. Rahibe Margaret'in Brom hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ona yıldız bir öğrenciymiş gibi davranıyor. Aslında ben onu tanırken Brom'da cadılıkla ilgili en ufak bir belirti bile yoktu ama belki de bu değişmiştir. Yani, öyle olmalı. Yoksa neden enstitüye katılsın ki?

Sınıf birkaç merhabayla ılık bir karşılama yapıyor. Brom bir Van Tassel olmayabilir, ama Sleepy Hollow'dan olması ve Rahibe Margaret'in onun üzerinde olumlu bir şekilde parıldaması, onu da benimle aynı kategoriye koydukları anlamına geliyor. Aynı değil. Bir "öteki."

Rahibe Margaret dikkatini Crane'e çevirirken Brom garip bir şekilde yarım selam veriyor, gözleri odada kısa bir süre gezindikten sonra tekrar benimkini buluyor.

"Dersten sonra Brom'la biraz sohbet etmeli ve kaçırdıklarını telafi etmesini sağlamalısın. Belki de birkaç özel ders bu işi görür."

Crane'in kaşları kısa süreliğine havaya kalkıyor ama yüzü hemen nötrleşiyor. "Pekâlâ."

Ama Brom hâlâ burada olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Bu ikimizi de yapar.

"Brom," diyor Rahibe Margaret. "Seninle koridorda konuşabilir miyim? Katrina, senin de varlığın talep ediliyor."

Brom ve ben şaşkın şaşkın bakıyoruz ama onun pelerinlerini çırparak koridora çıkışını takip ediyoruz. Giderken Crane'in gözleriyle karşılaşıyorum ama hâlâ okunamıyorlar. Şu anda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum. Bahsettiği Abe gerçekten bu muydu? Brom'la New York ya da San Francisco'dayken tanışmış ve o da adını biraz değiştirmiş olabilir mi? Ama eğer öyleyse

Brom, o zaman neden Crane'i daha önce hiç görmemiş gibi davranıyor? Sanki Crane onun için yokmuş gibi.

Tabii ki, hepsi rol de olabilir. Zaten ilişkilerinin kamuya açık olmasına izin verilmezdi, bu yüzden Crane'i tanımıyormuş gibi davranıyor olabilir. Ve Crane, Brom'un neredeyse kalbini kırdığını söylememiş miydi? Belki de Brom'un kendini suçlu hissetmesine neden olacak kadar kötü bitmiştir. Hiçbir fikrim yok ama geçen her saniye daha da meraklanıyorum ve kafam daha da karışıyor.

Rahibe Margaret ile koridora çıkıyoruz ve o da sınıfın kapısını kapatıyor. Önce ona, sonra bana bakıyor, gülümsemesi nazlı, gözleri dans ediyor. "Seni tekrar görmek ne güzel, Brom."

Brom ona belli belirsiz bir gülümseme veriyor, yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyor. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hatırlamazsın," diyor.

"Hayır," diyor gülümsemesi titreyerek. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Her ne olursa olsun," diyor ellerini birbirine vurarak, "sonunda okula hoş geldiniz demek çok güzel. Sevgilinle birlikte burada olacağını hiç hayal etmiş miydin?" Sanki aniden benim de burada olduğuma sevinmiş gibi bana bakıyor.

"Brom!" diye annemin sesi koridorda çınlıyor ve bir an için bunu duyduğuma şaşıyorum, ta ki bu sabah Crane ve benimle birlikte okula geldiğini hatırlayana kadar. Sanki bir ömür önceydi.

"Bayan Van Tassel," diyor kibarca başını sallayarak, kadın koridordan kollarını açmış ona doğru koşarak gelirken.

"Lütfen, ben Sarah," diyor ona karşı. Brom'u uzun zamandır kayıp oğluymuş gibi kucaklarken, benim odağım onun ötesinde.

Onun ardından koridordan gelen üç cadıya. Rahibe Sophie.

Ana teyze.

Leona

Teyze.

Onları, özellikle de teyzelerimi gördüğümde ciğerlerimdeki hava soğuyor. Onları ilk kez görüyorum (hatırladığım kadarıyla) ve gençliğimde gördüğüm teyzelerime hiç benzemiyorlar. Yüzleri neredeyse birbirinin aynısı, ikiz olmadıkları düşünülduğünde bu çok garip ve Rahibe Margaret ile ilk tanıştığımda olduğu gibi, onlara odaklanamıyorum. Başlarında kemikli yüz hatlarını gölgede bırakan ve kafataslarını andıran kukuletalar olması da yardımcı olmuyor.

Üçü koridorda yüzen bir üçgen gibi süzülüyor, Leona en önde, avuçlarını dua eder gibi sıkıca birbirine bastırmış, yüzüne biraz fazla geniş gelen bir gülümseme takınıyor.

"İşte burada," diyor Leona. Sesi de hatırladığım gibi değil. Sanki önümden değil de üstümden ve altımdan geliyormuş gibi yansıtılmış bir ses ve sigara içen birinin kaba sesi, hırıltılı ve kısık.

Kız kardeşler üçgeni önümüzde duruyor, tüm dikkatleri Brom'un üzerinde. "Seni burada gördüğümüze çok sevindik," diyor Leona ona. "Seni burada geri."

Ona doğru süzülür ve ellerini yanaklarının iki yanına koyar. "Evet, evet, sensin. Uzun zamandır seni arıyorduk."

"Sleepy Hollow'daki herkes öyleydi," diye araya giriyor Sarah.

Bu doğrudu. En az bir yıl boyunca arama ekipleri Boston'a ya da New York'a gidip Brom'u aradılar. İşin tuhafı, Brom'un ailesi değil de annem bu kadar önemsiyormuş gibi görünüyordu. Bunun benim için çok önemli olmasından kaynaklandığını düşündüm.

"Neredeyse pes ediyorduk," diyor Rahibe Sophie.

Pes ettin demek istiyorum. O bir yıl için aramış olabilirler ama ondan sonraki yıllar boyunca kimse onun adını bile anmadı, sanki hiç var olmamış gibi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Leona'nın keskin gözleri bana doğru dönüyor.

"Ve Katrina," diyor Leona. Benim için daha az gülümseme, ki bu iyi çünkü ona yakışmıyor. "Sanırım size de güzel bir karşılama borçluyuz. I

Ana ve ben seni kontrol etmeye gelemediğimiz için özür dileriz. Yine de derslerinde oldukça başarılı olduğumu duyduk. Eminim kısa sürede Brom'un yetişmesine yardımcı olabilirsiniz."

Ana bana başını sallamakla yetiniyor, gülümsemesi daha çok Rahibelerden görmeye alışık olduğum türden bir selamlamaya benziyor. Gerçekten de Leona'ya benziyor. Aralarındaki tek fark saç renkleri -Ana'nın saçları ağarmış kirli sarı, Leona'nınki ise koyu ve beyaz çizgili- ayrıca Ana'nın burnu sağa doğru kancalı. İkiz olduklarını nasıl bilemedim? Rahibe Margaret ve Rahibe Sophie de ikiz olduğuna göre, aynı cadılar meclisinde olma ihtimalleri nedir?

"Ne de olsa," diyor Rahibe Margaret, "evlenmeden önce eğitiminizi tamamlamak isteyeceğinizden eminim."

"Ne?" Ona göz kırparak soruyorum.

Brom öksürüyor ve ben de ona şaşkınlık dolu bir bakış atıyorum, o da bana karşılık veriyor.

"Evlilik," diyor annem, sanki az önce bu konu hakkında konuşuyormuşuz gibi. "Birbirinizle nişanlanmanız. Her zaman söz verildiği gibi. Sakın bana unuttuğunu söyleme." Son kelimelerin üzerinde bir keskinlik var, ifadesine sert bir şey geliyor.

"Anne," diye başlıyorum, Brom'la bir kez daha bakışarak. "Bu şartlar altında bunun uygun olduğunu pek sanmıyorum. Daha yeni döndü." Nereden? "Ve birbirimizi dört yıldır görmedik. Çok şey değişebilir."

"Hiçbir şey değişmez," diyor Leona, sesi alçalıyor, soğuk gözleri Brom ve benim aramda gidip geliyor. "Bazı şeyler olması gerektiği gibidir. Doğduğunuz günden beri kaderinizde birbirinizle birlikte olmak vardı."

Brom kısık, gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve ben ona bakıyorum. Saldırmak üzere olan bir hayvan gibi görünüyor, çenesi gergin. "Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum," diye hırlıyor onlara, gözleri hiddetle parlıyor. "Evlenmemizden bahsetmeden önce bunu anlamama ne dersiniz?"

Herkes sersemlemiş görünüyor, gözleri kocaman. Sadece Ana gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyor mu?

"Abraham!" diye onu uyarıyor annem. "Daha önce nerede yaşadığını bilmiyorum ama bu tür bir dil Sleepy Hollow'da ya da enstitüde uygun değil."

Leona kemikli elini sallayarak, "Sarah," diye onu uyarıyor. "Onu rahat bırak. Sorun değil. Eminim başından çok şey geçmiştir. Bırak da nasıl uygun görüyorsa öyle konuşsun."

Annem ağzını beyaz bir çizgi halinde kapatıyor ve hafifçe arka plana doğru büzülüyor. Leona'nın karşısında ne kadar da çabuk sınıyor.

"Brom," diyor Leona. "Hâlâ böyle çağrılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi? Abraham ya da Abe değil mi?"

Homurdanıyor ve ellerinin yanlarında esneyip gevşediğini fark ediyorum.

"Belki de Katrina'yla birbirinizi yeniden tanımanız en iyisi olur," diye devam etti. "Sarah, neden Brom ve ailesini bu akşam yemeğe davet etmiyorsun?"

Bu her şeyden çok bir emirdi ve annem başını salladı. "Evet, tabii ki."

"Bir dakika," diye seslendim. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. "Daha yeni döndü, değil mi? Her ne kadar Brom'u görmek istesem de, ailesiyle yalnız kalması gerekmiyor mu? Eminim onunla konuşmak istiyorlardır."

"Hayatım," diyor Leona başını sempatik bir şekilde eğerek. "Brom'un günler önce döndüğünü bilmiyor muydun? Eminim bu gece sana katılmaları onlar için de iyi olur."

Şaşkınlıkla Brom'a dönüyorum. "Döneli birkaç gün oldu ve bana söylemedin mi? Uğramadın ve... ve..."

Hiç haber yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bir süre bana bakıyor ve Profesör Crane'den bir şeyler öğrenmiş olmalı çünkü yüzünü hiç okuyamıyorum. Yüzünü okuyamıyorum.

Bir şey de söylemedi.

Bunu hissetmeye hakkım var mı emin değilim ama geri döndüğü ve bir merhaba demek, Sleepy Hollow'da olduğunu ve iyi olduğunu bildirmek için bile uğramadığı için kendimi tamamen ihanete uğramış hissediyorum. Ne yapıyordu ki?

"Hastaydı," diyor Rahibe Margaret. "Biraz merhamet et, Katrina."

Tüm rahibelere bakıyorum. Hepsi gözlerinde beklenti dolu bir bakışla bana bakıyor, sanki annem gibi geri plana çekilmem gerekiyormuş gibi.

"Merhametliyim," diyorum onlara. "Yıllardır onun öldüğünü düşünerek endişeden hasta oldum ve aniden geri döndü, en iyi arkadaşım geri döndü ve bunun günlerce benden saklanmasına anlayış göstermem mi gerekiyor?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Brom.

Ama gerçek şu ki ona kızgın değilim, gerçekten değilim. Neye kızgın olduğumdan emin değilim; hala bunu anlamaya çalışıyorum. Her şey çok hızlı ve bir anda oluyor. Ben ve Crane birlikte, sonra atlı, sonra Brom hayatımıza geri döndü. Çok bunaltıcı, sanki çok farklı yönler ve çok kısa sürede sivrulmuş gibiyim.

"Belki de seni sınıfına geri göndermeliyiz," diyor Leona. "Eminim eskiden olduğu gibi birbirinizden hoşlanmanız uzun sürmeyecektir."

Diğer cadılara bir bakış atıp çenesini sertçe salladı ve onlar da koridorda bizden uzaklaşmaya başladılar.

"Sarah," diye bağılıyor Leona ona. "Gel."

Annem gözlerime bakıyor ve bir an için korku görüyorum. Saf dehşet, sanki az önce cehenneme adım atması istenmiş gibi. Sonra başını eğerek dönüyor ve kız kardeşlerinin peşinden gidiyor.

Ve koridorda bir zamanlar tanıdığım ama artık tanımadığım bir adama dönüşmüş bir çocukla kalakaldım.

Bölüm 18

Vinç

"P rofesör Crane," Matilda adında bir öğrenci, kahverengi, asi saçları her zaman yüksek topuzlu, elini kaldırıyor ve onu fark ettiğimde sallamaya başlıyor. Josephine ve Mark adında iki öğrenciyle birlikte bir köşede toplanmış, birbirlerinin zihinlerine girmeye çalışıyorlar ve görünüşe bakılırsa bu konuda pek de şanslı değiller.

Yanlarına gidiyorum ama gözlerim Kat ve Brom'a kayıyor, sıralarında birbirlerine dönük oturuyorlar. Tüm ders boyunca onları izledim, gözümü ayıramadım. Birlikte çalıştıkları öğrenci, Paul, bana birkaç kez sorununun ne olduğunu, neden baktığımı sorar gibi baktı ama bunu onlara açıklayamadığım gibi ona da açıklayamıyorum.

Bu nasıl oluyor? Abe, *benim* Abe'im, nasıl oldu da benim sınıfıma geldi?

Bu o. Artık o olduğuna hiç şüphe yok. Odaya ilk girdiğimde, geçmişimden bir hayalete baktığımı sandım. Sonra bunun New York'ta birlikte olduğum adam olma ihtimali olmadığını anladım. Öncekiyle tamamen aynı görünmesine rağmen, büyük bir fark vardı: artık korkmuş görünmüyordu. O korkunun yerini bir boşluk almıştı. Kısa bir an için gözlerimin içine baktığında, gözlerinde hiçbir şey yoktu. Cam gibi siyah ve boştu.

Beni hiç görmedi. Ne bir tanıma, ne de başka bir şey. Bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı, sanki sikim bu kadar unutulabilirmiş gibi hakarete uğrayabilirdim.

Ama Rahibe Margaret onu Abraham Van Brunt olarak ilan ettiğinde, bu anlaşmayı mühürledi.

Bu oydu.

Benim perili

sevgilim. Benim

avlanan sevgilim.

Ve anlamadığım nedenlerden dolayı burada.

Bir de Kat'in onu tanıdığı gerçeği var. Onu iyi tanıyor. Kucaklaşmalarının şiddetine bakılırsa, belki bir zamanlar onu sevmiş bile olabilir.

Kıskançlık kalbime bir bıçak gibi saplandı. Onu kıskanıyordum. Onu kıskanıyordum. Birbirleriyle bu kadar rahat ve samimi olmayı, birbirlerine istediklerini vermeyi arzuladığım iki insan.

Ama sonra zar zor tanıdığım, yüzü neşeyle gerilmiş bir Rahibe Margaret tarafından koridora çağrıldılar. Sleepy Hollow hakkında fazla bir şey bilmiyorum, efsanelerini, hayaletlerini ve bu okulun duvarlarında ya da kasabanın sokaklarında neler olduğunu bilmiyorum ama hem Kat'in hem de Abe/Brom/Abraham'ın burada çarpık bir geçmişi olduğu açık.

Bu kesinlikle çıldırtıcı. Anlamadığım bir şeyin devam ediyor olması, derimin altında kaybolmuş ve çıkarılması imkansız bir diken gibi. Bu işin aslını öğrenmeliyim çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor ve benim tecrübelerime göre, bir şeyler mantıklı gelmediğinde, bu bir şeylerin ters gittiği anlamına gelir.

Matilda, Mark ve Josephine'e doğru yürüyorum ve kendimi onların sorunlarını dinlemeye zorluyorum. Burası psiyonik sınıfı ve bugün telepatik saldırıları nasıl engelleyeceğimizi öğreniyoruz. Bu Kat'in yapmayı öğrendiği bir şey olduğu için öğrencilere de aynı becerileri kazandırmanın mümkün olabileceğini düşündüm. Bu öğrencilerle ilgili sorun şu ki, hiçbiri diğerinin içine giremiyor.

Böyle bir sızmayı nasıl engelleyeceğimizi öğrenmek şöyle dursun. Tanrı hepsine F vermemem için bana yardım etsin.

Ders uzuyor ve herkesi kovduğumda Brom ya da Kat'ten gözümü ayıramıyorum. Ayaklarını sürüyerek arkada kalıyorlar ve sonra Rahibe Margaret'in mesai sonrası özel ders önerdiğini hatırlıyorum. Bu ona ne kadar basit gelmiş olmalı.

Abe masaya yaklaşırken "Profesör Crane," dedi ve bu cümle onun dudaklarından çıkarken kulağa çok hoş gelmiyorsa lanet olsun. Bana hiç profesör dememişti, ona profesör olduğumu söylediğimi bile sanmıyorum. Ama şimdi bunu söylediğine göre, asla durmasını istemiyorum.

Yine de onu Abe olarak düşünmeyi bırakmalıyım.

"Brom," diyorum dikkatle, sesimi düz tutarak, ne kadar tahrik olduğumu görmemesi için masamın arkasında oturmaya devam ederek. Geçen ay Kat'e karşı bu bir nimetti ve yine işe yarıyor. "Yoksa Abraham'ı mı tercih edersin?"

Abe mi?

"Brom iyi," diyor bana, yarım bir gülümsemeyle. Gözlerinde benim için hâlâ bir şey yok. Arkadaş canlısı, bunu kabul ediyorum, ama bu bir anda değişebilecek bir arkadaşlık. Şimdiden birkaç ruh hali değişimini fark ettim.

"Biz gençken lakabı Brom Bones'tu," diyor Kat. Ses tonu hafif ve rahat, ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da en az benim kadar şaşkın hissediyor.

Brom Bones, ha? Uyuyor.

"Demek ikiniz birbirinizi çok eskiden tanıyorsunuz," diyorum ellerimi masanın üzerinde birleştirerek.

"Evet," diyor Kat titrek bir gülümsemeyle. "Biz çok iyi arkadaştık."

Bir an için onunkilerle göz göze geliyorum ve arkadaşlıklarının ne kadar derin olduğunu merak ediyorum. Birbirleriyle olan geçmişlerine bu kadar öfkelenmenin büyük haksızlık olduğunu biliyorum ama öyleyim. Ona karşı sahipleniciyim.

Buna hakkım yok ve ben de onun için aynı şeyleri hissediyor olabilirim. Bu, okul yılının geri kalanını, ölü öğretmenlerin hayaletleri ve ortalıkta dolaşan başsız bir atıyla birlikte işkence haline getirmeli.

"Anlıyorum," diyorum parmaklarımı birbirine geçirerek. "İtiraf etmeliyim ki Brom Bones, sömestre bir ay kala sınıfımda yeni bir öğrencinin olması oldukça şaşırtıcı. Neden bu kadar çok şey kaçırdığını sorabilir miyim? Nerelerdeydin?"

Kat saklayamadığı bir hevesle Brom'a bakıyor, parmakları elbisesinin üstündeki firfırları can havliyle tutuyormuş gibi kavıyor.

Brom bir an boş boş bana bakıyor, sanki kafasındaki tüm düşünceleri toparlamaya çalışıyor ve pek de başarılı olamıyor. Sonra kalın siyah kaşları çatılıyor ve gözleri her zamankinden daha karanlık görünüyor, bir acı parıltısı seziyorum. Bana New York'taki adamı hatırlatıyor, kendini tamamen bana veren, istediğimi yapmam için bir oyuncak olan ve işimiz bittikten ve harcandıktan sonra gözlerinden ışığın nasıl boşaldığını ve tekrar karanlık ve perili hale geldiğini.

Hoş bir soluklanma oldu ama bu rahatlama uzun sürmedi.

"Ben..." diye başlıyor, dudaklarını yalıyor, o vahşilik ona doğru geliyor. "Bilmiyorum." Odanın boş olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek istercesine etrafına bakınıyor. "Hatırlamıyorum."

Bunun üzerine çenesi düşüyor ve utanç ondan yayılıyor.

"Hatırlamıyor musun?" Kat uzanıp elini onun koluna koyarak soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona dokunma şeklini görmezden gelerek öne doğru eğilerek ekliyorum.

Gözlerini kıstı ve sığ bir nefes alarak başını salladı. "Hatırlamıyorum. Gittiğim zamanı hatırlamıyorum. Hiçbirini hatırlamıyorum."

Sonra gözlerini açıyor ve bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki, bunu benimde hissediyorum. "Sen bir öğretmensin, değil mi? Bir şeyler biliyor musun? Belki de

bana yardım edebilir."

"Anlamıyorum," diyorum ve yüz ifadesi bozuluyor. Ellerimi açıyorum. "Halk dilinde anlatmaya çalış, sonra ne yapabileceğime bakarım."

Bir süre tavana bakar, sonra şöyle der: "Dört yıl önce Sleepy Hollow'dan ayrıldım. Nedenini bilmiyorum. Neden ayrıldığımı hatırlamıyorum. Bir his hatırlıyorum, korku hatırlıyorum. Ama neden gittiğimi hatırlayamıyorum. Bir şehre dair belirsiz anılarım var, New York olabilir. Bilmiyorum. Ama zamanın geçtiğini biliyorum ve şimdi aniden buradayım. *Burada* uyandım."

"Burada uyandım da ne demek?" Kat soruyor, zarif kaşları birbirine yaklaşıyor. "Koridorda, birkaç gün önce döndüğünüzü ve hasta olduğunuzu söylediler."

"Öyle diyorlar. Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Bu yüzden seni görmeye gelmedim Kat. Seni hemen görmek isterdim, bunu biliyorsun." Uzanıp serçe parmağını avucunun içine alıyor, sıkıyor ve hava ciğerlerime doluyor.

Kıskançlığımı yutuyorum. "Yani neden gittiğini hatırlamıyorsun. Nerede olduğunu hatırlamıyorsun. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyorsun. Bugün bu sınıfta uyandın. Hepsi bu mu?"

Başını sallıyor. Kat'e bakıyorum, o da başını sallıyor, topuzundan ince bir tutam sarı dökülüyor. "Bu imkânsız," diyor.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyor huysuzca. "Ama sana doğruyu söylüyorum." "Crane," diyor Kat bana, güzel mavi gözlerinde umut yüzüyor.

"Ona yardım edebilirsin. Onu okumaya çalışın."

"I..." Başlıyorum. Onu bir kez okumayı denediğimi ve onda da kızda olduğu kadar ilerleyemediğimi söylemek üzereyim. Ama bu gerçeğin er ya da geç ortaya çıkacağından emin olsam da, bekleyebilir.

Duraksıyorum ve bakışlarımla Brom'u sabitliyorum. "Denememi istediğine emin misin? Büyü kullanarak anılarına erişim sağlayabilirim. Tek yapman gereken beni içeri almak istemen."

Brom dudaklarını yalıyor ve hızla başını sallıyor. "Evet. Deneyebilirsiniz. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Utanç duyacağım hiçbir şey yok."

Bunun üzerine Kat'in yüzü hafifçe kızarır ama bir şey söylemez.

Ve sonra onun Kat için ne anlama geldiğini anladım. Ritüel sırasında boşlukta aradığı, onu çaresiz hissettiren ve tahrik eden oydu. Onu ilk okumaya çalıştığımda gördüğüm karanlık, sıcak şehvet.

O paylaştığımız iplik, bizi her zaman birbirimize bağlayan ortak payda. Bunun geçmişimizden gelen ortak bir deneyim, belki keder ya da başka bir şey olduğunu düşündüm, ama bunca zaman Brom'du.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum. Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum, arzularımın kontrol altında olmasından memnunum. Brom'a doğru yürüyorum ve çok yaklaşıp kişisel alanına girmeden önce kendimi durduruyorum. Onun beni benim onu tanıdığım gibi tanımadığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

Ama seni gerçekten tanıyor muydum? Düşünüyorum. Kimsin sen?

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum, gözlerim yüzünde geziniyor. "Bana elini ver," diyorum ona.

Gözlerimle buluşuyor ve onları orada tutuyor ve bir anlığına kaşlarını çatıyor, sorduğum şey karşısında şaşkınlıktan değil, sanki geçmişine dair bir anlığına bir şeyler görmüş gibi araştırır bir şekilde.

Brom elini benimkine koyuyor, ben de parmaklarımı onun etrafına doluyorum.

Bu hissi hatırlıyor musun? Elinin benim elimde olması, parmaklarımın aletinin etrafını sarması ve seni bitirmesi hissini?

Gözlerini kırptırıyor, belki de ona bu kadar yoğun bakmamdan biraz tedirgin olmuş. Gözlerimi kapatıyorum. Enerjimin fokurdayan bir kazan gibi içimde kabardığını, ısının kolumdan ve elimden ona aktığını hayal ediyorum. Boşluktayım ve önümde bir kapı görüyorum ama kapalı. Bu onun zihni. Bu görmek istediğim şey.

Ama ne kadar denesem de kapıyı açamıyorum. Ondan da herhangi bir duygu alamıyorum, ne bir zamanlar içimden geçtikleri şekilde ne de

Kat ile olanları. Onun yerine, bu kapının ardında başka bir şey varmış gibi hissediyorum. Ama her ne ise, o değil.

Kapıya doğru bastırıp dinliyorum.

"Emrinizi yerine getireceğim," diyor alçak, uğursuz bir ses diğer taraftan.

Sonra başka sesler duyuyorum. Top ateşi. At kışnemeleri. Çığlıklar, bağırışlar ve kılıç çekmeler. Merhamet dilenen, hayatları için yalvaran insanlar. Ölüm sesleri. Bıçaklar kesiyor.

Savaş sesi duyuyorum.

Bu kapının ardında savaştan başka bir şey yok.

Ve sonra kapı açılıyor, bana doğru sallanıyor, böylece geriye doğru boşluğa savruluyorum ve kükürt ve çürük kokan sıcak rüzgar bana doğru akıyor.

"Burada size yer yok öğretmenim," diyor ses.

Sonra kapı çarparak kapanıyor ve aniden geriye doğru itiliyorum, öyle ki sırtım duvara çarpına kadar tökezleyerek sınıfa geri dönüyorum.

"Ne oldu?" Kat haykırır.

Brom'un gözleri kocaman, hâlâ elini uzatıyor. "Ne gördün?"

Nefes nefese kalıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Kükürtlü kokunun bir pelerin gibi üzerime yapıştığını hissediyorum.

"Savaşı gördüm," diyorum ona, nefesimi tutarak. "Duydum. Senin içinde bir savaş var, Brom Bones."

Kaşlarını çatıyor ve bana dönmeden önce Kat ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Mecazi bir savaş mı?"

Duraklamak zorunda kalıyorum, düşünürken dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Emin değilim. Onu görmedim. Hiçbir şey görmedim ama hissettiğim ve duyduğum buydu. Sanki sana ait değilmiş gibiydi."

Burada size yer yok öğretmenim.

O ses Brom'a ait değildi.

Ama şu anda içimden bir ses bunu göğsüme yakın tutmamı söylüyor.

Çünkü bu adam bir zamanlar yakınlaştığım adam değil. O adam kaçıyordu çünkü avlanmıştı.

Bu adam sonunda yakalananlardan biri.

Ckapt'ca 17

Kaĩ

!!

Bu çok güzel bir at, Brom," diyor annem ona, biz Okulun ahırında, etrafta koşuşturan ve hepimize yardım etmeye çalışan garip seyis.

Dalgınca Kardelen'in boynunu okşarken, eyerlenmiş atını ahırdan çıkaran Brom'a bakıyorum. Bu muhteşem bir aygır, tamamen siyah ve masamın çekmecesinde duran cilalı obsidyen ok ucu gibi parlak. Cüssesi ve güçlü, kemerli boynu onu buralarda sıkça rastlanan safkan ve koçboynuzlu atlardan ziyade Friesian ile melezlenmiş bir Hollanda sıcakkanlısına benzetiyor. Dün gece atlının bindiği siyah ata tıpatıp benzediği gözümde kaçmadı. Tek fark, atlının atı sanki cehennemin derinliklerinde üretilmiş gibiydi, bu at ise sakın ve nazık.

"Güzel bir at," diyorum Kardelen'i dışarı çıkarırken. "Onu nereden aldınız?"

Zahmetsiz bir binicilik gösterisiyle atın üzerinde sallanıyor ve bana yüklü bir bakış atıyor, "*Hatırlamıyorum*" diyen bir bakış.

Brom dizginlerle oynarken zoraki bir güvenle, "Onu seyahatlerimde aldım," diyor.

"Peki adı ne?" Bunu onun da bilmediğini bildiğim halde soruyorum.

Bana neredeyse ters ters bakıyor.

"Daredevil," diye konuşuyor seyis, annem ve atıyla birlikte ahırdan çıkarken. "Ondan Daredevil diye bahsedildiğini duydum."

"Kim tarafından?" Ben soruyorum.

Sarah gülüyor. "Brom tarafından, doğal olarak. Bu onun atı."

Ama seyis başka bir şey söylemiyor. Onun yerine gözlerimle buluşuyor ve dönüp ahıra geri koşmadan önce yüz ifadesinden boş bir şey geçiyor.

Kardelen'e binerken Brom'un gözlerini sırtımda hissederek bunu düşünüyorum. Yani hatırlamadığı bir atı ve ona vermediği bir ismi var. Ata bu ismi kim verdi? İsmi kim verdiyse, atı da ona o vermiş.

Brom'la yalnız konuşmak için zamana ihtiyacım var. Crane dersten sonra onu okumaya çalıştıktan sonra, görmediğini söylediği şey yüzünden gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyor, içindeki bu savaş, Rahibe Margaret geldi ve bana yaptığı gibi Brom'a bir tur verdi ve ben de zaten geç kaldığım bir sonraki dersime, büyülere ve ilahilere acele etmek zorunda kaldım. Günün geri kalanında büyü ve büyü dışı derslerin bir karışımında kilitli kaldım ve yirmi dakika öncesine kadar annem onunla ve Brom'la birlikte kasabaya geri döndüğümünden emin olmak için beni almaya gelene kadar dışarı çıkmadım.

Annem atını gıdaklatarak önden gidiyor ve avludaki patikadan aşağı inerken Brom arkamda tek sıra halinde ilerliyoruz. Hava bu sabahtan beri değişmiş gibi görünüyor, ama o zamandan beri hayatımdaki her şey değişti. Artık öğrenciler çimlerin üzerinde ders çalışmıyor ve sohbet etmiyorlar. Şimdi yer bir çiğ tabakasıyla kaplı ve çiçekler sarkıyor. Akçaağaç, huş ağacı ve karaağaçların yaprakları hala renklerini koruyor ama çok daha fazlası çürüyen yığınlar halinde yere döküldü. Gölün siyah yüzeyinin üzerinde asılı duran sis her zaman mevcut ve bir an için bana Brom'un gözlerini hatırlatıyor. Siyah ama örtülü. O ama farklı. O... ama o değil.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, keşke Crane bana şu konuşmadan konuşmayı öğretseydi de onunla konuşabilseydim diyorum. Etrafına bakınıyor, yüzünde garip bir memnuniyet ifadesi var, sanki çevresini ilk kez görüyormuş gibi. İtiraf etmeliyim ki atın üzerinde iyi görünüyor, siyah saçları ve gözleri atın siyah kürküne ve gözlerine uyuyor, her ikisi de güçlü, kaslı ve hükmedici. Arkasında okulun fonuyla burada iyi görünüyor, sanki oraya aitmiş gibi, belki benden bile daha fazla.

"Demek sen bir cadısın," diyorum ona.

Bakışlarımı karşılıyor, kaşları kalkık. "Neden böyle söylüyorsun?" "Çünkü öyle olmasaydın enstitüde olmazdın."

"Katrina, onu rahatsız etme," diyor annem önümden. "Brom'un annesi Emilie'nin bir cadı olduğunu biliyorsun. Bu ailede var."

"Rahatsız etmiyorum," diyorum ona, sesimdeki sıkıntıyı bastıramadan. "Ve onun bir cadı olduğunu biliyorum; sadece büyürken biraz sihirli olan bendim ve Brom'un hiç olmadı. Ben onun için numaralar yapardım ama o asla karşılık veremezdi. Denedik, hatırladın mı Brom?"

"Ben bir fiyaskoydum," diye itiraf ediyor. "Bütün sihir Daffy'deydi."

Bana Daffy demesi kalbimi ısıtıyor. Bu lakabı uzun zamandır duymamıştım.

Annem eyerinde dönüp bana sertçe bakıyor. "Brom için büyü mü yaptın?"

Babamın sözlerini hatırlıyorum ve hemen utanç duyuyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzülme," diyor çabucak. "Ben sadece... Hiçbir fikrim yoktu. Küçükken benim yanımdayken hiç sihir göstermezdin. Belki de bir nesil atlamış gibi neredeyse hiç sihrin olmadığını düşündüm."

Babamın bana onun yanında bunu göstermememi söylediğini söylemek üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Bir şey bana annemin bunu yapmaması gerektiğini söylüyor.

O konuşmayı biliyorum. Babamın sesinde ve gözlerinde her zaman söylediğinden daha fazlasını ifade eden bir şey vardı.

Anneme güvenilemeyeceğini.

Benim sihrimin yanında ona güven olmazdı. "Fazla bir şey değildi," dedim sonunda.

Bir süre bana bakıyor, beni okumaya çalışıyor. Sonra tekrar önümüzde yükselen kapılara bakıyor. "Hepimiz küçük başlarız," diyor. "Küçük şeyler zamanla büyür."

Kapılar bizim için açılıyor ve Brom'un daha önceki anılarını kaybedip kaybetmeyeceğini, bunun okulun bir yan etkisi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Testlere hiç girdi mi? Eğer öyleyse, ne zaman?

Aralarından geçiyoruz, koğuşların basıncı kafatasıma ulaşıyor ve sıkıyor, soğuk yıkıyor ve sonra basınç kalkıyor ve patikadayız, karanlık ormanda ilerliyoruz.

Omzumun üzerinden Brom'a bakıyorum. Yüzünü buruşturuyor, bir eliyle şakağının yan tarafına bastırıyor.

"O da neydi?" diye sorar.

"Koğuşlar," diyorum. "Buraya gelirken onları hissetmiş olmalısın." Duraksıyorum, bunu da hatırlamadığını söylemesini bekliyorum. Tabii koğuşlardan geçmek onun için tam tersi bir etki yaratmadıysa. "Şimdi bir şey hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Daha önce Profesör Crane ile yaptığınız dersi hatırlıyor musunuz? Rahibe Margaret ile yaptığınız turu?"

"Evet," diyor kaşlarını çatarak.

"O da benim gibi hatırlıyor," diyorum anneme yüzümü öne çevirerek.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Şu anda açıklanamayacak çok şey var Kat," diyor annem yorgun bir sesle.

Sanırım bu açıklanamaz. Yoksa olmayacak mı?

Evimize vardığımızda Brom atını sürmeye devam ediyor ve anneme ailesini akşam yemeğine davet edeceğini söylüyor. Brom'un ailesi evimden kasabaya doğru bir sonraki çiftlikte yaşıyor ve sırf onunla yalnız kalıp sorular sorabilmek için onunla birlikte gitmeyi düşünüyorum ama o çoktan yoluna devam ediyor. Belki de yalnız kalmak ve neler olduğunu anlamaya çalışmak için biraz zamana ihtiyacı vardır. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Crane'den onu düzeltmesini isterken sesindeki çaresizlik... kalbimi kırdı.

Atları çözüyoruz ve tavuk çorbası kokan eve giriyoruz. Annem Famke'yi mutfakta buluyor ve misafirimiz olduğu için akşam yemeği için fazladan yapmasını söylüyor. Famke, Brom'un dönüşünü duyunca daha fazla şaşırılmış görünemezdi.

"Bu doğru mu?" Famke kereviz doğrarken bana fısıldıyor, annem banyo yapmaya gitmiş. "Brom gerçekten döndü mü?"

"Gerçekten geri döndü," diyorum ona.

Alnına düşen birkaç tutam yıpranmış gri saçın arasından gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Mutlu görünmüyorsun, çocuğum."

En iyi gülümsememi takındım. "Mutluyum. Rahatladım."

"Ama?" Bıçağı kerevize bastırıyor ama kesmiyor.

"Ama hiçbir şey hatırlamıyor," diye fısıldıyorum. "Ne neden gittiğini, ne de o yokken neler olduğunu. Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyor. Rahibeler günlerdir evde olduğunu ama kimseyle görüşemeyecek kadar hasta olduğunu söylediler. Ama ben buna inanmıyorum, Brom da inanmıyor. Hatırladığı tek şeyin bugün benim sınıfımda uyanmak olduğunu söylüyor. Hepsi bu."

Famke birkaç dakika gözlerimi arıyor. "Ne oldu?" diye sordum.

"Yine evlilikten mi bahsediyorlar? Sen ve Brom arasında."

"Evet," diyorum ısrarla. "Sanki hiç gitmemiş gibi. Beni yanlış anlamayın, Brom'u her zaman olduğu gibi hâlâ seviyorum ama..."

"Ama Şimdi profesörle birliktesin."

Ona bir bakış attım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Duvarlar dinliyor," diyor Famke, doğrama işine devam ederken. "Dinliyor ve izliyorlar."

"Duvarlar siz misiniz?"

Kendi kendine gülümsüyor, ama bu acı bir gülümseme. "Uzun zamandır buradayım Katrina. Çok şey gördüm."

Famke'yi hep sevmiőimdir. Ona hep güvendim. Ama sadakatının her zaman anneme olduğunu biliyordum, bana değil. Yine de sormak zorundayım.

"Ne gördün?" Fısıldıyorum.

Famke'nin gözleri boş kapı aralığına, sonra tekrar bana bakıyor. Yüz ifadesi melankoliye dönüşüyor. "Baban senin için en iyisini istedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ama onun senin için istediği şey annenin istediği şey değildi. Brom'la evlenmeni istemedi."

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Tabii ki o yaptı. Tek konuőtukları buydu. Kaderim, Brom'un nasıl mkemmел bir koca olacağı, mkemmел çocuklarımız olacağı ve hiçbir şey istemeyeceğimiz.

"Brom'la evlenmeni istemedi çünkü annen onunla evlenmeni istiyordu. Onun ailesi de senin onunla evlenmeni istiyordu." Duraklıyor, kerevizi sert bir kesikle dilimliyor. "Rahibeler de senin onunla evlenmeni istiyordu. Çünkü bu asla sana ya da Brom'a bağlı değildi."

"Kendi zgr irademe sahip olmamı istedi," diye düşünüyorum. Bunun zerine başını eğerek dudaklarını bzyor. "Evet..." "Ve?"

"Asıl istediği senin Sleepy Hollow'u terk etmendi."

Başımı sallıyorum. Hayır. Bu inandığım, duyduğum her şeye aykırı.

"Hayır," diyorum ona. "Öyle değil. Son sözleri anneme göz kulak olmam içindi."

Bakışları sabit. "Düşündüğün şeyi söylediğinden emin misin?" Yakınına eğiliyor. "Buraya baban için çalışmaya geldim, Kat. Beni işe aldı, kocamı kaybetmişken ve kimsem, umudum yokken bana bir şans verdi. Onu oğlum gibi sevdim. Onun vefatından sonra sadakatim sana, annene değil."

"Tamam," diyorum kısık bir sesle, bunu duymayı beklemiyordum.

"Bu dünyada güvенеbileceğiniz çok az insan var," diyor. "Baban onlardan biriydi. Annen değil."

Bunu yutuyorum. Acı ama şaşırtıcı değil. Biraz bile değil.

"Dolunayda teyzemlerle ne yapıyor?" Fısıldıyorum.

Bana solgun bir gülümseme veriyor ve kolunu savurarak saçlarını başından ayırıyor. "Ben cadı değilim, o yüzden sana ne yaptığını söyleyemem. Ama şunu biliyorum. Annen alır. Babandan aldı, senden de alacaktır. Ve o dolunaylarda okula gittiğinde, *veren bir* şeye gidiyor."

Sonra bana sırtını dönüyor ve havuçlara başlıyor. "Şimdi izin verirseniz, hazırlıklı olmadığım tüm bu ekstra yiyecekleri hazırlamak zorundayım."

"Elbette," diyorum usulca, az önce bana söylediği her şeyi düşünerek. Yavaşça uzaklaşıyorum, sersemlemiş hissediyorum ve yatak odama gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yatağıma oturuyorum.

Babam beni önemseyen tek kişiydi, almak yerine veren tek kişiydi. Beni sevdi, Sleepy Hollow'dan ayrılmama yetecek kadar sevdi.

Neden ölen kişi o olmak zorundaydı?

Neden beni bir meta, karşılığında bir şey alınabilecek bir kile gibi gören biriyle bırakmak zorundaydı?

Elime ıslak bir şey damlıyor ve ağladığımı fark etmem bir anımı alıyor. Her zaman yaptığım gibi gözyaşlarımı itmek yerine düşmelerine izin veriyorum. Yatakta yanıma yığılıyorum ve babam için hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, parmaklarım çarşafta yumruk oluyor, keder içimde sallanıyor. Onu özlüyorum, bağlılığını, sevgisini, beni güvende hissettirmesini, aradığının farkında olmadığım bir güvenliği özlüyorum.

Annemle asla sahip olamayacağımı bildiğim bir güvenlik.

Sizi sevmesi ve koruması gerektiğini düşündüğünüz, kayanız olması gereken kişinin bir gölgeye dönüştüğü zamanki kadar yalnız hissedebileceğinizi hiç sanmıyorum.

* * *

Birkaç saat sonra Van Brunt'lar annem ve benimle birlikte yemek masasına oturdular. Babamla annemin eskiden yaptığı gibi, Brom'un masanın bir ucuna, benim de diğer ucuna oturmam konusunda ısrarcıydılar. Sanırım bu durum Brom'u olduğu kadar beni de rahatsız ediyor, ama bu gece onu okumak çok zor. Yine de söz konusu o olduğunda okunacak bir şey yok.

Ailesi de aynı derecede tuhaf ama farklı bir şekilde. Emilie ve Liam Van Brunt'ı hayatım boyunca tanıdım ve onlar her zaman tuhaftılar. Bunu Emilie'nin bir cadı olmasına, Liam'ın da soğukkanlı bir çiftçi ve az konuşan bir adam olmasına bağladım. Ama Brom'la olan ilişkileri her zaman ebeveynlerden ziyade uzak kuzenlermiş gibi hissettirdi. Ülkenin bu bölgelerinde, özellikle Hollandalı göçmen çiftçiler arasında, aileler arasında soğukluk ve mesafe olması yaygındı. Hayat yeni bir ülkede hayatta kalmakla ilgiliydi. Çocuklar genellikle çiftlikte yardımcı olacak kişiler olarak görülürdü. Asla şımartılmaz ya da üzerlerine titrenmezdi.

Ama Brom'un ailesinde bunların hiçbiri yoktu. Brom çiftlikte çalışıyordu, güçlü fiziği de buradan geliyordu ama babasının parası vardı ve işin çoğunu yapması için birilerini tutmuştu. Ve hiç üşümüyorlardı.

Onlar da onunla birlikte değildi; sadece var olmuşlardı. Aynı evi paylaştığı insanlardı, o kadar. Buz gibiydiler ama asla zalim değillerdi. Kayıtsızdılar ama asla duygusuz değillerdi.

Bu gece de farklı değil. Farklı olmalı. Sevinçten havalara uçmalı, ona sarılmalı, hatta belki de onun dönüşü karşısında ağlamalıydılar. Bunun yerine, koltuklarında kaskatı kesilmişler ve yüzlerinde gergin bir gülümsemeyle ona bakıyorlar, neredeyse hiç konuşmuyorlar, sadece onu ve bazen de beni gözlemliyorlar.

Bu akşam yemeği partisindeki tek normallik hissi Famke'ye ait. Bana daha önce söylediği her şeye rağmen, Famke kızarmış balkabağı ve tuzlanmış domuz eti servis etmekle ve herkesin doyduğundan ve mutlu olduğundan emin olmakla meşgul, misafir gelmeyeli çok uzun zaman olduğu hakkında yorum yapıyor. Bu kadarı doğru. Mary Sleepy Hollow'a ilk taşındığında ve ben onunla çok zaman geçirdiğimde, annem ailesini akşam yemeğine davet etmişti ama ondan sonra bir daha asla. Sanırım onun ailesi bizim için biraz fazla "normal "di. Doktora ve okuldaki kız kardeşlerine yaptığı ziyaretler dışında annemin sosyal bir hayatı ya da arkadaşı varmış gibi görünmüyor. Brom ortadan kaybolduğundan beri Van Brunt'larla hep dost kalsa da, hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Onları bir arada tutan tutkal oydu.

Bazen Brom'un *beni bir* arada tutan yapıştırıcı olduğunu düşünüyorum. Babam öldükten sonra, rahatlık ve arkadaşlık için ona, onun arsız gücüne başvurdum. O gittikten sonra, bunları kendi başıma elde etmeyi öğrenmek zorunda kaldım (ne de olsa annem bir seçenek değildi). Eğer kalsaydı, onunla evleneceğimi, çocuk sahibi olacağımı, bir eş olacağımı ve çatlakları onaracak yapıştırıcı olmadan kim olduğumu asla öğrenemeyeceğimi biliyorum.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyor annem, şarap kadehini kaldırarak. Brom'a bakıyor ve ona içtenlikle gülümsüyor. "Sleepy Hollow'a geri dönmenin senin için ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum, Brom. Sadece bu da değil, enstitüye devam ediyor olman da. Büyürken okulun hiç gündeminde olmadığını biliyorum ama artık gündeminde olduğuna göre, eminim hepimiz bunun çok mantıklı olduğu konusunda hemfikirizdir."

Buna homurdanıyorum ve annem bana sertçe bakıyor. Brom'un kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyor.

"Katrina?" diyor annem test edercesine. "Bir şey mi eklemek istiyorsun?"

Famke'yle bakışıyoruz, o da mutfağa koşmadan önce başını belli belirsiz sallıyor.

Kırmızı şarabımdan bir yudum almadan önce, "Seçtiğin kelimeleri eğlenceli buluyorum," diyorum. "Çünkü tüm bunların hiçbir anlamı yok. Ve siz bunu biliyorsunuz. Hepiniz biliyorsunuz!"

"Kat," diyor Brom sert ve sessiz sesiyle, yüz ifadesi bana ortalığı karıştırmamamı söylüyor. Ama herkesin tüm bunlar normalmiş gibi davranmasından bıktım.

"Ne? Bunların hiçbirisi normal değil!" Onu görmezden gelerek haykırıyorum. "Brom gideli dört yıl oldu ve tek bir şey bile hatırlamıyor. Doktorda, bir psikiyatristte olması gerekirdi. Eğer büyüculük yapmak istiyorsanız, o zaman regresyon hipnozu, tersine kehanet, herhangi bir şeyden geçiyor olmalı. Ama hepimiz bunu kabul ediyorsunuz!"

"Katrina," diyor Emilie, peçetesini katlarken eli hafifçe titriyor. "Hepimiz şoktayız canım. Bunun normal olmadığını biliyoruz ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Brom geri döndü ve şu anda önemli olan tek şey bu. Bu senin için önemli değil mi? Onun geri dönmüş olması?"

Sanki bunun önemli olmadığını düşünüyorlarmış gibi kalbim sıkışıyor. Brom'a yalvaran bir bakış atıyorum, bunun her şeyden daha önemli olduğunu bilmesini umuyorum. "Tabii ki önemli! Ben de şoktayım. Uzun zamandır tek istediğim buydu ama... ona ne olduğunu bilmek zorundayız. Bir açıklaması olmalı. Gerçeğin ne olduğunu öğrenmeden burada öylece oturamam."

Masanın etrafına bakıyorum. Herkes bana öyle bir sempatiyle bakıyor ki masayı devirmek istiyorum. Sadece Brom'un canı sıkkın, yumruğu elindeki bıçağın üzerinde kıvrılmış, kara gözleri tabağına odaklanmış bir şekilde duruyor.

"Sanırım şu Profesör Crane'le çok fazla vakit geçiriyorsun," diye azarlıyor annem ve Brom'un bakışları sertçe benimkilere dönüyor. "Her zaman

Bir Şeylere cevap arıyor ve büyük resmi kaçıırken çok fazla soru soruyor. Burada kalmasına izin verecek kadar nazik davrandım ama bence senin odak noktan Brom olmalı."

Ne yapıyorsun? Ona bağırarak istiyorum. Neden Brom'un önünde Crane'den bahsediyorsun?

Ona bakmaya cesaret ediyorum, bıçağı o kadar sıkı kavıyor ki eklemleri beyazlaşıyor, gözleri açık bir öfke ve ihanetle parlıyor.

"Profesör Crane," diye düşünüyor Emilie. "Adını hiç duymadım. Ama belki Brom kampüste yaşadığı için onu da tanıyabilir."

"Brom... kampüste mi yaşıyor?" Diyorum. Brom'a bakıyorum ama o hâlâ gözlerinde ateşle bana bakıyor.

"Evet," diyor annem kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Brom bu hafta sonu kampüse taşınacak." Gülümsemesi daha da derinleşiyor. "Ve sen de öyle."

Bölüm 20

Brom

Darkness.

Bir an için sadece karanlığı görüyorum. Sıcak. Kokuşmuş. Sızan. Siyah hiçbir şey.

Her şey siyah.

Kalbimde bir alev var, karanlık bir ateş. Her şeyi tüketiyor, her şeyi yiyor, hiçbir şey bırakmıyor.

Onu yok et, diyor kafamın içindeki ses, her kelimesinden kötü niyet damlıyor.

Siktir et onu.

Onu yakalayın ve becerin.

Onu kirlet.

Merhamet için yalvarışını

dinle. Tohumunu almasını

sağla.

Yok et onu.

Aletinle gözlerine bir delik aç.

Kulaklarından çıkana kadar beynini sikeyim.

"Brom," diye bağılıyor babam yanımdan. Sesi korku dolu. Benimle konuşurken sesi hep korkulu gelirdi ama bu gece sesi korkuyla titriyor. Kendimi kara balçıktan çekip çıkarmaya, içimde olmasından korktuğum şeyden ayrılmaya yetiyor.

Diğer adam.

Diğer ben mi?

Elime baktım. Bir bıçak tutuyorum. O kadar sıkı ki eklemlerim karla tozlanmış gibi görünüyor.

Etrafa bakıyorum.

Kimse benimle ilgilenmiyor.

Herkes bana dikkat ediyor.

Kat şaşkın görünüyor. Ağzı açık. Annesine kızgın.

Bütün gece üzgündü. Benim yüzümden ve benim yüzümden değil.

"Kampüste yaşayacağım da ne demek?" Kat diyor ki, sesi ve kafa karışıklığıyla dolup taşıyor. Tekrar ortaya çıktığımdan beri bu seviyede çalışıyor.

Yeniden ortaya çıktı.

Sanki sihirli bir numaraymışım gibi.

Bir elde var, diğerinde yok. Daha önce hiçbir şey yokken kulağın arkasında bir bozuk para. Şapkanın içinde bir tavşan.

Birisi bana sihir yapıyor. Rahibeler. Öyle olmalı. Hep onlar. Sleepy Hollow'dan ayrılmadan önce bile onlar olduğunu biliyordum.

Ama bu yüzden mi ayrıldım? Sleepy Hollow'u onlar yüzünden mi terk ettim? Yoksa başka bir şey yüzünden mi?

Başka biri mi?

Kalbim utançla çarpıyor. Sonra şehvet. Sonra aşk gibi bir şey ama daha yumuşak ve masum, çocukken etrafa savurduğunuz aşk gibi. Kimseye, her şeye, nereye düştüğünü umursamadan.

Kat'e bakıyorum.

Benim güzel Kat'im. Nasıl da büyüdü. Değişti. Ama yine de o. Bir kadın. Bir tanrıça. Bir cadı.

O benim yaralı ruhumun merhemidir. Her şeyin yandığı yeri yatıştırır. Tekrar bir bütünmüşüm gibi davranana kadar yaraları düzleştiriyor.

Şimdi, bu mum ışığında, saçları sırtından aşağı, o geç, sıcak yazlarda ayıkladığımız pürüzsüz, parlak mısır ipeği gibi, parlıyor.

Parılıyor. O bir melek ve ben bir şeytanım ve bu da şeytanın durmayacağı anlamına geliyor. Şeytan asla durmaz. Dokunduğu her şeyi kirletir.

Onun gözleri artık farklı, belki o da benimkiler için aynı şeyi söylüyordur. Aynaya bakıyorum ve bazen yüzümü bile tanıyamıyorum. Ama onun yüzü daha yaşlı, daha cesur, daha güçlü. Kat asla uysal bir kız olmadı. Kendini korunaklı olarak tanımlamış olabilir ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Babası onu korumak için elinden geleni yaptı ve o öldükten sonra bana döndü. Yine de sınırlarını zorlamak istiyordu.

Gitmek istedi.

Ve şimdi annesi ona okulda yaşaması gerektiğini söylüyor.

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum," diyor annesi, asla tam olarak yiyemediği bir et parçasını kemirirken. Bütün öğünü ağzına hiç girmeyen bir yemek karmaşası. Bu onu beslemiyor. Cildi solgun ve çizgili, gözleri açgözlü ve *hiçbir şey* onu beslemiyor.

"Gittim ama sen buna çok karşıydın," diyor Kat. "Ve şimdi Brom orada olduğu için gitmem gerektiğini söylüyorsun."

Acımıyormuş gibi davranıyorum ama acıyor ve ben kötü bir oyuncuyum. İrkiliyorum. Göğsümde cam kırıkları var. Bana yakın olmak istemiyor, öyle mi? Sorun bu profesör mü? Sorun o mu?

Düşüncelerim isteğim dışında ona gidiyor. Onu düşünmekten hoşlanmıyorum. Hem tanıdık hem de yabancı geliyor. Bana bakışını sevmiyorum. Sanki onun arkadaşımıymışım gibi. Bir arkadaştan daha fazlası. Beni bu kadar rahat hissettirmesi beni rahatsız ediyor. Elimi tuttuğunda ölmek istedim. Onu içimde, benimle birlikte hissettim. Diğer parçamı da hissettim. Beni avlayan parçamı. O parçam profesörden nefret ediyor ve ben de ondan nefret ediyorum.

Gerçekten Kat'le birlikte miydi? Benim Kat'im mi?

Adam kızı seviyor mu? Kız onu seviyor mu? Sadece seviştiler mi? Ona benim verdiğimden daha fazla zevk veriyor mu?

Bıçağı tekrar kavriyorum.

Yemeğin geri kalanı hiçliğe karışıyor. İçimdeki karanlığın yükselmek istediğini hissediyorum ve onu uzak tutmayı başarıyorum. Sistemimde bir yabancı, bir istila olduğunu biliyorum ama kontrolümü kaybetmediğim sürece bana bulaşmayacak. Onu geride tutabilirim.

Kat üzgün. Yemek masasından kalkar ve soğukta dışarı çıkar, askıdan bir şal alır ve atına bakmaya gideceğini söyler.

"Anlamıyorum," diyor Sarah üzgün bir gülümsemeyle. "Tek istediği kampüste olmaktı. Eminim yola gelecektir. Başka seçeneği yok."

Özür dilerim. Gülümsemeye çalışıyorum ama ailemin yüzündeki ifadeye bakılırsa sırtan bir canavara benziyor olabilirim. Ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi açıklamıyorum ama açıklamama da gerek yok.

Kapıyı açıyorum ve ahıra doğru gidiyorum.

Soğuk bir gece. Ayaz çökmüş ve çimler botlarımın altında çıtırdıyor. Bir mısır tarlası evin arkasından ahıra kadar uzanıyor, sapları uzun ama solmuş ve tükenmiş, soluk ayın altında buz gibi parlıyor. Ahırda atına nazikçe seslendiğini duyuyorum ve otlığı geçip ona doğru gidiyorum. Siren gibi bir şarkısı var. Her zaman vardı.

Tezgâhın dışında asılı duran fener yaklaştığımda titriyor. Bunu şimdi fark ettim, ışıkların asla sabit kalmadığını. Akşam yemeği boyunca ortadaki şamdanların alevleri dans etti, şöminenin üzerindeki ateş de buna katıldı. Kimse bunun garip olduğunu düşünmedi. Herkes tuhaf olduğunu düşündü.

"Brom?" Kat'ın sesi yaz havası kadar yumuşak bir şekilde çınlıyor. Ama mevsimin değiştiğini fark etmemek mümkün değil; etrafındaki her şey soğuk.

Ahırın yanında durup ona bakıyorum. Atı Kardelen başını kaldırıp homurdanıyor, kulaklarını geriye atıyor, kuyruğunu sallıyor. Gri kısırağın gözlerine bakıyorum ve onlarda kendimin yansımasını görüyorum.

Bir an için kafam yokmuş gibi görünüyor.

Atın burun deliklerinden sıcak buhar akıyor ve ben uzanıp kadife ağzını nazikçe okşuyorum. Onun sakinleştiğini hissediyorum ve bakışlarım Kat'ın yanına gidiyor.

Onu.

Orada duruyor, şalını tutmuş. Dikkatli. Yumuşak, dolgun ağzı sıkıca bir arada tuttu.

"Kat," diyorum. Ama tek söyleyebildiğim bu.

Bir an bana bakıyor ve sonra ifadesi yumuşuyor, eli Kardelen'in omzuna gidiyor. "Özür dilerim," diyor sessizce. "Orada bir dakika daha kalmaya dayanamadım. Kaba davrandığımı biliyorum."

"Benden özür dilemek zorunda değilsin," diyorum ona. Ona gitmek istiyorum.

Dokun ona. Öp onu.

Sik onu.

Onu kirlet.

Tohumunu onun içine saç.

Sesi göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Tüm bunların senin için ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum."

"Ve senin için," diyor ve şimdi bana doğru geliyor, talaşın içinde bir adım ötede duruyor. Bana bakıyor, güzel mavilerinde ıstırap var, nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atıyor. "Hepsi normalmiş gibi davranıyor. Sanki her şeyin normale dönmesini çok istiyorlarmış gibi. Sanki son dört yıl hiç yaşanmamış gibi."

Ama sanki hiç olmamış gibi.

Uzandım ve elini elime aldım. Teni soğuk ama yumuşak, çok yumuşak. Parmaklarımı etrafına doluyor, kemiklerinin ne kadar kırılgan olduğunu hissediyorum. Onu ezmek ne kadar kolay olurdu.

Sanırım *tüm bunlardan korunmalı*. Benden korunmalı.

"Bence benimle okula gelmek istememekte haklısın," diyorum ona.

Çenesi düşüyor. "Hayır. Sorun bu değil. Seninle birlikte olmak istemediğimden değil..."

"O mu?" Sesim huysuz çıkıyor.

Umurumda değil. Gözleri açılıyor.

"O mu?" diye tekrarlıyor.

Ama o kimi kastettiğimi biliyor. Numara yapıyor.

"Profesör," diyorum soğukkanlılıkla.

"Profesör Crane mi? Hayır. Onunla bir ilgisi yok. Annemin fikrini neden bu kadar aniden değiştirdiğini anlamıyorum."

"Belki de orada yalnız olmanı istemiyordu ama şimdi ben de orada olacağım için seni koruyabileceğimi düşünüyor."

Bir an beni inceledi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Buna inanmak isterdim." Ama inanmıyorum. Çünkü onu kendimden koruyabileceğimi bilmiyorum. Ve annesi onu korumayı hiç umursamadı. Eğer onları memnun edecekse kendi kızını kurtlara bile verirdi. Şu anda bunu yaptığını hissediyorum.

Ve ben de kurdum.

Kat alt dudağını kemirerek başını sallar. Dikkati Kardelen'e yöneliyor, solgun eli atın beyaz postunun üzerinde. "Annem benim için en iyisini istemiyor. Bunu artık biliyorum. Bunu hep biliyordum ama inanmak istemiyordum. Artık biliyorum."

Elimde olmadan ona kısa bir gülümseme veriyorum, kalbim gururla ısınıyor. "Artık büyüdün, Kat. Sonunda gerçeği görüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen hiçbir zaman senin yanında olmadı," diyorum ona.

Gözlerinde öfke kıvılcımları. "Ve sen biliyordun? Bunu biliyordun ve bana hiç söylemedin mi?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Biz sadece çocuktuk, sersem. Gençtik. Ne gördüğümü bilmiyordum ama annenin senin iyiliğini düşünmek şöyle dursun, hiçbir zaman senin çıkarlarını düşünmediğini biliyordum. Her zaman kız kardeşleriyle, onların meclisiyle ilgiliydi. Benim ailem de aynıydı. Umursamadıklarını biliyordum. Hâlâ da umurlarında değil. Bunu görüyorsun, değil mi? Bunu hep gördün. Bana söyleyebilirdin ama söylemedin."

Ayakkabılarına bakıyor ve ben de elini sıkıyorum. "İkimizin de umursayan ebeveynleri yok. Baban olduğu için şanslıydın. O senin için

tek kişi. Birbirimize göz kulak olmalıyız."

"Birbirinizi kollamak mı?" diyor hırslayarak ve elini çekip koparıyor. Öfkesi beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. "Bana göz kulak olmak için burada olmalıydın! Kimsem yokken beni korumalıydın. Bunun yerine bekâretimi aldın ve beni terk ettin! Beni terk ettin, Brom!"

Sözleri ısırgan otu gibi acıtıyor. Sanki bu benim suçummuş gibi?

"Ben bir şey *almadım*. Sen bana verdin. Ve sana neden gittiğimi hatırlamadığımı söyledim," diye bağırdım, o şeyin bulunduğu karanlık yerden yükselen öfkeyi hissederek. "Bunu daha kaç kere açıklamam gerekiyor!"

"Masumiyetimi aldın," diye buyuruyor parmağını göğsüme saplayarak. "Onu aldın ve beni terk ettin. Beni kullandın ve bir kenara attın. Dört yılını senin kayboluşunun benim suçum olduğunu düşünerek geçirdim!"

Uzanıp parmağını tuttum ve sertçe kavradım. "Dört yıl boyunca kayboldum! Ne oldu bilmiyorum. Tüm bunların seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmağını daha sert sıkıyorum, karanlığın damarlarıma dolduğunu hissediyorum. "Masumiyetini de sikeyim. Onu kirli bir paçavra gibi fırlatıp atmışsın gibi görünüyor. Profesörünü becerdiğini biliyorum."

"Ah!" diye bağılıyor, parmağını çekmeye çalışıyor ama gitmesine izin vermiyorum. Bırakamam.

"Cehenneme git, Brom!" diye bağırarak bacağıma tekme atıyor.

"Ben zaten cehennemdeydim," diye dudak büküyorum ona, karanlık fokur fokur kaynıyor şimdi. Onu ele geçirmek istiyor. Ona sahip çıkmamı istiyor. "Ve Cehennem'in benimle işi bitmedi."

"Çığlık atacağım," diyor bileğini kavradığımda. Gözlerinden öfke ve panik akıyor. "Beni bırakmazsan çığlık atacağım."

"Sence kimsenin umurunda olur mu? İstedikleri bu, görmüyor musun?"

Ve bu farkındalıkla, karanlık, açıkça görebilmem için yeterince azalıyor. Ona ne yaptığımı. Ne söylediğimi.

Elini bırakıp geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum ama sesim titriyor ve kelimeler boş geliyor.
Bana saf bir zehirle bakıyor.

Zehir ve hüzün. İhanet.

"Öyle demek istemedim... Söylediklerimde ciddi değildim," diye ekliyorum. "Masumiyetin hakkında."

Bana ters ters bakıyor. "Belki de o kadar masum değilim. Belki de beni bu yola sen soktun. Sadece sen değildin. O ırgat vardı. Joshua Meeks."

Onu kafamda canlandırıyorum. Tıknaz, sarışın, her zaman gülümseyen. O da mı onunla birlikteydi? "Şu an sadece beni incitmeye çalışıyorsun."

Karanlık, gelgit gibi tekrar içeri girmeye başlar.

"Öyleyse ne olmuş!" diye tersliyor. "Ve evet, şimdi profesör var, ama o değil..." Dudakları kıvrılıyor. "Bana ve Profesör Crane'e kızmaya hakkınız yok. Herhangi birine. Sen gitmiştin. Ve Crane senin bilebileceğinden çok daha iyi bir adam. Sana yardım etmek istiyor. O, o-" Sözüünü keserek dudaklarını kapattı, burun delikleri alevlendi. "Bence gitmelisin."

Karanlık kalmamı istiyor. Ama
ben bundan daha iyiyim.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Ben gidiyorum."

Dönüp ahırdan çıkıyorum, sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum.
"Daffodil," diyorum. "Özür dilerim."

"Bana öyle deme." Kız parlıyor. "Bana hiçbir şey deme."

Bunu yuttum. Reddedilmeyi.

Gecenin içine doğru yürüyorum.

Ben eve varmadan karanlığın çökeceğini biliyorum.

Bölüm 21

Vinç

Uyuyamıyorum.

Yağmur pencere camlarına hafifçe düşüyor ve yaktığım mumlar pervazdaki bir sıra hafifçe titriyor, karanlığa karşı bir kalkan. Masamın üzerindeki saat bütün gece olduğu gibi yüksek sesle tik tak yapıyor, saatleri geri sayıyor ama hiç hareket etmiyor gibi görünüyor. Sabah birdi, sonra üç oldu, ama şimdi sabah iki ve ben uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum anlayamıyorum.

Tırnaklarımı acıyana kadar elime batırıyorum.

Uyandım.

Uyanığım, çok uyanığım, beynim düşünceden düşünceye sığıyor. Bu sabah sınıfıma giren Brom'u düşünüyorum. Kim olduğumu hatırlamaması bana düşündüğümünden daha fazla acı veriyordu - ben, birkaç haftalığına yatağını ihtiyacı olan bir yabancıya, kaçmakta olan bir yabancıya açan adam. Ve şimdi, Brom'un kaçtığı şey onu bir şekilde buraya geri getirmişti, bundan emindim. İşin içine büyücülük girmediği sürece bunların hiçbirisi mantıklı değil ama eğer Rahibeler onu bir sebepten dolayı buraya getirdiyse, o zaman asıl soru neden? Ve en başta Sleepy Hollow'u neden terk etti?

Herhangi bir cevap bulamadığımda Kat'e geçiyorum. En sevdiğim düşünce. Bedenini ve ruhunu doğaüstü bir şekilde hissettiğim sevimli, güzel Kat.

çekildim. Onunla daha yeni başlıyormuşum, onun için uçuruma dalmak üzereymişim, sunduğu her şeyde boğulmaya hazırmışım gibi hissediyorum.

Ama şimdi nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Devam etmek *istiyorum* - onu tüm karanlık ve sapkın yollarımla istiyorum - ama Brom'un şimdi resme geri adım atmasıyla, bu kesinlikle işleri karmaşıklştırıyor. Hiç şüphe yok ki bu adam bir zamanlar ona zevk veren adamdı, tıpkı bana verdiği gibi ve belki de aşık olduğu bir adamdı. Belki hâlâ aşıktır. Şimdi o geri döndüğüne göre beni ister mi? Bir kenara mı atılacağım? Bu ilk defa olmaz.

Ve sonra Sarah'yı düşünüyorum. Kat'in garip cadı annesini ve onun diğer kız kardeşlerden ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Onlara neredeyse hiç benzemiyor, onlara karşı pek sevgi beslemiyor, neredeyse her yönden onlardan ayrı görünüyor. Ama yine de sırları olan bir kadın.

Bir gece onun evinde kaldığımda, evin kendisine, ruhu olan bir eve aitmiş gibi görünen pek çok duygu tarafından bombardımana tutuldum. Sevgiyi hissettim, bir baba ile kızı arasındaki güçlü sevgiyi, kendi babamla olan sevgime hiç benzemeyen bir sevgiyi. Ama aynı zamanda korku da hissettim. Yatakların altına süpürülen tozda saklı olan çok fazla korku hissettim. Kat'in babasının Sarah'ya karşı duyduğu korkuyu hissettim, Sarah'nın soğuk ve kontrolcü tavrı düşünüldüğünde bu beni şaşırtmadı, ama aynı zamanda Sarah'ya ait olan korkuyu da hissettim. Bu korkunun Kat için mi yoksa kız kardeşleri için mi olduğundan emin değilim. Ama Van Tassel'lerde bir tuhaflık var. Çok, çok garip bir şey. Ve Kat'in bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Sonunda gözlerim kapanıyor ve düşüncelerim Brom'un koyu renk gözlerine, Kat'in mavi gözlerine, Brom'un içinde birinin emrini yerine getirmeye hazır olan insanlık dışı sese geri dönüyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Gözlerimi açıp dik oturuyorum.

Geri geldi.

Rüya mı görüyorum?

Tırnaklarımı tekrar derime batırıyorum, kan damlacıkları yüzeye çıkıyor.

Rüya
görmüyorum.

Güm.

Güm.

Güm.

Nefesimi tutup dinliyorum, elimi sallıyorum, bir kan sıçraması yatak örtüsüne düşüyor.

Güm.

Kapının hemen dışında. Orada hissedebiliyorum, içeri sızan enerjiyi. Kapı çerçevesinin altından akan siyah katran gibi, zeminden bana doğru geldiğini neredeyse görebiliyorum. Beni istiyor. Beni arzuluyor.

Tak tak.

Zıplıyorum, kalbim çılgınca
çarparıyor. O burada. O burada.

Vivienne Henry burada ve kapımı çalıyor.

Tak tak.

"Ah Tanrım," diye mırıldanıyorum, kelimelerim sanki başka bir yaşamda söylenmiş gibi uzak geliyor.

Tak tak.

Dizlerim titrese de kendimi ayağa kalkarken buluyorum. Her yanımda korkuyla titriyor çünkü beni istiyor, beni istiyor.

Belki de hepimizi istiyordur.

"Başına dikkat et," diye fısıldıyor kapının diğer tarafından bir ses, kaba, metalik ve zayıf, neredeyse bir fısıltı bile değil.

Ben ölü bir adamım.

Kapı kolu dönmeye başlar.

Odanın içinde yankılanan yavaş bir metal gıcırtısı.

Sola dön.

Sağa dön.

İleriye doğru bir hamle.

Kilit sıkışıyor ve kapının açılmasını engelliyor. Yüce

İsa.

Gözlerimi dört açmış, nefesim titreyerek izliyorum, başka bir deneme, başka bir itme, yaratığın içeri girmesi için başka bir şans bekliyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Sessizlik.

Birden saat yeniden tıklamaya başlıyor, havayı dolduran ses zamanın gerçekten durduğunu fark etmemi sağlıyor. Saate baktım. Yine saat sabahın biri.

Banyoya koşup kusuyorum, hastalık içime işliyor, korku beni canlı canlı yiyor ve ben onun yemeği olduğumu bile bilmiyorum.

Sonra leğenden yüzüme su sıçratıyorum.

Aynaya bakmaktan kaçınıyorum.

İçimden bir ses aynaya bakmamam gerektiğini söylüyor.

Çabucak arkamı dönüp odama giriyorum. Tek ses saatin tik takları. Kapı kolu hareket etmiyor. Kapının altından sızan bir şeyin beni canlı canlı yiyeceği hissi yok oldu.

Ama

sonra...

Güm.

Güm.

Güm.

Uzakta. Koridorun çok aşağısında.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama terliklerimi giyiyorum, şamdanlardan birini kapıyorum ve kapıya gidiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve fikrimi değiştiremeden anahtarımın kilidi açıp koridora çıkıyorum.

Cesedin köşede kaybolduğunu, o gri, ölü ayakların yerde sürüklendiğini görmek için tam zamanında. Kapımı arkadan kilitlemeye özen gösterdim.

Sonra da cesedin peşinden izleri takip ederek yürümeye başlıyorum. Yine kan var ve ıslak parmaklarımı dilime bastırarak hızla bir kısmına dokunuyorum.

Bu kan. İğrenç bir şey.

Tükürdüm, parmaklarımı pantolonuma sildim ve koridorda ilerlemeye devam ettim.

Kendimi bundan vazgeçirmeliyim. Durmalı ve odama geri dönmeliyim. Kapıyı kilitle ve uyu.

Ama devam ediyorum. Köşeyi döndüm ve cesedin merdivenden indiğini gördüm.

Takip ediyorum, adımlarım hızlı ama sınıfların olduğu ana kata geldiğimde o çoktan önüme geçmiş oluyor. Başka bir koridorda. Takip ediyorum, şimdi daha hızlı yürüyorum, mumun alevi ben ilerledikçe titriyor ve sönmemesi için dua ediyorum. O ışık olmadan karanlıkta devam edemem. Ben

Henüz ateşi nasıl kontrol edeceğimi öğrenemedim; o yeteneğe sahip değilim.

Nefesim kesilmiş bir halde köşeyi dönüyorum ve sınıflardan birinin yanında bir kapı açık, ölü, cansız ayaklar içeriye sürükleniyor.

Bekçinin dolabı, ya da ben öyle sanıyordum. Daha önce ikinci kez bakmamıştım ama şimdi kapıdan içeri baktığımda görünürde bir süpürge olmadığını görüyorum. Bunun yerine, aşağıya inen dar bir taş merdivenin tepesine açılıyor.

Güm.

Gümbürtüler aşağı inmeye devam ediyor, aşağı, aşağı ve şimdi daha sert. Islak taşa çarpıyor.

İçimi bir ürperti kapladı.

Uzanıp kapıyı sonuna kadar açıyorum, menteşeler uğursuzca gıcırıyor, sonra terliklerimden birini çıkarıp köşeye koyuyorum ki kapı üzerime kapanıp beni buraya kilitlemesin. Sonra çıplak ayağımı ilk basamağa koyuyorum ve bekliyorum.

Bunu yapmak zorunda değilsin, diyorum kendime. Kapı hala üzerine kapanabilir. O şeyle birlikte burada kilitli kalacaksın. Kimse seni bir daha bulamayabilir.

Bir yanımda bu gerçeği umursamıyorum. Asla bulunamamaktan.

Bu yüzden aşağı, aşağı ve aşağı yürüyorum, merak benim sonum olacak.

Merdivenlerden aşağı indikçe hava daha da nemleniyor ve sadece ıslak taş ve toprak kokusunu değil, aynı zamanda bitkisel bir kokuyu da beraberinde getiriyor. Adaçayı ve tarhun otu ve kesilmiş sapların keskin ısırlığı, kükürt ve ölü çiçeklerin çürümüş kokusuyla karışıyor.

Merdivenlerden iniyorum, ışık taş duvarlarda dans ediyor ve sonsuza kadar devam edeceğimi hissediyorum, ama sonunda ayaklarım toprak dolu bir zemine değiyor.

Önümde başka bir koridor var, ama bu kısa ve sonunda yuvarlanıyor. Artık cesedin sesini duymuyorum ve toprak bozulmamış.

Ama başka bir şey duyuyorum. İçime Tanrı korkusunu babamdan daha iyi yerleştiren zayıf bir feryat. Aniden sessizlik tarafından yutulan insanlık dışı bir çığlık, sanki ses ikiye bölünmüş gibi, o kadar güçlü bir sessizlik yaratıyor ki, damarlarımdaki kendi kanımı, hücrelerimin yapışkan sesini duyabiliyorum.

Parmaklarımı şakağıma bastırıp durmasını sağlamaya çalışıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kanlı parmaklarımı görmek için onları siliyorum. Gözlerimi kafamdan ayırmak, başparmaklarımı doğrudan yuvalarıma bastırmak istiyorum ve-

Sessizlik kesiliyor. Koridordaki hava basıncı ayarlanıyor ve köşeden kıvrıldığı yerde ışığın titrediğini görüyorum.

Burada yalnız
değilim. Hiç yalnız
olmadım.

Ellerime bakıyorum ve bir damla bile kan yok.

Cehennem.

Koridorda yavaşça titreyen ışığa doğru yürüyorum, ne göreceğimden emin değilim ama duramayacağımı da biliyorum. Bana neler olduğunu keşfetmeye zorlanıyorum, gerçeği öğrenmeye zorlanıyorum.

Dönemeci dönüyorum ve büyük siyah demir bir kapıyla bittiğini görüyorum. Kapının dibindeki toprak dik bir aç oluşturuyor, yani önündeki toprağı sıkıştırmak için yeterince açılıp kapanması gerekiyor.

Ellerimi bastırıyorum ve irkiliyorum. Metal dokunulamayacak kadar sıcak.

Lütfen. Bir fısıltı duyuyorum, yüksek sesle değil ama kafamın içinde.
Lütfen, Profesör Crane.

Bir kıza, bir oğlana ve pek çok farklı insana ait. Ham ve çaresiz ve kaderci kederi sanki kendimmiş gibi içimde hissediyorum.

Marie'nin ölürkenki yüzünü görüyorum, ağzı sonsuz bir çığlıkla gerilmiş. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" Leona Van Tassel'in sesi geliyor

O kadar gürültülü ki irkilerek yerimden sıçıyorum, mum ellerimden toprak zemine düşüyor. Mum söndü ama Leona'nın arkamda, derisiz bir yüzle durduğunu görmeden önce değil. Sadece yuvarlak yumurtadan gözler ve bir sıra keskin beyaz diş.

Sonra her şey kararıyor ve sanırım tam burada kalp krizinden ölebilirim.

"Bırak beni," sesi karanlığın içinde çınlıyor ve aniden yeniden ışık belirliyor.

Şimdi mumu elinde tutuyor, parmak uçları siyah ve aleve batırılmış. Yüzü yine normal ve ifadesi kızgın olmaktan çok şaşkın.

"Özür dilerim," demeyi başarıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor.

"Olma," diyor soğukkanlılıkla, çenesini kaldırarak. "Okulun sadece çok özel bir bölümündesin ve cadılar meclisinin bir parçası olmayan herkese yasak." Kaşlarını kaldırıyor ve bunun onu başında pelerini olmadan gördüğüm birkaç andan biri olduğunu fark ediyorum. "Meclisimize katılmakla ilgileniyor musun, Ichabod?"

Zar zor yutkunabiliyorum. "Birini takip ediyordum." Sanki meclisinizin bir parçası olmak isterdim.

"Evet," diyor kuru bir sesle. "Rahibe Sophie bana durumunuzdan bahsetti. Öğrencilerin seni alt etmesine izin vermemelisin. Ne de olsa siz onların profesörünüz. Daha yüksek bir yere sahipsiniz."

Gözlerine bakıyorum, gözlerindeki karanlık sanki irisleri yayılıyormuş gibi büyüyor. "Bunu hatırlamaya çalışacağım," demeyi başarıyorum. "Yine de öğrencilerin beni buraya getirmesi sence de tuhaf değil mi? Neredeyiz biz?"

Dudağının kenarı seğiriyor. "Enstitünün ruhu içindeyiz. 1710, burada ilk temeli attığımız ve bu binayı inşa ettiğimiz yıldır. Ama kazarken, buranın zaten var olduğunu keşfettik, yerin derinliklerinde. Sanki bizi bekliyormuş gibi."

Duvarlara bakmadan önce bir an için ona bakıyorum. Duvarlar taş ya da ahşap değil, zemin gibi toprak ve üzerleri ince bir yağ tabakasıyla kaplı. "Neydi o?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyoruz," diye düşünüyor. "Sleepy Hollow kasabası okulun inşasından önce sadece yetmiş yıldır var. Burası eski bir yer, Yeni Hollanda'dan daha eski, Amerika'dan daha eski, yerlilerden daha eski, belki de sizin Tanrı dediğiniz şeyden bile daha eski. Ama bizi ayakta tutuyor ve sizi de ayakta tutacak. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi Ichabod? Buradaki gücü, toprağın içinde solucanlar gibi nasıl hareket ettiğini, ruhundan nasıl beslendiğini."

"Ruhumda mı?" Ben soruyorum.

"Ah, unuttum. Bazen bir tane olup olmadığını merak ediyorsun. Ben de size var olduğunu bildirmek için buradayım. Ve bu çok, çok tatlı." Sırıttıyor. Bir kez daha dişleri öncekinden biraz daha keskin. Yüzümün önünde bir el sallıyor. "Dorec sinek fantezisini göreceksiniz Bay Crane. Vorus Vim'i rahat bırakın."

Sözlerinin yarısı bile mantıklı değil.

Ama fark etmez. Çünkü dengemi kaybediyorum ve sola doğru düşüyorum. Omzumun yapışkan toprak duvara çarpmasını bekliyorum ama öyle olmuyor. Onun yerine düşmeye devam ediyorum.

Ve düşüyor.

* * *

Yatağında uyandım. Gecenin parçaları yavaşça avuçlarımdan kayıp giderken yavaş bir uyanış bu. Akşamdan kalma gibi başım zonkluyor.

Kulaklarım saatin tik taklarına alışıyor ve zamanı görmek için loş sabah ışığına bakıyorum. Altı kırk dört. Alarmım bir dakika içinde çalacak.

Olan her şey neredeyse kayboldu. Geç saatlere kadar uyuyamadığımı hatırlıyorum. Brom, Kat ve Sarah'ı düşünüyordum, sonra da Vivienne Henry'yi... Duvarların ardına hapsolmuş sesleri mi? Rahibe Leona'nın keskin dişlerini mi?

Avucumu yüzüme sürüyorum. "Bana neler oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha gecenin parçalarını kavramaya çalışıyorum, ama rüyalar gibi eriyip gidiyorlar. Rüya mıydılar? Düşünceler mi? Ölü öğretmen tekrar ortaya çıktı mı?

Elimde hiçbir şey yok. Sorulardan başka bir şey yok ve asla cevap yok. Ne öğretmenmişim meğer.

Bölüm 22

Kaĩ

Ertesi sabah ağır bir kalp, öfke ve utançla uyandım.

Penceremin dışındaki alçak sis gibi üzerime çöküyor. Hatırladığım ilk şey ahırda Brom'la kavga ettiğimdi, dünyada kavga etmek isteyeceğim son kişiydi. Çok acımasız ve duygusuzdu ama ben kendimi kaybetmişim. Hiçbir şey hatırlamamasının onun suçu olmadığını biliyorum ve bu yüzden kendinde olmadığını, neden bu kadar kaba ve değişken olduğunu da biliyorum. Daha anlayışlı olmalıydım.

Ama yine de beni kirli bir paçavraya benzetmesini hak etmemiştim. Onun kıskançlık patlamalarını hak etmedim. Ona yardım etmeye çalışıyorum ve bunu yapan tek kişi benmişim gibi geliyor.

Crane hariç. Crane ile konuşmalıyım. Dün onun sınıfından ayrıldığımızda, hafıza kaybını tersine çevirmek için işe yarayabilecek herhangi bir sihir veya büyü hakkında okuyacağına dair bize söz vermişti. Tanrı'ya şükrediyorum ki yanımda o var, benim kadar ilgilenen tek kişi o. Bir kez olsun yalnız olmadığımı hissediyorum.

Yavaşça kalkıyorum, yatak odama, masanın üzerindeki kitap yığınının, vazodaki kuru çiçeklere, artık açıkta bırakacak kadar cesur hissettiğim tarot kartları yığınına bakıyorum. Duvarda ilkel bir sanatın çerçeveli bir resmi var, ıslak yapraklar renkli hatlar bırakana kadar tuval üzerine bastırılmış, ama bunu bir sonbahar öğleden sonra babamla birlikte yapmışım, otururken

dışarıda verandada, sonsuza dek yaşayacak bir an yarattığının farkında değildim.

Okula yanımda götürebilecek miyim? Kendimden ne kadarını getirmeme izin var? Haftalar önce kampüste yaşama fikri beni heyecanlandırırken, şimdi bu fikir midemi bulandırıyor. Çünkü bu benim seçimim değil ve annemin neden orada olmamı istediğini bilmiyorum. Gerçekten Brom'la daha yakın olmamızı istediği için mi, çünkü o -ve diğer herkes- hala evleneceğimizi düşünüyor? Yoksa başka bir şey mi? Famke'nin bana söylediklerinden ve Brom'un bunu doğrulamasından sonra, annemin benim iyiliğimi düşünmediğini biliyorum.

Bu düşünceyle, gün için giyiniyorum. Tuvalete gitmek için dışarı çıktığımda, kızarmış domuz eti ve yumurtadan oluşan doyurucu bir kahvaltı, taze çekilmiş kahve ve hindiba kokusu alıyorum ve Famke ile annemin mutfakta Hollandaca konuştuklarını duyuyorum. Keşke ne dediklerini anlayabilseydim -ailem bana anadillerini öğretmeye zahmet etmedi- ama en azından bir konuda anlaşmazlık yaşadıklarını biliyorum.

Nihayet hazır olduğumda, saçıma son tokaları da taktıktan sonra, annemin oturmuş haftalık gazetesini okuduğu yemek masasına doğru ilerliyorum. Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Famke içeri girip bana kahvaltımı verirken onun karşısındaki yerime oturuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve gülümsemesi benim için sıcak olsa da, anneme bakıp mutfağa geri dönerken tekrar soğuklaşıyor.

Dün gece ahırda Brom'la yaşadığım tartışmadan sonra bir süre Kardelen'in yanında kaldım. Brom'un orada olmasından sonra enerjisi değişmiş, endişelenmiş ve yeri eşelemeye başlamıştı. Onu sakinleştirmek zaman aldı ve içeri dönüp annem ve Van Brunt'larla yüzleşmek için hiç acelem yoktu. Eve geri döndüğümde Van Brunt'lar gitmiş, annem çoktan yatağına çekilmişti ve Famke ortalığı temizliyordu. Onunla daha önceki tartışmamız hakkında daha fazla konuşmak istedim ama yorgundum ve o da sanki çok şey söylemiş gibi biraz kapalı görünüyordu.

"Bu cuma Şenlik ateşi yakacaklarmıŐ," diyor annem gazeteleri tararken, g  zl  Ē n  g  z ne dayamış. "Cumartesi g  n  seni okula g  t r rsek, buradaki son geceni geçirmek için g  zel bir yol olur. Mary ile birlikte gidebilirsin."

Mary. Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Okula baŐlad Ēımdan beri onu ihmal ettim. Başlangıçta, eve d  nerken Mathias'la beni karşılamak için sık sık çitin yanında beklerdi ve Mathias benimle gelmeyi bıraktıktan sonra onu sadece bir ya da iki kez gördüm. Ona bir an önce ulaŐmalıyım. Hayatımda nispeten normal olan tek Şey o, ger i okulda yaşamaya baŐlad Ēımda daha da uzaklaŐmıŐ olacaĒım.

"Ona soracaĒımdan emin olabilirsin," diyorum. Sonra da tüm saĒduyuma raĒmen, "Dün gece için özür dilerim. Kendimi kaybetmek istememiştim."

Annem gözlüklerini indiriyor ve bana küçük bir g l msemi veriyor. "Sorun deĒil. Şu anda her Şeyin bunaltıcı olduĒunu biliyorum. Zamanla her Şey yeniden anlam kazanacak. Sen sadece derslerine ve Brom'a odaklan."

"Sana bir Şey sorabilir miyim?"

Yüz ifadesi hafı e sertleşiyor, soracaĒım Şeyden  ekiniyor. "Tabii ki."

"Neden Brom'la evlenmemi bu kadar çok istiyorsun? Neden sen ve Van Brunt'lar bizi bu kadar genç yaşta birbirinize söz verdiniz?"

Bir kakhaha atıyor. Gergin bir kakhaha. "Dürüst olmak gerekirse, hepsi babanın fikriydi."

Yalan söylüyor. Yüzüme karşı yalan söylüyor.

"Neden?" Bastırıyorum. "Biz zengindik. Van Brunt'lardan çok daha fazla paramız vardı. Neden alt sınıftan biriyle evlenmemi istesin ki?"

"Katrina," diye beni uyarıyor. "Alt sınıf mı? Babanla evlendiĒimde çok parası olması bizi onlardan daha iyi yapmaz. Gerçekten, dün gece onlara davranış Őeklin ve Şimdi de bu kibirli düŐüncelerinden sonra, bence bu soruları kendine y neltmelisin. Bir deĒiŐiklik için kendi içine bak, olur mu?"

Bunun üzerine hışımla kalkıp gözlüklerini ve kâğıdını masanın üzerine bırakıyor.

Yatak odasına gidip kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Beni ve sorularımı dışarıda bırakarak.

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve masadaki kahve fincanları şiddetli bir şekilde tıkırdamaya başlıyor, hiçbir şeye dokunmadığım halde kahve tortuları kenarlardan dökülüyor.

Aman Tanrım. Neler oluyor?

Famke yemek odasına gelir ve dağınıklığa bakar.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sorar.

"Sanırım öyle," diyorum.

"Senin sihrin," diyor sesini alçaltarak, gözleri annemin odasına kayıyor. "Zor zamanlarda ortaya çıkıyor. Odaklanmamış."

"Büyü hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum," diyorum.

"Cadı olmadığımı söyledim," diye açıklıyor telaşlı bir fısıltıyla. "Ama dediğim gibi, dinliyorum ve izliyorum. Büyü azalırken ve güçlenirken neye benzediğini biliyorum. Yerinizde olsam bu konuyu öğretmeninize açardım. Profesör Crane. Ona, başka kimseye değil. Bence o seninle ne yapacağını bilir."

Endişelenmem gereken bir şey daha, diye düşünüyorum ayağa kalkıp temizliğe yardım etmeye çalışırken, ama Famke beni uzaklaştırıyor ve günüme devam etmemi söylüyor.

Saate baktım. Onunla konuşabilmek için Crane'in dersine erken gitmek istiyordum, bu da acele etmem gerekeceği anlamına geliyor.

Neyse ki Kardelen'i bağlayıp ahırdan çıkarmam uzun sürmedi ama sonra evin dışında Daredevil'e binmiş Brom'un annemle bir şeyler konuştuğunu gördüm.

Hay aksi. Erken çıkarsam, Brom'la birlikte gitmeyi de kaçıracağımı düşünmüştüm. Ona ne söylemem gerektiğinden hâlâ emin değilim. Özür dileyeyim mi? Kızgın kalmalı mıyım? O hâlâ her zaman sahip olduğum arkadaşım mı? Artık başka biri mi?

Ağır bir i çekişle Kardelen'e binıyorum ve onu onlara doğru yönlendiriyorum. "Günaydın," diyor Brom, sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi, sanki

Son dört yıl hiç yaşanmadı. Yine de onu siyah takım elbisesi ve ceketiyle o muhteşem siyah aygırın üzerinde gördüğümde, midemdeki kelebeklere engel olamıyorum, özellikle de ağzının köşeleri birazcık kalkıp o taş gibi bakışlarına en ufak bir ışık getirdiğinde.

"Günaydın," diyorum başımı sallayarak, gülümsemem onunkine uyuyor, belki biraz daha az samimi olsa da. Özellikle de annem bize açık artırmadaki iki değerli inekmişiz gibi bakarken.

"Derse geç kalmasanız iyi olur," diyor, yüzüne bir gülümseme yerleşmiş. "Bu sabah ikiniz de aynı sınıfta mısınız?"

Brom başını sallar. "Tarih, eğer inanabiliyorsan."

"Enerji maniplasyonu," diyorum.

Buna çok zlmş görünüyor. "Oh, umarım-"

"Affedersiniz, Bayan Van Tassel?" Yolun karşısından derin bir Boston aksanı duyuluyor. Üçümüz başımızı çevirdiğimizde Memur Wesley Kirkbride'ın atının üzerinde, yüzünde acımasız bir ifadeyle geldiğini görüyoruz.

Polisin sizinle konuşmak istemesi her gün olan bir şey değil. Ağzımda hemen ekşi bir tat oluşuyor.

"Evet?" diyor temkinli bir ifadeyle. "Sizin için ne yapabilirim?"

Polis memuru atını tam önümüzde durdurdu ve anneme dönmeden önce hem bana hem de Brom'a başıyla selam verdi. "Dün gece yarısı meydana gelen bir olayı araştırıyorum. O saatte nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Uyuyordum," diyor. İkimize bakıyor. "Eminim hepimiz uyuyorduk."

Brom'a bakıyor. "Ya sen?"

"Uyuyordum," diyor. "Aileme sorabilirsiniz."

İ ekiyor. "Sana inanıyorum evlat." D o đ r u l m a d a n önce elini yüzünde gezdiriyor, yüzünde yorgun bir korku ifadesi var. "Daha önce hiç

Hayatım boyunca böyle bir şey yaşamadım,
şehirlerde bile." "Ne oldu?" Brom soruyor.

Polis memuru bir süre bakıp bizi ölçtükten sonra omuz silkiyor. "Bunu
er ya da geç duyacaksınız. Bu tüm eyalette, belki de ülkede haber olacak."

Midem bulanıyor, buz damarlarımı korkuyla dolduruyor. "Ne?"

Fısıldıyorum. "Dün gece Sleepy Hollow'da bir adam öldürüldü."

Annem ve ben hep birlikte soluk soluğa

kaldık. "Nereye?" Brom soruyor.

"Meeks çiftliği. Mısır tarlasının ortasında bulundu. Olay yerinin
etrafındaki tüm saplar attan kaçan biri gibi çiğnenmiş."

"Meeks?" Tekrar ediyorum, kalbim göğsümde soğuyor. "Kim
öldürüldü?"

"Joshua Meeks. Kafasını koparmışlar."

Dünya altımdan kayıp gidiyor gibi görünüyor ve Kardelen'in yelesini
tutarak öne doğru eğiliyorum. Annem şokunu ilan ediyor ve polis memuru
sahneyi daha fazla anlatıyor, ama ben dinlemiyorum bile.

Joshua Meeks. Geçen yaz bir ilişki yaşadığım adam. Bana her zaman
gülümseyen, yeşil gözlü, güneş gibi saçları olan bir adam. Nazik elleri olan,
kendimle ilgili şeyleri, neyi sevdiğimi ve ne istediğimi keşfetmemi
sağlayan, düzgün bir kadın olmama yardım eden bir adam.

Ölmüştü. Atlı bir adam tarafından avlandıktan sonra bir mısır tarlasında
kafası kesilmişti.

Neden o? Neden Joshua?

Ve neden Brom'a bundan bahsettikten sonra?

Midemdeki ekşi çukur daha da büyüyor. Brom'a bakıyorum ve o da
bakışlarımı karşılıyor.

Ne düşündüğümü biliyor ama başını hafifçe sallamakla yetiniyor. Kara
gözleri parlıyor. *Benim yapmadığımı* söylüyorlar. *Ben yapmadım.*

Ve ben ona inanıyorum.

Ama ne kadar süreceğinden emin değilim.

Bölüm 23

Vinç

"C rane, berbat görünüyorsun," diyor Daniels, ben sendeleyerek

yemek salonuna girerken.

ve kapının yanındaki yığından bir kupa al.

"Teşekkürler," diyorum aşçı odun sobasından metal sürahiyi alıp ikimize de kahve doldururken yanında dururken. Bu okula biraz kredi vermem gerekirse, kahveleri şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi, şüphesiz bu süreçte bir tür sihir kullanıldığı için. "Kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyorum," diye ekliyorum.

Birlikte köşedeki masaya doğru yürürken Daniels, "Belki de çok çalışıyorsun," diyor. Daniels eğiliyor, pipo tütününün kokusu tüvit ceketine sinmiş. "Desi'ye ne olduğunu duydun mu?"

"Dilbilim profesörü mü?" diye sordum. "Hayır. Sen söyle."

Oturduk ve fısıldamadan önce gözlerini odada bir kez daha gezdirdi: "Gitti."

"Gitti mi?" Kupamı elime alıyorum ama elim titrediği için geri bırakıyorum. Uykusuzluktan, kâbuslardan, her şeyden olmalı. "Bıraktı mı?"

"Bilmiyoruz. Dün öğleden sonra onu arıyorlardı. Odasını aradılar. Tüm eşyaları oradaydı, yatağı yapılmıştı. Ama derse hiç gelmemiş. Sanırım kampüste onu aradılar ama hiçbir iz yok."

Aman Desi. Akıllı adamdı, hep Bombay'daki ailesinden bahsederdi. "Muhtemelen gece ayrıldı. Kaçmak istedi."

"Burası hapisane değil," diye homurdanıyor Daniels. "Ayrıca, evraklarını geride bıraktı."

Midem huzursuzca çalkalanıyor ve kahvemden bir yudum aldığım da, orada bir acılık var. Keşke dün gecedan aklımda kalan görüntüleri ayırabilsem de neyin gerçek neyin rüya olduğunu anlayabilsem. Ama elimde hiçbir şey yok. Her ne kadar Daniels ile tartışmak istesem de, belli ki o okulu benim gördüğüm gibi görmüyor. Onun yerinde olsaydım, bir cadılar meclisi tarafından yönetilen bir cadı okuluna bu kadar güvenmezdim.

Ama yine de buradayım. Kat ve şimdi de Brom yüzünden hâlâ buradayım. Ve eğer Brom'un başına gelenleri öğrenmesine yardım etmezsem lanetleneyeğim.

Bu sabah hiç iştahım yok, bu yüzden Daniels'la kahve içtikten sonra sohbet daha samimi konulara kayıyor, kahvaltayı atlayıp sınıfa gitmeye karar veriyorum. Brom'un bu sabah enerji dersimde olup olmadığını bilmiyorum ama Kat ile konuşmalıyım.

Güneş doğmuş olmasına rağmen, sınıflara doğru yürürken sabah hala yoğun bulutlarla karanlık. Kampüsün havası bu kadar kısa sürede değişmiş, yaz tamamen sonbahara teslim olmuş. Havadaki soğukluk nemli, montunuzdan sızan ve kemiklerinizde yaşayan türden ve binaya girmeden önce birçok kez silkelemem gerekiyor.

Sevinçle Kat'in sınıfın kilitli kapısının önünde beklediğini görüyorum. "Kat," diyorum, sesim boğuk çıkıyor ve koridorda belli belirsiz yankılanıyor.

"Crane," diyor ve beni rahatlatan şey, onun sesinde de benimkinde olduğu kadar çaresizlik olması.

Ona doğru yürüyorum ve hiç düşünmeden onu kucaklıyorum, kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, güneşle ıslanmış çayırın kokusunu içime çekiyorum, içimi ışıqla doldurmasına izin veriyorum. Kalbimi ısıtan yumuşak bir iç çekiyor ve geri çekilip ellerimi yanaklarına koyarak yüzünü inceliyorum.

Her zamanki gibi güzel ama masmavi gözlerinin altında koyu halkalar var ve cildi normalden daha solgun görünüyor.

"İyi misin?" diye sordum. Sonra kendimi tutuyorum. Brom geri döndüğüne göre ona böyle dokunmalı mıydım? Her ne yaşadıysak, bir gül gibi açmak üzere olan her ne ilişki ipucu varsa, şimdi sapında solmaya mahkûm mu?

"Özür dilerim, ben..." Ellerimi onun tatlı yüzünden çekiyorum, ama o uzanıp bileklerimi tutuyor ve onları tutuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Şu anda sana ihtiyacım var. Seninle konuşmam gerek." "Benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var."

Ve seninle olmak istiyorum. Hâlâ benim olup olmadığını bilmem gerek.

Koridorun kapısının açıldığını duyuyorum, bileklerimdeki tutuşunu bırakıyor ve ben de otomatik olarak ondan bir adım geri çekiliyorum. Birkaç öğrenci daha içeri giriyor ve onlar bizi birlikte görmeye fırsat bulamadan hızla anahtarlarıma uzanıp sınıf kapısının kilidini açarak Kat'i içeri alıyorum.

"Dersten sonra beni görmeye gel," diye fısıldadım ona.

Tabii ki, bir öğrenci yanımdan geçerken, sanki aramızda neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bana sırtıyor. İşin komik yanı, gerçekten hiçbir fikri yok. Ben bile bilmiyorum.

Brom'un bu sınıfta olmadığı ortaya çıktı, ki bu en iyisi, çünkü o tek başına dikkat dağıtıcı ve Kat ile birlikte hiçbir şey yapamazdım. Böylece bir şekilde onun gizemlerini arkamda bırakıp o günkü konumuza odaklanabiliyorum; bu da enerji manipülasyonunun kan büyüğü de dahil olmak üzere büyüler, kristaller ve ritüellerle nasıl desteklenebileceği oluyor.

"Kan büyüğü," diye açıklıyorum sınıfa, "enerjiyi bir araya getirmekle ilgilidir. Enerjimizi başkalarını etkilemek için kullanmayı ve başkalarının bu enerjiyi bize karşı kullanmasını nasıl engelleyeceğimizi çalıştık. Şimdi, enerjinizi bir başkasıyla birleştirmek ve böylece birbirinize bağlanmak hakkında konuşmak istiyorum."

Mantarları düşünün. Biyoloji derslerinizde mantarların ne kadar muhteşem olduklarından bahsediyor olmalısınız."

Bunun üzerine birkaç gözün kamaştığını fark ediyorum ama devam ediyorum. "Mantarlar birbirlerine yeraltı yollarıyla bağlıdır. Birine olan diğerini de etkiler. Cadılar olarak birbirleriyle iletişim kurabildiklerini biliyoruz. Bu, kan büyüsünün birbirimize ve enerjimize uygulandığında yaptığı şeydir. Dökülen kan bizi birbirimize bağlar, perdenin arkasından bakmadığınız sürece göremediğimiz başka bir düzlemde bizi birbirimize bağlar. Doğru büyüler ve efsunlarla birbirimizle bütünleşebilir, enerjimiz birleşerek son derece güçlü bir şeye dönüşebilir."

O anda Kat'ın gözlerini üzerimde hissettim. Belki o da benimle aynı şeyi düşünüyordur. Eğer Brom üzerinde kan büyüsü uygularsak, anılarındaki tıkanıklıkları aşmamız mümkün olabilir mi? Ne de olsa, kapıları geçtiğim de okulla ilgili anılarımı hatırlayabilmemin nedeninin Kat'le olan bağlantım olduğunu hissediyorum.

Bana küçük bir baş selamı verdi. Düşünecek bir şey var. Düşünecek çok şey var.

Sınıfın geri kalanını atlattım ve öğrencilerden hiçbirinden bıçak çıkarıp kendilerini kesmeye başlamalarını istemediğim için rahatladıklarını söyleyebilirim.

Ders bittiğinde, Kat doğruca benim masama gitti. "Bir dersin var mı? Bundan sonra?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Ama senin bildiğini biliyorum."

"Bu sadece felsefe," diyor. "Bunu atlıyorum. Hazır olduğunda benimle ahırda buluş."

Dönüyor ve aceleyle kapıdan çıkıyor. Herkes aramızda bir şeyler olduğundan şüphelense de, birilerinin bizi birlikte ahıra yürürken görmesi isteyeceğim son şey, özellikle de konuşmak üzere olduğumuz şeyle.

Kütüphaneden kan büyüğü ve ritüeller üzerine aldığım ders kitabını toparlayarak birkaç dakika bekledikten sonra onun peşinden yola koyuluyorum. Hafif bir yağmur çiseliyor ve ahırların sığınağına girdiğimde omuzlarıma küçük damlacıklar bırakıyor.

Başımı Kardelen'in ahırına sokuyorum, at bana hoş geldin dercesine mırıldanıyor. Diğer ahırlara geçmeden önce bir süre ağzını okşuyorum, ta ki Kat'in paltosunun okuldan en uzakta, ormana en yakın boş ahırlardan birinin dışına asıldığını fark edene kadar.

İçeri bakıyorum ve onu orada görüyorum. Sırtını duvara dayamış, gölgelerin arasında saklanıyor ama beni görür görmez saman zemine doğru koşuyor ve beni içeriye doğru çekiyor.

"Tanrı'ya şükür," diyor kollarıma tutunarak. "Gelmeyeceksin diye korkuyordum."

"Neden yapmayayım ki?" Elim onunkini tutmak için aşağı kayıyor, etrafını sarıyor. Teni soğuk ve yumuşak ve bu bana bir şeyler yapıyor, ona ne kadar tutunursam o kadar yeryüzüne düşecekmişim gibi hissettiriyor.

Başını iki yana sallıyor, sarı saçlarından bir tutam çözülüyor. "Bilmiyorum. Her şeyden sonra belki biraz mesafe istersin diye düşündüm. Çok fazla şey var... çok fazla."

Uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum, kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve dokunuşumla gözlerini kapatıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum, çenesini kavrayana kadar parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ne olursa olsun, bana ne söyleyecek olursan ol, ben seninim, *vlinder'ım*."

Çünkü omuzlarında ağır bir şey taşıdığını söyleyebilirim, hoşuma gitmeyecek bir şey.

"Bu Brom," diyor temkinli bir şekilde. "Biliyorum."

Başını bir kez daha sallıyor, yumuşak dudaklarını birbirine sürüyor ve lanet olsun, onu öpmek istiyorum. "Hayır. Bilmiyorsun."

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımı onunkilere değdirip her şeyi unutturma isteğiyle savaşıyorum. "Anlat o zaman."

"Brom dün akşam ailesiyle birlikte yemeğe geldi," diyor. "Artık kampüste yaşamasını istiyorlar."

"Pekala..."

"Ve annem benim de burada yaşamam gerektiğini söylüyor."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Böylece bana daha yakın olacaksın. Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"Bu kötü bir şey çünkü annem burada kalmamam konusunda çok kararlıydı. Şimdi bu konudaki fikrini tamamen değiştirdi ve hepsi Brom yüzünden. Sadece o burada olduğu için beni burada istiyorlar."

"Anlıyorum." Kıskançlığın derin yarasını tekrar hissetmezsem lanet olsun.

"Crane," diyor ciddiyetle, gözleri endişeyle benimkileri arıyor, "onunla evlenmemi istiyorlar."

Kalbim göğsümden çıkıp yerdeki kanlı bir pisliğin üzerine düşmüş gibi hissediyorum.

"Onunla evlenmek mi? Sana sordu mu?"

"Hayır, yapmadı." Rahatlayarak iç çektim. "Ama bu hep böyleydi. Doğduğumdan beri onunla nişanlıydım. Bir gün birbirimizle evleneceğimizi bilerek büyüdük. O benim en iyi arkadaşımdı ve ben... ben bu fikre aldırmadım. Onun da umursadığını sanmıyorum. Ama kaybolduğunda... hepsi unutuldu. Şimdiye kadar. Şimdi, sanki o hiç gitmemiş gibi evlenmemizden bahsediyorlar. Sanki son dört yıl hiç y a ş a n m a m ı ş gibi davranıyorlar."

Bunu bir an için düşündüm, ama tek umursadığım onun nasıl hissettiği.

"Onu seviyor musun?" Açık açık sordum.

Sertçe yutkunuyor, sesi duyulabiliyor. "Yaptım. Gençken aşıkтым. Kelimenin anlamını bilmeyen aptal bir genç olsam da ona aşıkтым."

"Peki ya şimdi?" Cevaptan korkarak sertçe söylüyorum.

"Bilmiyorum," diyor ve hava ciğerlerime doluyor. "Söyleyemem... çünkü bu Brom değil. O değil."

"Ne demek istiyorsun?" Zihninin içindeki kilitli kapıyı, o başka sesi, başka birine ait olan savaşı düşünüyorum.

Derin bir nefes alır. "Akşam yemeğinden erken ayrıldım. Ailem ve onun ailesi her zaman olduğu gibi evlilik için bastırıyorlardı ve-"

"Nedenini biliyor musun?" Sözünü kestim. "Neden evlenmeni istediklerini sana hiç söylediler mi?"

"Hayır," diyor ısrarla, gözleri parlıyor. "Mesele de bu. Hiçbir cevap alamıyorum. Annem bunun babamın istediği bir şey olduğunu söylüyor ama Famke bana gizlice babamın benim için tek istediğinin Sleepy Hollow'dan ayrılmak olduğunu ve Brom'la evlenmemi hiç istemediğini söyledi. Sadece annem her konuda ona üstün gelmiş."

"Kat," diyorum nazikçe, elini tekrar elime alarak. "Söyle bana... baban nasıl öldü?"

Bana kaşlarını çatı. "Neden?" Sonra ağzı şok içinde bir O harfi alıyor. "Annemin onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Pek çok şey düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Tüm açıları incelemek işimin bir parçası. Bu mümkün mü-"

"Hayır," diyor sertçe. "Hayır, bu olamaz... Bu düşünceyi aklımdan bile geçirmeyeceğim." Sonra yüzünde bir ifade belirir.

"Bir düşün Kat," diyorum usulca. "Bana nasıl öldüğünü anlat."

"Kalp krizi," diyor, bakışlarımı kaçırırken gözleri cam gibi oluyor. Ellerini sıkıyorum. "Ben de oradaydım. Öldüğünü gördüm. Yatağındaydı. Sabahın erken saatleriydi. Annem koridora koşup bana bağırdı. Ona bir şey olduğunu söyledi. Yatak odasına koştum, kalbini tutuyordu, nefes nefese kalmıştı. Annem yardım çağırmaya giderken ben de onun yanına koştum."

Gözlerini kapatıyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Onun üzerindeki koruma hissim sıkılaşıırken, içimdeki bir ipliğin daha çözüldüğünü, ham ve şiddetli bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Bana baktı ve gözlerinde çok büyük bir keder gördüm," diye devam ediyor sessizce, sesi kırılarak. "O kadar üzgündü ki ölüyordu ve ben... o andan itibaren hayatımda asla iyi bir şey olmayacağını biliyordum. Beni seven tek kişiyi kaybediyordum. Ama son anlarında bile sözleri annem içindi, benim için değil."

Kaşlarımı çattım. Tarif ettiği adama benzemiyordu, kızı için her şeyi yapabilecek, onun anılarının içindeyken hissettiğim tüm sevgiyi yaratan adama. "Ne söyledi?"

"Anneme göz kulak olmamı söyledi," diyor. Sonra kendini durduruyor, bakışlarımla buluştuğunda kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır. Hayır, o değildi. 'Annene göz kulak ol' dedi."

"Ona göz *kulak olmak* gibi mi?" Girişimde bulundum.

Yutkunuyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Bunu hep ona göz kulak olmam gerektiği anlamına aldım. O öldükten sonra o kadar zayıfladı ki, sanki onsuz solup gideceğini biliyordu."

Bu cümleyle ilgili bir şey beynimin arkasında bir şeyleri gıcıklıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. "Sanki onu hayatta tutuyormuş gibi," diyorum sessizce.

"Evet," diyor, ifadesine bir keskinlik geliyor. "Sanki onu hayatta tutuyormuş gibiydi. O öldükten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Hâlâ da değil. Sanki yaşam gücü gitmiş gibi. Kimse ona ne olduğunu anlayamıyor."

Başımı eğdim. "Peki, bundan ne anlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki büyüleri birbirine karışmıştır. Bağlanmışlardır. Bahsettiğin mantarlar gibi. Belki de onun içinde onu hayatta tutan bir şey vardı."

"Hmmm." Bundan daha fazlası var ama doğru yoldayız. En azından ben öyle düşünüyorum. Hayal kırıklığı bir kez daha içimi sarıyor. "Kahretsin, diğerine geçmeden önce bir gizemi çözebileceğimi umuyordum."

"Belki birini çözersen hepsini çözmüş olursun," diyor Kat. "Brom'la başlayabilirsin. Çünkü dün gece yemekten sonra onunla yalnızdım ve gerçekten garip davranmaya başladı. Huysuzlaşmaya, saldırganlaşmaya..."

"Şiddet mi?" Haykırıyorum, içimde öfke titreşiyor. "Sana karşı mı?" Ona herhangi bir şekilde zarar verirse onu öldürürüm.

"Beni gerçekten incitmedi ama... daha önce olmadığı bir şekilde fizikseldi," diyor. "Kendinde değildi. Gözlerinin içine bakıyordum ve sanki başka birine ait olacak kadar kararmışlardı." Duraklıyor, bakışları yere kayıyor. "Seninle yattığım için fahişe olduğumu ima etti."

İçimdeki öfke alevlenmeye devam ederken dişlerim birbirine çarpıyor. "Sanırım aslında sevişmediğimizi belirtmenin bir faydası olmaz."

Seçtiğim kelimeler karşısında çenesi titriyor.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Pek centilmence bir davranış değildi." Duraksadım. "Eğer şu anda birbirinizle nişanlıysanız Brom'a bunun bir sorun olmayacağını söyleyebilirsiniz."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Sakin bana gerçekten kıskandığınızı söyleme?"

"Kıskanç mı?" Buruk bir kahkaha attım. "Tabii ki kıskanıyorum. Ben burada öğrencilerimden birine aşık oluyorum, tüm akla ve mantığa rağmen ve bu arada o başka biriyle nişanlı."

"Aşık olmak mı?" diye tekrarlıyor usulca, bakışlarında bir şefkat var.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Beni kızdırıyor olabilirsin, tatlı cadı. Bunu senden saklamayacağım. Beni bir arada tutan tüm ipleri çözüyorsun."

Göz kırıyor. "Ah," diyor, küçük bir gülümseme beliriyor.

Karşılığında böyle bir şey duymak güzel olurdu ama o kadar şanslı olacağımdan emin değilim.

"Ben Brom'la nişanlı değilim," diye devam ediyor. "Hâlâ özgür iradem var.

Ve o sıradan biri değil. Sen onunla birlikteydin. O senin Abe'ndi."

Huzursuzca yutkunuyorum. "Evet, bu kesinlikle her şeyi karmaşıklştırıyor, değil mi? Sanki daha fazla karmaşıklığa ihtiyaç varmış gibi."

"Bir şey daha var," diyor.

"Tanrım, şimdi ne olacak?" İçimi çekerek elimi çenemde gezdiriyorum.

"Dün gece bir adam öldürüldü," diyor ve gözlerim kocaman açılıyor.

"Sıradan bir adam da değil, sıradan bir cinayet de değil. Joshua Meeks'ti. Geçen yıl küçük bir ilişki yaşadığım çiftçi." "Nasıl öldü?" Temkinli bir şekilde sordum.

Yüzünü buruşturuyor ve parmağını boğazında gezdiriyor. Kafası kesilmiş.

"Mısır tarlasında atlı bir adam tarafından ezildi," diyor. "Ve en kötüsü de dün gece Brom'a Joshua ile geçirdiğim zamanı anlatmış olmam. Ona seninle geçirdiğim zamanı anlattıktan hemen sonra."

Harika.

Bölüm 24

Kaĩ

C rane elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor ve geri geri yürümeye

başlıyor

huzursuz bir at gibi ahırda bir ileri bir geri gidip geliyor. Ona verdiğim bilgilerin muhtemelen sistemine aşırı yüklendiğini, beyninin tüm parçaları bir araya getirmeye çalışmak için fazla mesai yaptığını biliyorum.

"Brom'a Joshua Meeks ile olan randevunuzu anlattınız ve ertesi sabah Meeks öldü. Görünüşe göre, başsız atlının bir kurbanı. Doğru mu?"

Bluzumun uçlarını çekiştirerek başımı sallıyorum. "Evet."

"Polis memuru oradayken Brom'un yanında mıydınız?"

"Evet. Brom'a baktım, her şeye şaşırmış gibiydi ama ne düşündüğümü biliyordu. Buraya birlikte geldiğimizde-"

Durur, gözleri öfkeli. "Bir dakika. Okula Brom'la mı gittin?"

"Tabii ki. Benimle gezmek için eve uğramıştı."

"Ee?" diye soruyor, yaklaşarak. Elleri sürekli çekiştirdiği için saçları artık dağınık. "Ne hakkında konuştunuz? Ve dün gece olanlardan sonra nasıl onunla gidebilirsin?"

Omuz silktim.

"İstemedim." "Korkmadın mı?"

Bir yandan, Brom'dan nasıl korkabilirim ki? Onu tüm hayatım boyunca tanıdım ve güvendim. Diğer yandan, son dört yılın ona ne yaptığını bilmiyorum.

"Meeks'i öğrendikten sonra temkinliydim," diye kabul ediyorum. "Ama ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Zaten Brom da ne düşündüğümü biliyordu. Yola çıktıktan sonra bana bu işle bir ilgisi olmadığını söyledi."

"Ve sen ona inanıyorsun?" "İnanmak zorundayım. O Brom."

"İnsanlar değişir, Kat. En tehlikeli oldukları zaman budur, çünkü kolayca kandırılabilirsin."

Kollarımı açıyorum, hayal kırıklığım gök gürültüsü gibi içimde yuvarlanıyor. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum! Bu ne anlama geliyor? Hessian askeriyle bir bağlantısı var mı? Bu bir tesadüf mü? Yoksa Meeks neden ölmüş olsun? Brom..." Bu sabahki derste öğrendiklerim aklıma geliyor. "Brom ve Hessian senin bahsettiğin gibi bağlantılı mı? Onları birbirine bağlayan bir kan ritüeli olabilir mi?"

Tabii ki bu da kim ve neden sorularını beraberinde getiriyor.

"Belki," diyor Crane, parmaklarını çenesine vurarak. "Belki. Ya da belki bundan daha basittir." Duraklıyor, gözleri parlıyor. "Belki de sahip olmaktır."

Neredeyse gülecektim. "Brom'un başsız atının hayaleti tarafından ele geçirildiğini mi düşünüyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diyor, gözlerini bana dikerek.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ve hayır, onun ele geçirildiğini sanmıyorum. Daha önce Brom'la at sürerken, Brom'du." Meek'in cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığı konusunda kararlı olan şaşkın bir Brom. Onun sözüne inanmamak mümkün değildi. Doğruyu söylediğini biliyordum ve sadece bir karar verip buna güvenmeliydim, yoksa delirecektim.

"Onun farklı olduğunu siz kendiniz söylediniz. Şiddet yanlısı." Çenesindeki kaslar titriyor. "Zalim."

"Bazen, ama bu onun ele geçirildiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor. Bence kafası karışık, kızgın ve..."

"Bu bir tesadüf değil, Kat. Bu ikisi birbiriyle bağlantılı. Brom bunun farkında bile olmayabilir, ya da belki şimdi farkındadır. Ama eğer gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsa, o zaman bunun açıklanabileceğini sanmıyorum." Uzaklara bakar, düşüncelerine hapsolmuştur. "Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Kafasının içine girmeliyim." Bana bakıyor. "Hâlâ kampüste mi? Bugünkü derslerimde olup olmadığını bilmiyorum ama belki..."

"Artık bizi bildiğine göre, Brom'un seninle bir daha konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim," diyorum ona.

Bana kuru bir gülümseme veriyor. "Yani kıskançlık sorunu olan tek kişi ben değilim, öyle mi?"

"Hayır," diyorum ve içimden geçen ve mideme taklalar attıran o küçük heyecandan nefret ediyorum. Crane'in Brom'u, Brom'un da Crane'i kıskanması hem ezici hem de sarhoş edici. İkisini de derinden önemsiyorum, ikisi de içlerinde karanlık taşıyor. Aralarındaki en büyük fark, bir adamın beni güvende hissettirmesi, diğerinin ise beni korkutmaya başlaması. Yine de ikisini de aynı şekilde istiyorum.

Arzu ne kadar tehlikeli bir yoldur.

Crane'in gözleri bana bakarken bir an için erimiş gibi oldu. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi alçalarak.

Ona söylememeliyim. Brom'a ve onunla ilgili ne yapmamız gerektiğine odaklanmalıyım. Ama şu anda damarlarımda o kadar çok enerji ve endişe dolaşıyor ki, gidecek bir yeri olmazsa ne olacağından korkuyorum.

Bakışlarını tutuyorum ve aramızdaki ateşin yanmasına izin veriyorum. Sonra şansımı deniyorum.

"Seni düşünüyorum," diyorum ona dikkatlice. "Beni ne kadar güvende hissettirdiğini. Tek istediğim kendimi güvende ve korunmuş hissetmektir."

Benim yanımda olan ve beni kollayan biri..." Duraklıyorum, sanki kaburgalarım kalbimi görebilsin diye açılıyormuş gibi giderek daha savunmasız hissediyorum. "Ve var. Sana sahibim. Ya da en azından öyle sanıyorum. Öyle mi?"

O fırtınalı gözlerindeki inançsızlıkla bana bakıyor ve bir an için tüm güvenlik duygusunu ortadan kaldıracak bir şey söylemesinden korkuyorum.

Sonra durakta iki uzun adım atıyor ve yüzümü büyük, sıcak elleriyle kavırıyor ve bu sabah yaptığı gibi beni orada tutmak yerine eğilip beni öpüyor. Bu sert bir öpücük, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar şaşırtıcı bir öpücük ve elleri çok güçlü, parmak uçları beni yerimde tutmak için elmacık kemiklerime bastırıyor. Dili talepkâr, ağzımın içine kayıyor ve ben ona açılıyorum, o da alabileceği her şeyi alıyor. Tadımla inliyor ve dili kadife yumuşaklığında ve sertliğinde daha derinlere inerken nefesim kesiliyor ve sanki dilini içimde sikini kullanır gibi kullanıyor ve neredeyse beni boğacak bir arzu dalgasına kapılıyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kalçalarımın arasından sıcaklık akıyor ve aniden kıyafetlerim boğucu geliyor, bluzumun yüksek yakası boğazımı çok sıkıyor, eteğim çok uzun ve hantal, ben kabinin duvarına yaslanana kadar vücuduma bastırırken vücudundan gelen herhangi bir sertliği hissetmek için.

Başını geri çekiyor, zor nefes alıyor ve alnını benimkine yaslıyor, burnunun ucu benimkinin ucuna sürtünüyor. "Güvende hissetmekle ilgili bir şey var, tatlı cadı," diyor, sesi sert. "Bu bir başlangıç noktası. Her zaman geri dönebileceğin bir başlangıç noktası. Seni her zaman en güvende hissettiğin yere geri götüreceğim. Bu konuda bana güvenebilirsin. Bana güvenecek misin?"

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum çünkü ona güveniyorum. Atlı peşimizden geldiğinde beni nasıl koruduğunu gördükten sonra, ona hayatım pahasına güvendiğimi biliyorum.

"Evet," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor ve ben bu adamın iyi ve düzgün bir öğretmen olmakla köle bir adam olmak arasında ne kadar kolay gidip geldiğine şaşıyorum

şehvete. "Duymak istediğim de buydu. Bana güvendiğini unutma, ben de sana bir şeyden rahatsız olduğunda bunu bana bildireceğin konusunda güveniyorum."

Elleri boynumun arkasına dolanırken, parmakları yakamın kenarından kıvrılırken ona göz kırpiyorum. Oradaki düğmeleri nazikçe parmaklıyor. "Neyden rahatsız olurum?" Sesim hafifçe titreyerek soruyorum ama korkuyorum ve heyecanlanıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Vücudunu kullanmama izin veriyorsun," diyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Anlamsız hale gelene kadar seni becermeme izin vermek. Nasıl ve ne zaman boşalacağının kontrolünün bende olmasına izin vermek ve seni asla tatminsiz bırakmayacağıma güvenmek."

Ani bir güç gösterisiyle bluzumun yakasını arkadan yırtıyor, düğmelerin patlaması ve kumaşın yırtılmasıyla kumaş kollarımdan aşağı düşüyor ve beni korse ve kombinezonumla açıkta bırakıyor.

"Crane!" Onu uyarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sabırsızlanıyorum," diyor ve boynum açıktayken ağzı tenime gidiyor ve emmeye başlıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim geri kaçıyor, bedenim bir anda hislerle doluyor. "Siz kadınların bu kadar çok katman giymesine dayanamıyorum ama gerekirse hepsini üstünüzden sökerim."

"Sana bundan rahatsız olduğumu söyleyeceğim yer burası mı?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri ıslıl ıslıl ve sinsi. "Oh hayır, benim tatlı cadım. Bu sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey."

Ama kombinezonumu yırtmak ya da korsemin bağcıklarını koparmak yerine, göğüslerim serbest kalana kadar ikisini de aşağı çekiyor. Meme uçları soğuk havada hemen sertleşiyor ve dudakları saniyeler içinde üzerlerinde, sıcak ve ıslak, diliyle uzun kıvrımlar yapıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, başım geriye gidiyor. Elektrik göğüslerimden vücudumun geri kalanına doğru akıp merkezimde sıcak bir sarmal oluştururken nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum.

İnlemelerimi cesaretlendirici buluyor ve meme uçlarım arasında geçiş yapıyor, ısıyor ve emiyor, dokunuşunun altında kıvranmamı ve kıvranmamı sağlıyor. Elleri vücudumda geziniyor, eteğimin bel bandına ulaşana kadar korsemim üzerinde sıkıyor ve yoğuruyor, eteğimi yukarı kaldırıp belime doluyor ve ben sadece çoraplarım, jartiyerlerim ve donumla kalıyorum.

Kendimi açıkta ve savunmasız hissederek kızarıyorum ama bacaklarımın arasındaki sıcaklığı görmezden gelmek imkânsız. Crane yere çöküyor ve önümde diz çöküyor, parmakları iç çamaşırımın dantellerini takip ederken gözleri arzudan kararıyor, iç çamaşırlarımın altındaki çıplak olduğum kasıktaki yarıkla alay ediyor.

Eğilip eteğimin altında kaybolmadan önce bakışları benimkilere kayıyor. İç uyluğuma bir öpücük konduruyor. Nefesim kesiliyor, ellerim tutunacak bir şey bulmak için çabalıyor, o ise öpücüklerini uyluğumda gezdiriyor, bacaklarımın arasında biriken sıcaklığa gittikçe yaklaşıyor.

Sonra başını eteğimin altından çıkarıyor, eli uyluklarımın hassas etini yoğuruyor.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor bana, siyah saçları dağınık, koyu renk kirpiklerinin arasından bakarak.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim zar zor duyuluyor. İçimde dönen enerjiyi hissedebiliyorum, güçlü ve sıcak, sihir yapmak istiyor, serbest bırakılmak için sabırsızlıkla bekliyor.

"Daha önce hiç kimse seni böyle tattı mı?" diye soruyor, sesi şehvetle damlıyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Asla."

"Güzel," diye homurdanıyor ve başını kalçalarımın arasına indiriyor. Ağzı merkezimi buluyor ve dilinin uzun, yavaş vuruşlarıyla beni kucaklamaya başlıyor. İnliyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum, zevk o kadar yoğun ki her an patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Beni tattığına, son yemeğiymişim gibi tadını çıkardığına. Kendimi tamamen savunmasız ve savunmasız hissediyorum ve yine de

Dilinin her geçişinde damarlarımda oluşan ateş bağımlılık yapıyor.

Nazik emme ve dilinin alaycı fıskeleri arasında gidip gelerek bana ziyafet çekmeye devam ediyor. Bedenim ona şahlanan bir at gibi karşılık veriyor, dudaklarının her dokunuşunda içimden kıvılcımlar çıkartıyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, bir his dünyasında kayboluyorum. Becerikli ağzı beni tekrar tekrar orgazmın eşiğine getiriyor, ama her seferinde geri çekilerek serbest kalmamı engelliyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

Islaklığıma karşı güldüğünü hissediyorum, nefesi o kadar sıcak ki bir şeyi bu kadar çok istemekten ayaklarımın üzerinde lebileceğimden korkuyorum.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor bana karşı, sesi boğuk. "Ama ne zaman olacağına sadece ben karar veririm. Anlıyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Ne kadar iyi, tatlı bir cadı."

Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, dilini yukarı ve içime sokuyor, bir horoz gibi içeri ve dışarı pompalıyor ve sonra uçurumun kenarında sallanıyorum. Adını haykırıyorum ve üzerime yıkanan ezici zevke teslim oluyorum. Orgazmım boyunca beni çalıştırmaya devam ediyor, zayıf düşene ve duyularımla titreyene, neredeyse yere düşene kadar deneyimi uzatıyor. Orgazmımın yarattığı enerji içimden akıyor ve bir an için beynimi kullanabilseydim, bu enerjiyle bir şeyler yapabileceğimi, yoktan bir şeyler yaratabileceğimi biliyorum.

Sonunda geri çekiliyor ve bana bakıyor. Yüzüne zar zor odaklanabiliyorum, saçlarının dağınıklığı, ağzının üzerindeki nemden dolayı parlaması.

"Tadın sihir gibi," diye mırıldanıyor. Gözlerine erimiş karanlık bir bakış geliyor ve kendime rağmen ürperiyorum. "şimdi dizlerinin üzerine çök."

şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

Ama sonra kolumdan tutup beni aşığıya çekiyor ve samanların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Ben bir şey söyleyemedem hızla arkamdan geliyor, bir eliyle eteklerimi belime kadar itiyor, diğeri eliyle de göğsüm yere değene kadar kürek kemiklerimin arasından bastırıyor.

"Orada kal," diye emrediyor. "Ve onu bekle."

Ahıra doğru yürüdüğünü duyuyorum, saman yanağıma yapışıyor, ne yapacağını bilmediğim için zor nefes alırken samanın gevşek parçaları etrafa saçılıyor.

Onu durdurabilirsin, kendime hatırlatıyorum. Kendini güvensiz hissetmene izin vermeyecektir.

Ama durmasını istemiyorum. Onunla birlikte korkmayı seviyorum, sonunda beni yine de koruyacağını biliyorum. Bu en iyi tehlike türü, enerjimin beslendiğini hissettiğim tehlike.

Geri dönerken ayak sesleri yankılanıyor ve ahırın dışında yağın yağmurun sesini, çatıya ve akçaağaçlara vuran pıtırtilarını ancak şimdi fark ediyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor. "Sabırla bekliyorsun. Çok güveniyorsun." Duraklıyor. "Hâlâ devam etmek istiyor musun?"

Ona bakmak için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama aniden avucuna sert bir şeyin çarpma sesini duyuyorum ve sıcıyorum.

"Başını aşağıda tut. Bana bakma."

Dediğini yapıyorum, vücudumun her yeri beklentiyle karıncalanıyor.

Sonra öne doğru uzanıyor ve popom ortaya çıkana kadar çekmecelerimi ve çoraplarımı indiriyor.

Kısık bir inilti çıkarıyor. "Ne ödüllü bir öğrencisin sen," diyor. "Biz öğretmenlerin bir deyişini öğrenmek üzeresin."

Yutkunmaya çalışıyorum. Zar zor konuşabiliyorum. "O da ne?"

"Sopayı bırak, çocuğu şımart," der. "Ama sen çocuk değilsin, tatlı cadı. Ve sen bağışlanmayacaksın."

Beni tokatlarken popomda keskin bir acı hissediyorum. Sertçe. Eliyle değil, kırbaç gibi bir şeyle. Ani acıyı beklemediğim için haykırıyorum, ama sonra bana tekrar vuruyor, ve tekrar, ve tekrar, her seferinde bir öncekinden daha sert, ta ki ben yere doğru sarsılana kadar. Duygularımı işlemeye çalışırken ellerim yumruk oluyor, acı ve zevkin karışımı vücudumun mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde tepki vermesine neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor, nefesi daralıyor. "Durabilirim."

Bir ses çıkarıyorum.

"Bu bir evet mi?" diye sorar.

"Evet," demeyi başarıyorum. "Ben iyiyim." "Çok iyi."

Kırbaçla bana vurmaya devam ediyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akana ve popom yanana kadar her yanağıma vuruyor. Her vuruşta bacaklarımın arasındaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyorum ve onun da hissedebildiğini biliyorum. Ama acı neredeyse dayanılmaz hale gelse bile, zevk hala orada, yüzeyin hemen altında gizleniyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, eli daha sert iniyor, kırbaç acıtıyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen durma."

Kıkırdıyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Yapabileceğini düşünmüştüm. Sadece sen yeter dediğinde duracağım." Kırbaçla bir kez daha vurarak bunu vurguluyor ve bedenim sarsılıyor. "Bütün gece mükemmel teninde bıraktığım izleri izleyebilirim."

Sonunda tenim uyuşuyor, hisler beni dümdüz ediyor ve içim açgözlü bir serbest bırakılma ihtiyacıyla nabız gibi atıyor.

"Crane," diyorum kesik kesik nefes alarak.

"Ne oldu, *vlinder*'ım?" diyor. "Yetti mi?" Başımı sallıyorum.

Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Çok iyi gidiyorsun, tatlı cadı," diyor nazikçe. "Şimdi seni becereyim mi? İstedğin bu mu? Benim

"O daracık pembe amcığını dolduran koca sik."

Skandal sözleri karşısında hem kızarıyorum hem de inliyorum, vücudum beklentiyle ona doğru yaylanıyor. Cevabımı cesaretlendirici buluyor ve beni sırt üstü çeviriyor. Pantolonunu çıkarırken nefesim kesiliyor, sikini fermuarından çıkarıp avucunun içine alırken gözleri gözlerime dikiliyor. Bu küstah görüntüden gözlerimi alamıyorum ve elini uzunluğunda aşağı yukarı gezdirip kendi uyarılmışlığıyla kaplarken bana memnun bir sırıtış atıyor. Daha önce nasıl hissettiğine ve ne kadar uzun olduğuna dayanarak büyük olacağını biliyordum, ama bu kadar büyük olacağını düşünmemiştim. Kocaman, uzun ve kalın ve düşününce alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissediyorum. Bir ya da iki sevgilim olmuş olabilir ve Brom kesinlikle büyük bir çocuktur, ama şimdi gerginlikten kızarmış hissediyorum.

"Sığacak," diyor Crane kendini beğenmiş bir şekilde, elinin hafif hareketleriyle okşayarak. "Bu konuda endişeleniyorsan diye söylüyorum."

Öne çıkıp üzerimde yükselirken nefes nefese kalıyorum. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, eğilip beni derinden öperken gözleri arzuyla kararıyor, dili benimkine karışıyor. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum, tuzlu ve tuhaf, ama umurumda değil. Ondan daha fazlasını istiyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Seninle ilgileneceğim, söz veriyorum."

Kendini girişime yerleştiriyor, yavaşça içeri itmeden önce ucuyla beni kızdırıyor. Çok yavaşça. Uzunluğu beni öyle bir dolduruyor ki sanki ikiye ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Haykırıyorum, duyum neredeyse ezici, ama sonra beni tekrar öpüyor, dili içimde hareket ederken yatıştırıyor ve ikna ediyor. Onun gerginliği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla, ama zevk her türlü rahatsızlığın önüne geçiyor. Beni tamamen dolduruyor, siki içimde zonkluyor, girip çıkmaya başlıyor, ilk başta yavaş ama her itişte hız ve yoğunluk artıyor.

İçimin derinliklerinde bir noktaya vurduğunda haykırıyorum, sinirlerimden zevk kıvılcımları fırlıyor. Karşılık olarak homurdanıyor, alnı

parmakları kalçalarımına saplanırken o da bana vurmaya devam ediyor.

Vücutlarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor, zevk ve arzunun dansı. Altımızdaki samanlar her itişte hışırıyor ve çıtırdıyor, sanki kızışan iki hayvanmışız gibi her şeyin ham, hayvani hissine katkıda bulunuyor.

"Kat," diye inliyor, kendi boşalmasına yaklaştıkça hızı düzensizleşiyor. Adım onun dudaklarından bir büyü gibi dökülüyor. "Benim tatlı küçük cadım, kendini çok iyi hissediyorsun."

Bacaklarımı beline dolayarak onu daha hızlı, daha sert olmaya teşvik ediyorum. Başka bir orgazmın eşiğindeyim, zevk neredeyse dayanılmaz olana kadar artıyor ve artıyor.

"Gelmek ister misin canım?" diye fısıldıyor. "Benim için en çaresiz olduğun yere, serbest kalmak için ağlayan o kaygan küçük tomurcuğa dokunmamı ister misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum, vücudum bunun için ağrıyor.

"Söyle bana Kat," diyor. "Bana ne istediğini söyle."

"Bana dokunmanı istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen Crane, buna ihtiyacım var."

Bana sırtıyor, gözleri arzuyla kararmış. "Senin için her şeyi yaparım," diyor.

Ağırlığımı kaydırıyor ve bir elini kalçamdan çekip Parmakları klitorisimin etrafında daireler çizene kadar aramızda gezdiriyor. Tekrar haykırıyorum, bu his neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ama o devam ediyor, orgazmımın gücüyle titreyene kadar Parmakları beni daha hızlı ve daha sert çalıştırıyor, boşalırken vücudum onun etrafında kenetleniyor.

Yine de hareket etmeyi bırakmıyor, ben yükseklerden aşağı inerken bile. İçime girmeye devam ediyor, o da boşalana kadar tekrar tekrar içimdeki o noktaya vuruyor, içime dökülürken vücudu benimkine karşı sarsılıyor. Derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor, vücudu salıverilmesinin gücüyle titrerken alnı benimkine yaslanıyor.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, zevkimizin yoğunluğundan aşağı inerken nefeslerimiz ağırlaştı ve zorlandı. Sonra içimden çıkıyor, bunu yaparken tohumları samanların üzerine dökülüyor ve beni kendine çekerek yanımdaki samanların üzerine yığılıyor.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, saçlarımı yüzümden çekerek. "İster inan ister inanma, seni buna alıştıırıyordum. Benim hoşlandığım şeylere. Benim cinsel isteklerim genellikle sapkın olarak adlandırılır."

Hafif bir kahkaha attım, neşeli ve şaşkın hissediyordum. "Bu beni rahatlatmak için miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse, ağzına bir bit koymayı ve seni bir at gibi sürmeyi düşündüm. Ama belki de bu başka bir gün için bir şeydir."

Gözlerim büyüdü. "Sen gerçekten bir sapıksın."

Sırıtırıyor, mükemmel beyaz dişlerini nadiren gösteriyor. "Daha kötü şeyler de var." Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Benim özel zevklerim var ve bunun herkese göre olmadığını biliyorum. Beni kabul etmeniz, beğenmeniz benim için bir şey ifade ediyor. Çok şey ifade ediyor." Parmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Beni büyün altına aldın, tatlı cadı. Uyanık olduğum her an, hep sana geri dönüyorum."

"Ve Brom," diyorum sessizce.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Evet. Ben de onu düşünüyorum. Belki de en az senin kadar." Duraksıyor. "İkimizin arasında sıkışmış hissettiğini biliyorum. Sadece benim için endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istiyorum. Sana sahip olduğumu biliyorum. Benim olduğunu kanıtladın. Ve eğer bu senin de onun olduğun anlamına geliyorsa, o zaman bununla başa çıkmam gerekecek."

Oh. Ne diyor bu? "Senin kıskanç bir tip olduğunu sanıyordum," diye takılıyorum.

"Kıskanıyorum," diye itiraf ediyor, başparmağını dudaklarımdan arasına bastırırken gözleri kararıyor. "Ve sahipleniciyim. Ama onunla olan geçmişine saygı duyuyorum. Ve sanırım ben de onunla olan geçmişime saygı duyuyorum. Çok karmaşık bir düğüm oluşturuyor, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazımda endişe yükseliyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Onun için korkuyorum ve kendim için korkuyorum."

"Biliyorum," diyor. "Ama seni ondan koruyacağım. Ve onu da kendinden korumaya çalışacağım. Bunu çözene kadar pes etmeyeceğim, Kat. Brom, atlı, okul, annen. Hepsi birbirine bağlı, sadece büyük bir ağ ve..." Bir şeye konsantre olarak konuşmayı kesiyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyor, bir an gözlerini kırptırarak. Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Benimle güvendesin, benim küçük keleşim. Bunu unutma."

Kelimelerin içime işlemesine izin verdim ve huzurlu bir iç çektim, ona sokuldum, tüm günü burada geçirmeyi diledim. Sonsuza kadar burada. Onun güçlü kollarının güvenliğini ve gücünü hissetmek, her zaman arzuladığım her şey.

Ama...

"Bluzumu mahvettin," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi ne giymem gerekiyor?"

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. Sana gömleklerimden birini getireyim, ceketinin altına giyersen şimdilik idare edebilirsin."

"Zayıfsın," diye hatırlatıyorum ona. "Göğüslerimin oraya sığma ihtimali yok."

Bana sırtıyor, gözleri dans ediyor. "Bunu sanki göğüslerin bir engelmış gibi söylüyorsun. Bence onlar tapılmayı hak ediyor."

Eğilip ağzını çıplak göğsüme yerleştirmesini izliyorum, ben zevkle iç çekene kadar eli diğerine gidiyor.

İşte yine başlıyoruz.

Bölüm 25

Brom

Ellerimde kan var.

Yatağında oturmuş, kanlı ellerime bakıyorum.

Sonra gözümü kırptım ve kan gitmişti. Temizlenmişti.

"Brom?" diye annemin sesi çınladı. Kafamı kaldırdığımda onu yatak odamın kapısında. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Ama hayır. Bu bir yalan. Hiçbir şey doğru değil. Her şey yanlış.

"Son birkaç dakikadır seni akşam yemeğine çağırıyorum," diyor. "Eğer iştahın yoksa, sorun değil."

"Aç değilim," diye mırıldanıyorum, kelimeler kulağa yabancı geliyor. "Bu normal," diyor bana.

Ona sert bir bakış attım. "Normal olan ne?"

"Yaptığın onca şeyden sonra iştahsız olmak." "Ben ne yaptım ki?"

Bana gülümsedi ve kapıyı kapattı.

Ckapt'ca 2W

Vinç

"Ben chabod," diye fısıldıyor ses karanlığın içinden. Bir an için Gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamıyorum.

"Ichabod," diyor ses yine. Marie.

Yatağında doğruldum. Masamın üzerinde yaktığım mumlar sönmüştü. Gözlerimin karanlığa alışması bir an alıyor, ayın ışığı soluk.

Son birkaç gecedir Marie'nin sesini duyuyorum, dışarıdaki kadının koridordaki gümbürtüsünü duyuyorum. Bu noktada bunun bir şaka olmadığı çok açık. Keşke öyle olsaydı. Bununla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

"Gerçeklerden saklanamazsın," diye fısıldıyor Marie ve boynumda soğuk bir nefes hissediyorum.

Bir çığlık atıp yataktan fırladım ve etrafımda döndüğümde hiçbir şey göremedim. "Ne istiyorsun?" Sesim hafifçe titreyerek soruyorum. Bu aptalca bir

Soru. Hiç cevap vermiyor. Vivienne Henry olduğundan emin olduğum kadın da cevap vermiyor.

Artık sadece sessizlik var. Sadece karanlık.

İçimi çekiyorum ve sandalyeme oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir insan bu şekilde deliliğe sürüklenebilir. Diğer öğretmenlerden herhangi birinin geçmişinden ya da okuldan gelen hayaletler tarafından rahatsız edilip edilmediğini merak ediyorum. Vivienne Henry bu yüzden mi kendini öldürdü? Onu deliliğe mi sürüklediler?

Ama Marie'nin hayaleti beni hep takip etti. Afyon onu uzun süre uzak tuttu ama şimdi aklım başımda, geri döndü. Benimle alay ediyor. Bana ona ne yaptığımı hatırlatıyor. Asla kaçamayacağım şeyi.

Tırnaklarımı çıplak kalçalarımaya geçirmeye yetiyor. Şu anda biraz afyon için neler vermezdim. Uyumama yetecek kadar, sadece bir geceliğine kaçmama yardım edecek kadar. Ama biliyorum ki biraz bulmak için okuldan ayrılırsam, muhtemelen geri girmeme izin verilmeyecek. Eminim Rahibelerin bunu öğrenmenin bir yolu vardır. Ben buradayken bana pek dikkat etmiyorlar gibi görünüyor ama bu yüzden işimi kaybetme riskini göze alamam.

Ayrıca, bu sadece beynimi bulandırır. Brom'un anılarını geri kazanmasına yardımcı olmak istiyorsam mümkün olduğunca keskin düşünmem gerekiyor. Her zaman faydalı olamazsam kendimi insan israfı gibi hissediyorum.

Sanırım *ışığa ihtiyacım var*. Uyumak istemiyorum, artık karanlıkta kalmak istemiyorum. Şeytanlarım orada yaşıyor.

Kalkıp bir kibrit çakıyorum ve masamın üzerindeki mumları yakıyorum. Kibriti düşürüyorum.

Pencerenin dışında, benimle göl arasında beyazlar giymiş bir kadın var. Kıyıda dönüyor, başı gökyüzüne dönük, uzun siyah saçları etrafında savruluyor, bir tür çılgınca tapınmanın içinde kaybolmuş. Genç ve tanıdık görünüyor ama onu tam olarak çıkaramıyorum.

Sonra kapüşonlu siyah pelerinli üç kişi ona doğru geliyor. Onların kız kardeşler olduğunu varsayıyorum ama emin olamıyorum. Hızlı ve aceleyle hareket ediyorlar. Dönen kızı yakalıyorlar ve ellerini kızın üzerine koydukları anda kız otomatik olarak hareketsiz kalıyor. Sanki ayaklarının üzerinde uyuyakalmış gibi başı aşağı eğiliyor, saçları yüzüne düşüyor.

Onu gölden uzaklaştırıp sola, muhtemelen katedrale doğru götürmelerini izliyorum, ta ki gözümün önünden kaybolana kadar.

Kafa derimde bir tedirginlikle kalkıp çekmecemden tuzlarımı ve siyah turmalinimi çıkarıyorum. Her ihtimale karşı bu gece odayı korumaktan zarar gelmezdi.

Sabah dersime gittiğimde, gecenin geri kalanında uyumadığım için gergin oluyorum. Siyah turmalin koruma için iyi çalışıyor ancak kristalin özellikleri yoğun ve her zaman uyumaya elverişli değil.

Ama gözlerimi ön sırada oturan Kat'e diktiğim anda yorgunluk beni terk ediyor.

Bu kadın ne kadar çarpıcı. Benim olduğu için ne kadar şanslı.

Ancak öğrenci Paul ile konuşurken yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı ve bu da içimde kıskançlık duygularının kabarmasına neden oldu. İş o noktaya gelirse onu Brom'la paylaşabileceğimi söylemiştim ama başka biri olursa onu kendime mal etmek için bencilce bir dürtü hissediyorum. Elbette öğretmenini olduğum için daha iyi biliyorum, ama utanmasam ona doğru yürür ve onu öyle derinden öperdim ki, birbirimiz için ne olduğumuz konusunda kimsenin aklında şüphe kalmazdı.

Benim tatlı cadım ruhumu tüketti.

Kendimi tutmayı başarıyorum, diğer öğrencilerle konuşmasına izin verildiğini ve bu yüzden akıl sağlığımı kaybetmem için bir neden olmadığını kendime hatırlatıyorum. Sadece ona karşı hissettiklerimin derinliği beni şaşırtmaya başladı. Ahırda seviştiğimizden beri ondan uzak durmak bana işkence gibi geliyor. Bu hafta birkaç kez gizlice bir araya geldik ama bu sadece onu daha çok istememe neden oldu. Herhangi bir uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapıyor ve çok daha tehlikeli çünkü sadece bedenimi ya da zihnimi etkilemekle kalmıyor, içimdeki derin ve korkunç yerlere, saklandığım yerlere ulaşıyor.

Onun için daha iyi bir adam olmamı istiyor.

Sanki özlemimi duymuş gibi gözlerimle buluşuyor ve bana gülümsemelerin en utangaç olanını veriyor, hızlı ve narin ve bugün özellikle uzun bir ders olacağını biliyorum.

Neyse ki ben delirmeden bitti. Kapıyı kilitlemişim ve sınıfta sadece ikimiz vardık ve onu masamın üzerine yaymışım.

ziyafet.

"Bana ne istediğini söyle Kat," diyorum ona, elbisesi beline dolanmış, kalçaları her santimini yalamaya hazırlandığım masanın kenarında.

"Genelde bana ne istediğini söylersin," diyor soluksuz bir kahkaha atarak.

"Biliyorum," diyorum, parmaklarımı kalçalarında gezdiriyor, tüylerim diken diken olana kadar yumuşak, hassas teniyle alay ediyorum. "Dediğim gibi bencil olabilirim ama sana istediğini vermek istiyorum." Ağzım tatlı amcığın birkaç santim kalana kadar çenemi indiriyorum. "Bana karşı çok cömert davrandın, arzularımı şımarttın."

"Benimle alay etmeyerek başlayabilirsin," diyor nefessiz bir şekilde, ben ona hava üfleyip kıvrınmasını sağlarken.

"Vermeyeceğim," diyorum, şişmiş etini parmaklarımla ayırıyorum, ıslaklığının aşağı yuvarlandığını hissediyorum, böylece avucumda onun arzusunun damlaları var. "Sana istediğini vereceğim. Sadece bana söylemen yeterli."

"Seni istiyorum," diyor, ona dokunmam için can atıyor. "Seni istiyorum."

"Biliyorum," diyorum, ağzım amının üzerinde gezinirken. "Ama kelimeleri duymak istiyorum, tatlı cadı." Parmağımı ıslaklığında gezdiriyorum ve sonra ağzımı indirip onu okşuyorum.

Tanrım, tadı cennet gibi. Pantolonumun içine uzanıyorum ve horozumu çıkarıyorum, onu tamamen yerken bir inilti çıkarıyor, aç bir adam.

"Gelmek istiyorum," diyor. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Bu kadar cesur olmasına sırtıyorum. Soruyor ve alıyor ve bir kez olsun onun şartlarında vermek iyi hissettiriyor. Dilimi alıp klitorisinin üzerinde gezdirirken sikimi yumruğuma doğru pompalamaya başlıyorum, içimdeki sıcaklık ve çaresizlik artıyor.

Geri çekiliyorum, boştaki elimin parmaklarını onun dar deliğinin içine kaydırıyorum. "Elime boşalmak ister misin? Dilimle mi? Sikimle mi?"

"Hepsi, her şey," diye soluyor, başı masanın üzerinde ileri geri sallanıyor.

"O zaman hepsini sana vereceğim," diye törpüledim.

Bir homurtuyla parmaklarımı onun dar deliğine sokuyorum ve sırayla tüm zevk noktalarını buluyorum. Sikim yumruğuma girip çıkarken dilim klitorisinin etrafında dönüyor, kalçalarım onun inlemelerinin ritmine göre sallanıyor. Bir kreşendoya ulaştığında vücudunun gerildiğini hissediyorum ve sonra onu serbest bırakıyorum, bir zevk denizinde çalkalanıyorum. Titriyor ve haykırıyor, orgazmı bir dalga gibi üzerine çöküyor ve izlemek için geri çekilirken parmaklarımı içinde derinlerde tutuyorum, onu sert bir şekilde çalıştırıyorum. Etrafımda sıkışma şekli, bana duyduğu şehvetle damlaması, teninin pembeliğinin daha da derinleşmesi - bu benim yeni saplantım.

"Tanrım," diye inliyor, orgazmı yavaşlıyor, elleri eteğinin kumaşı etrafında kenetleniyor.

Doğrulup ona bakıyorum. Onu çıplak istiyorum, her zaman bu yarı giyinik halde değil, çekmeceleri aşağı itilmiş, eteği yukarı kaldırılmış, elbisesinin düğmeleri aceleyle açılmış. Yumuşak, günahkâr bedenini altımda istiyorum, her bir santimini hissetmek istiyorum. Onu her zamankinden daha yakın istiyorum.

Saate bakıyorum. Zamanımız var.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum ona, gömleğimin düğmelerini açarak. "Şimdi yap."

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Durum ne kadar da çabuk değişti," diyor alaycı ama memnun bir gülümsemeyle, yanakları kızarmış bir halde. "Her şey benim ne istediğimle ilgiliydi ve şimdi kıyafetlerimi çıkarmamı emrediyorsun."

Gömleğimi yere atıyorum ve masamın çekmecesinden bir makas alıp havaya kaldırıyorum. "İstediğim gibi seni sikimle sikeceğim. Ama nasıl olacağını belirtmemiştin. Şimdi elbiselerini çıkar yoksa onları vücudundan kesip atarım."

"Yapmayacaksın," diye ilan ediyor, gözleri parlıyor. Öfkelendiğinde çok güzel oluyor.

"Sana yenilerini alacağım, söz veriyorum," diyorum ona.

Oflayıp pufluyor ve aceleyle elbisesinin üst kısmını çıkarmaya başlıyor. Makası yerine bırakıp cetvelimi alıyorum ve tamamen çıplak kalana kadar pantolonumu çıkarmayı bitiriyorum.

Duraklıyor. Beni daha önce hiç böyle görmemişti. Gözlerindeki şehvet dolu hayranlık yüzünden sikim daha da sertleşiyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

"Ve sen de yeterince çıplak değilsin," diye cetvelimi sallayarak onu tehdit ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, elbisesinin üstünü açıp kolları düştüğünde, altında korse olmadığını, sadece bir kombinezon olduğunu görüyorum. Yanına gidip üstsüz kalana kadar başının üzerinden kaldırıyorum ve sonra vücuduna bakıyorum.

Göğüsleri dolgun, solgun ve muhteşem, meme uçları soluk pembe ve çakıllı. Onları ellerimle kavıyorum, ağırlıklarının tadını çıkarıyorum, dilimi üzerlerinde gezdiriyorum ve sevdiği her yeri çimdikleyip sıkıyorum.

Sonra tamamen çıplak olana kadar donunu indiriyorum.

"Sen günahkârlar için yaratıldın," diye mırıldanıyorum, bir elim sikimin üzerinde, uyarılmışlığımla ucunda ve arkasında gezdirerek bakarken. "Sen benim için yaratıldın."

Yüzü kızarıyor. Onu kızartmayı seviyorum. Ona şaplak attığımda ellerimin çıkardığı pembe renkle aynı. Ya da bu durumda, cetvel.

"Bacaklarını aç. Onları benim için geniş tut. O küçük tatlı amcığını cezalandırmak istiyorum," diyorum ona.

Sertçe yutkunuyor ve sonra aşağı uzanıyor, elleri kalçalarında ve onları ayırıyor.

Beklentiyle dudağımı ısıriyorum ve cetvelin kenarını kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum, pembe, ıslak ve beklediği yere gelene kadar ara sıra vuruyorum.

Sonra cetveli tam amına hızlıca vuruyorum.

Çılgılık atıyor ama diğer elimle yüzünü kavıyorum ve onu derinden öpüyorum, dilim ağzının içinde yalıyor, onunkiyile dans ediyor. İçinden bir inilti

Elim başının arkasında, onu yerinde tutarak ona tekrar şaplak atıyorum.

"Bu hoşuna giden bir şey mi?" Kısa bir süreliğine geri çekilirken dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Sıkı bir istek sesi çıkarıyor ve ben de onun onayını aldığımı biliyorum.

Ona şaplak atmaya ve onu öpmeye devam ediyorum ve o daha da ıslanmaya devam ediyor.

Sonra daha fazla dayanamadan kalçalarını kendime doğru itiyorum ve cetveli yere fırlatarak sikimi içine sokuyorum.

"Kat," diye törpülüyorum, boynunu emerken bir kolum sırtına dolanıyor, böylece bana olabildiğince yakın duruyor. "O kadar ıslaksın ki beni boğabileceğini düşünüyorum."

Sonra daha sert, daha derin, ona yaklaşmak için çaresizce içine giriyorum. Sonunda masa hareket etmeye başlıyor, zeminde yüksek sesle gıcırıyor, ben de onu kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor ve onu döndürüyorum, böylece duvara çarpıyor.

Aramızda ter birikiyor, dolgun göğüsleri göğsüme bastırıyor ve onu daha sert beceriyorum, kalçaları daha derine inmek için yukarı kalkıyor. Böyle iyi, çok iyi. Çok tatlı ve kolayca baştan çıkarılabiliyor ama yine de ne yaparsam yapayım çoğu zaman kontrolün onda olduğunu hissediyorum.

Onun için her şeyi yapacağımı düşünmeye başladım. Ama sonunda düşünemiyorum bile.

Aramızda sadece enerji ve büyü var, onu olabildiğince sert becermek için duyduğum derin hayvani arzuyla karışık, o kadar derinlerine giriyorum ki nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyor. Birbirimize bağlıyız. Biz biriz. Tenimiz kaygan, göğüslerimiz kabarıyor, nefes nefeseyiz, kalplerimiz hızla atıyor. İnemelerimiz sınıfı dolduruyor, çok yüksek, ama bu yüzden kovulsam bile umurumda değil çünkü kendimi tatlı cadıma teslim etmek ve onun kendini bana vermesi her şeye değer.

Orgazmım hızlı ve güçlü bir şekilde geliyor ve parmaklarımı klitorisinin etrafında dağınık bir şekilde kaydırırken içine dökülüyorum. Çabucak boşalıyor, çığlıkları benimkilere katılıyor, sonunda durana kadar vücutlarımız birlikte hareket ediyor.

"Crane," diye fısıldıyor bana, alnını omzuma dayamış. Onu hâlâ duvara yaslamış durumdayım. Gitmesine izin vermek istemiyorum, içinden çıkmak istemiyorum. Sadece mümkün olduğunca uzun süre içinde kalmak istiyorum. Ona bir daha asla böyle sahip olamayacağımdan endişeleniyorum, benim, çıplak ve ham.

"Kat," diyorum ona, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Benim yeni bağımlılığım olursan ne olur?"

Bana tembel bir gülümseme vermek için başını kaldırıyor. "Daha çok çıplak olacağım."

Bölüm 27

Kaĩ

Cuma gecesi bir anda geldi çattı. Bütün hafta benim için bir bulanıklıktı.

Crane ile seksin baş döndürücü karışımı, mümkün olduğunca sık, çoğu zaman okul ahırlarında, ancak bir kez boş sınıftaki masasında ve bir kez de ormandaki bir ağaca karşı gerçekleşti. Ona her teslim olduğumda, isteklerine, arzularına ve sapkın yöntemlerine boyun eğdiğimde, içimdeki enerjinin büyüdüğünü hissettim. Beni ve Crane'i birbirimize bağladığını, bizi kaynaştırdığını hissettim. Bu bir kan büyüsü olmayabilirdi ama iki cadının kendinden geçmesi söz konusu olduğunda kendi tarzında bağlayıcı olan neredeyse onun kadar güçlü bir şeyin değiş tokuşuydu.

Ama ben Crane'e bağlılıktan daha fazlasını hissederken, Brom bir muamma olarak kaldı. Yata Khaneye taşındı bile. Sanırım yanınızda getirecek çok fazla şeyiniz olmadığında bu kolay oluyor, ama ne olursa olsun, ailesi ondan kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızlı hissettirdi. Durum böyle olabilirdi. Sonuç olarak, onunla birkaç sınıfta birlikte olmak dışında onu pek görmedim. Dürüst olmak gerekirse, onun yanında ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum, en azından Crane bir plan yapana kadar, bu yüzden ondan uzak duruyorum ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum.

Çünkü bu *Brom*. O benim en iyi arkadaşımdı, her şeyimi paylaştığım çocuktu, kızdan kadına geçerken yıllardır hayatımda eksik olan parçaydı ve geri dönmüştü. Uyanık olduğum her anı

ama orada bir kopukluk var. Gözlerime baktığında bunu görüyor, temkinliliği ve ben de onun gözlerine yansıyan acıyı görüyorum. Ama onu kendimden uzaklaştırmıyorum. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi bize geri vermek için elimden geleni yapıyorum.

Yarın annem eşyalarımı arabaya koyup yatakhaneime taşımak istiyor ama o zamana kadar son normallik hissime tutunmaya çalışıyorum. Neyse ki, bir gün okuldan sonra Mary'ye uğradığımda, benimle kasabadaki şenlik ateşine gitmekten mutlu görünüyordu. Aynı geçirdiğimiz onca zamandan sonra artık benimle arkadaş olmak istememesinden korkuyordum.

Mary saat sekizde kapımın önünde beliriyor, bir elinde çantası, diğerinde feneri, karanlık gecede neşeli bir hayalet gibi.

"Orada ne var?" Ona doğru yürürken çantasına başımı sallayarak soruyorum. Onun yanında biraz utangaç hissediyorum, sanki onu yeniden tanıyormuşum gibi.

Gülüyor. "Oh, bu mu? Mathias bulabildiğim kadar çok ikramla doldurmamı istiyor. Şekerlenmiş elmalar, karamelli mısır, kavrulmuş kestaneler ve ruh pastaları."

"Şimdiden acıkmaya başladım," diyorum ona.

Yolda yan yana yürümeye başlıyoruz, fener çürümeye yüz tutmuş ayçiçeği ve mısır saplarının üzerinde gölgeler sallıyor. Hava şimdi soğuk, havada don vaadi var ve ben şalım boynuma daha sıkı sarıyorum, Mary'ye ne söyleyeceğimi, ne kadarını söyleyebileceğimi merak ediyorum.

Ama işin özüne iniyor.

"Brom'un döndüğünü duydum," diyor ve bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Çok mutlu olmalısın."

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Oldukça sürpriz oldu."

Bana bakmak için feneri kaldırıyor ve ışıktan irkiliyorum. "Sana inanmıyorum."

"Mutluyum," diyorum ona, elini tekrar aşağı iterek. "Gerçekten mutluyum. Sadece kabullenmem gereken çok şey var."

"Hâlâ evlenecek misin?"

Tereddüt ediyorum, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Son dört yıldır tek istediğim onun geri gelmesiydi ve şimdi o burada..."

"O artık eskisi gibi değil," diyor.

Ne kadar şey bildiğini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle de denebilir."

"İnsanlar değişir," diyor hafifçe. "Bu işler böyledir. Sen de eskiden olduğun kişi değilsin, eminim."

Bu konuda haklı.

"Providence'ta yaşayan Mary ile aynı kişi olmadığımı biliyorum. Bazen farklı yönler doğru değişirsiniz," diye devam ediyor. "Olur böyle şeyler. Hiçbir şey durağan değildir. Her zaman değişiyoruz."

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum.

"Senden gelmedi ama," diye şaka yapıyor. "Ben de okuldaki tüm çalışmalarını benimle paylaşacağını düşünüyordum ama sen merhabadan başka bir şey söylemedin."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, suçluluk duygusu beni sarsıyor. "Dinle Mary, biliyorum-"

Bir sıçrayışta omzunu benimkine çarpıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Kat. Hiç vaktin olmadığını biliyorum ve... başka seçeneğin olmadığını da biliyorum."

"Bir seçim mi?"

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Okula ne için gittiğini biliyorum."

Olamaz. "Öyle mi?" Huzursuzca soruyorum.

"Sleepy Hollow'da yeni olabilirim ama aptal değilim. Burası tuhaf bir kasaba ve insanları daha da tuhaf. Seni ilk gördüğüm anda bir cadı olduğunu anlamıştım."

Olduğum yerde kalakaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzünü bana döndü ve geriye doğru yürümeye başladı. "Bunu bilmiyorsun ama seni ilk gördüğüm gün yolun kenarındaki bezelye tarlasının yanına çömelmiştin. Yeni taşınmıştık ve ben yeni mahalleye bakıyordum. Sesini duydum. Bir şeyle konuşuyordun. Tarlada sana baktım ve çömelmiş bir kurbağaya emir verdiğini gördüm. Ona ne yapacağını söylüyordun. Yerden parmağınla ve tekrar omzunuza zıpladı. Senden hoşlanıyor gibiydi ve o andan itibaren ben de hoşlandım."

Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Yine de sık sık hayvanlarla oynar, onlarla konuşurdum. Mary'nin bunlara tanık olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Bu benim cadı olduğum anlamına gelmez," dedim ona.

"Tamam," diyor, fener kocaman gülümsemesini aydınlatıyor. "O zaman nesin sen? Normal, ortalama bir insan mı?"

Yalan söyleyebilirdim. Ona evet, normal ve ortalama biriyim diyebilir ve görmediği bir şeyi görmüş gibi davranabilirdim. Ama yalanlardan o kadar yoruldum ki. "Ben bir cadıyım," diyorum ona.

Ellerini birbirine çırpıyor. "Bunu biliyordum. Sonra Mathias bana okulun nasıl görüldüğünü ve ne kadar korktuğunu anlatıyordu ve ben de yardım edemedim ama hepsini bir araya getirdim."

Şimdi yanımda yürürken ona bakıyorum. "Ve yine de benimle şenlik ateşi gecesine gelmek istedin?"

"Elbette," diyor. "Sadece eskisinden daha ilginçsin."

Sırıtarak kolunu benimkine doluyor ve kasabaya giden yolun geri kalanını bu şekilde yürüyoruz.

Sleepy Hollow'a gelmeyeli uzun zaman oldu ve şimdi oldukça farklı hissediyorum. Uzun zamandır bu kadar normal bir ortamda bulunmadığım için mi yoksa burası kalabalık bir arı kovani olduğu için mi emin değilim. Bu

ana caddede yürürken kasaba halkının çoğunun bana bakması da yardımcı olmuyor. En azından öyle görünüyor.

"Neden herkes bize bakıyor?" Ortasında dev bir şenlik ateşinin yandığı, alevlerin gökyüzüne doğru yükseldiği ve kasaba halkının mallarını satan satıcı ve tüccarlarla birlikte etrafta toplandığı kasaba meydanından geçerken Mary'ye fısıldıyorum. Mumlarla aydınlatılmış oyma balkabakları ateşin etrafındaki yolda sıralanıyor, orantısız gülümsemeleri şenlik havasını belirliyor.

"Çünkü burası küçük bir kasaba ve sen de bir ödölsün, Kat," diyor Mary. Mary'nin sözleri Crane'in seks sırasında bana söylediğı, benim değerli bir öğrenci olduğuma dair sözlerini hatırlatıyor. Bu bana kendimi ne kadar güvende hissettirmişti. Oysa şimdi sadece yargılanıyormuşum gibi hissediyorum. Ateşin diğer tarafında bana bakan birkaç adam var, gözlerinde sinsi bir şey var. Geçen yıl birlikte şenlik ateşi gecesindeydik ama o zaman erkeklerin bana bu şekilde baktığını hatırlamıyorum. Şimdi paranoyaklaştım mı, her yerde tehlike ve ürkütücü şeyler mi arıyorum?

"Ayrıca, cinayet yüzünden herkes gergin," diye ekliyor Mary.

Kalbim kırıldı. Joshua Meeks. Bir an için unutmuştum. Okulda olduğum için, izole olmak çok kolay ve Brom'da olanlarla birlikte, sorunun ne kadar gerçek olduğunu unutmak kolay. Ama geçen yıl yakınlaştığım adam öldürüldü, hem de korkunç bir şekilde ve bu olay aklımdan çıktığı için kendimi çok kötü hissediyorum. Brom'un bu olayda nasıl bir rolü olduğunu hala bilmiyorum, eğer varsa bile, ama bu ölümü Joshua'nın üzerine ben getirmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Onunla arkadaş değil miydiniz? Mary nazikçe sorar.

"Şehre ilk taşındığında arkadaştık," diyorum. "Çok fazla düşmanı olan birine benzemiyordu."

"Hayır. O öyle biri değildi." Nazik ve kibardı ve bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Kasaba halkından herhangi birinin Joshua ve benden haberi olup olmadığını merak ediyorum. Ne de olsa annem bir şekilde biliyordu. Ve eğer biliyorlarsa, bana acıyıp acımadıklarını ya da benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünüp düşünmediklerini.

Etrafta dolaşırken, kendimiz için elma şekeri ve Mathias için ekstra ikramlar alırken dikkat çekmemeye özen gösteriyorum. Tuhaf atmosfere rağmen, kızarmış ürünler, elma şarabı, kavrulan kestaneler ve ceviz dumanıyla dolu havada yeniden kasabanın bir parçası gibi hissetmek güzel. Mary ve ben ateşi izlemek için üzerine oturabileceğimiz bir saman balyası buluyoruz, çocuklar ateşin dibinde koşuşturuyor. Herkesin duruşundaki çekingenliğe rağmen, çocuklar en azından iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Zihnim Brom'a ve çocukken nasıl oynadığımıza geri dönüyor. Burada ailemle birlikte şenlik ateşinde olduğumuzu hatırlıyorum. Babam bize ikram için fazladan para vermişti ve ikimiz de şekerle doluyduk ve hayvanlar gibi etrafta koşturuyorduk. O zamanlar ne kadar da masumduk. Bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Tüm bunlar ne kadar çabuk değışecekti.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor bir adam sarhoş bir şekilde bize doğru sendeleyerek gelirken. Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı, yanakları kirli sakallı ve içki gözlerini kamaştırıyor.

"İyi akşamlar," diyor Mary sert bir ifadeyle, vücudunu benimkine doğru çevirip onu dikkatle süzerek.

"Siz güzel hanımlar burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?" diye mırıldanıyor, yanımdaki saman balyasının üzerine çöküyor ve bunu yaparken neredeyse düşüyordu. Viski ve at pisliğı kokuyor.

"Biz de tam gidiyorduk," diyorum ona, eteğimi toplayıp ayağı kalkarken. Ben bunu yaparken adam uzanıp dirseğimi tutuyor.

"Benden korkuyor musun yoksa?" diye soruyor, beni yerimde tutarak. "Ben büyük kötü kurdu uzak tutmak için buradayım. Başboş dolaşan bir katilimiz olduğunu bilmiyor musun? İnsanların kafalarını baltayla kesiyor."

"Muhtemelen bir tırpandı," diye tahmin yürütüyor Mary. "O bir çiftlik işçisiydi, kendi aletiyle öldürüldü. Biraz saygılı olun."

Adam Mary'ye hırlıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama Mary ileri doğru yürüyüp ellerini göğsüne doğru itene kadar bırakmıyor.

"Defol!" diye bağılıyor adama, adamın beni bırakmasına yetecek kadar. Birkaç kafa mırıldanarak bize doğru dönüyor ve adam masummuş gibi ellerini havaya kaldırarak geri çekilmeye başlıyor.

Kalabalığın içinde kayboluşunu izliyoruz, umarım uyuyabileceği bir yere gitmiştir.

İşte o anda herkesin arasında tanıdık bir yüz görüyorum.

Koyu renk saçlar, derin siyah gözler, yakışıklı bir yüzün üzerinde bir sakal. Brom'un bana baktığını gördüm.

Ama gözümü kırptığımda o gitmiş, yerine kolunu siyah saçlı bir kıza dolamış başka bir siyah saçlı adam gelmişti.

"Merak etme," diyor Mary, elini omzuma koyarak. "Bizi rahatsız etmek için geri geleceğini sanmıyorum."

Ona endişelendiğim şeyin o olmadığını söyleyemem.

* * *

Katrina.

İnliyorum ve sırt üstü yuvarlanıyorum. Adımın söylendiğini duyuyorum, esintide bir fısıltı, ama gerçek olduğunu sanmıyorum. Rüya görüyor olmalıyım.

Katrina Van Tassel.

Yine o ses. Şimdi biraz daha derinden. Daha acil.

Gözlerimi açıyorum ve tavandaki ahşap kirişlere bakıyorum. Oda zifiri karanlık değil; bir yerden ışık geliyor ama dışarıdan değil. Panjurlar kapalı.

Yavaşça başımı kaldırıp bakıyorum. Kapımın altından içeri ışık sızıyor. Titreyip sönüyor, demek ki biri ateş yakmış.

Saat kaç? Gecenin bir yarısı mı? Ne zamandır uyuyordum?

Şenlik ateşindeki sarhoş olayından sonra ayrılmaya karar verdik. Sadece havayı bozduğu için değil, Mary'nin içtenlikle endişelendiği için.

Katilin hâlâ serbest olduğunu ve eve ne kadar erken dönersek o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Benim bir cadı olduğum ve bu yüzden geride kalmak istersem kendimi korumak için daha iyi bir şansım olacağı hakkında bir şaka yaptı, ama şaka düz düştü. Çünkü bir şekilde, cadı olmamın işleri daha da kötüleştirdiğini düşünüyorum. Beni hedef haline getiriyor.

Söylemeye gerek yok, beni erkenden eve bıraktı ve ben doğruca yatağa giderken o da ikramları Mathias'a teslim etmek için doğruca eve gitti. Annem de Famke'yle birlikte gidiyordu; şenlik ateşine gitmeye karar verdiler ve geç döneceklerini söylediler.

Şimdi saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve-

Katrina. Kat.

Kat.

İşte yine oldu.

O ses.

Daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Alçak ve gırtlaktan ama aynı zamanda bir fısıltı. Kafa derimi karıncalandırıyor, omurgamdan aşağı hastalıklı bir ürperti gönderiyor.

Sonra bir gümbürtü duydum. Bir gümbürtü daha.

Evin içindeki ayak sesleri. Kapımın altına kadar uzanan döşeme tahtalarını sallayarak yankılanıyorlar. Dışarıda her kim varsa doğruca bana doğru geliyor.

Kapımın önünde durdular.

Doğrulmaya çalışıyorum, çarşaf larımı vücudumun üzerine çekiyorum ama yapamıyorum. Hiç hareket edemiyorum.

Sıkıştım, donup kaldım, felç oldum. Kapı kolu dönerken sadece bakabiliyorum. Nefes alıyorum ama hava hareket etmiyor. Sanki nefes bile alamıyorum.

Kapı yavaşça, santim santim, alçak ve uzun bir gıcırtyla açılır.

Ta ki diğer tarafta duran bir adam ortaya çıkana kadar.

Bir metre boyunda ve kafası yok. Çılgılık atmak için ağzımı açtım.

Yapamam.

Yataktan kalkmaya
Çalışıyorum. Hareket
edemiyorum.

Adamın kapının yanına bir şey bırakıp yavaşça yatak odamdan bana doğru yürümesini sadece saf ve mutlak bir dehşet içinde izleyebiliyorum. Gölgelere karışmış gibi görünen siyah bir pelerin içindeki bu dev adam. Kafası olmayan bu adam.

Onu gördüğüm diğer zamanların aksine -boşlukta, patıkada- başka birini aradığı hissine kapılmıyorum. Onun yerine, beni aradığını biliyorum.

Katrina Van Tassel, diyor, sesi havada süzölüyor ve rüzgâr gibi bedenimin üzerinde dolaşıyor. Üzerime yerleşiyor, fiziksel bir şey, arzuyla olgunlaşıyor ve onun kasıklarına doğru uzandığını, büyük, uzun ve günah kadar karanlık bir şeyi okşadığını görüyorum.

Bağırmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey yok, hiçbir şey yok. Çığlığım boğazımda düğümleniyor ve o önümde durduğunda nefes bile alamıyorum. Diğer elini kaldırmasıyla çarşaflar üzerimden yırtılıyor ve beni geceliğimle ortada bırakıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi savunamıyorum; yardım çağıramıyorum. Ben tuzağa yakalanmış bir avım ve o da işimi bitirmeye gelen bir avcı.

Sanki beni sona saklıyordu.

şimdi bana doğru geliyor. Ağır, soğuk elleri kalçalarımnda, gözlerimi kısıtırıp içimde ne kadar güç varsa, bu büyüünün üstesinden gelmek için ne kadar imkanım varsa toplamaya çalışıyorum.

Crane ve benim aramdaki enerjiyi düşünüyorum.

Gücünü, beni ne kadar sonsuz hissettirdiğini düşünüyorum. Buna odaklanıyorum. Ve sonra bu enerjiyi ağzımı açmak için kullanıyorum.

Ve çığlık atıyorum.

Ses duvarlarda yankılanıyor ve aniden hareket edebiliyorum. Sırtım duvara çarpana kadar yatakta geriye doğru debeleniyorum.

Ve başsız atlı gitmek için döner. Yavaşça, sanki acelesi yokmuş, yakalanmaktan korkmuyormuş gibi.

Kapıya bıraktığı şeyi alarak odadan çıktı ve sonra evin içine girdi, ateşin yanından geçip kapıdan çıktı.

Ayağa kalkıyorum, masamın çekmecesinde sakladığım bıçağı alıyorum ve gittiğinden emin olmak için peşinden koşuyorum, böylece kapıyı kilitleyebilirim, sanki bu onu dışarıda tutacakmış gibi.

Kendi kapıma ulaşamadan neredeyse kayıyordum, çıplak ayaklarımın altında ıslak ve kaygan bir şey vardı.

Yere bakıyorum ve kan izleri görüyorum, ayak izleri hâlâ duruyor.

Bölüm 28

Vinç

Kütüphanedeki saat gece yarısını vuruyor, ama ben sadece Başlıyorum. Yanımda bir yığın kitap, metal kadehli bir şişe kırmızı şarap ve karanlıkta bir fener gibi masamı aydınlatan bir sıra mum var. Brom'u anlamama yardımcı olabilecek doğru kitapları bulmak için gecenin büyük bir kısmını yığınları incelemekle geçirdim ve birkaç işe yaramaz kitabı karıştırdıktan sonra nihayet en umut verici olanları buldum gibi görünüyor.

Onları önümdeki masanın üzerine koyuyorum ve bir yudum şarap içiyorum. *Kan Büyüsü ve Diğer Ritüeller* adında eski bir kitap, *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur* adında bir kitap, *Kişisel Şeytan Çıkarmalar* adında bir kitap ve *Verimagiaa Kitabı* adında yıpranmış bir kitap daha var. Bütün hafta aklımda olduğu için önce kan büyüsüyle ilgili olanı aldım. Bu özel kitabın İngilizce bir başlığı var ama içinde Yunanca yazılmış. Yunanca bilmiyorum.

İçimi çekiyorum ve cebimden yağımı çıkarıp bileklerime sürüyorum, gözlerimi kapatıp çok dilli büyüü tekrarlıyorum, büyü yapan kişiye her dili konuşma ve okuma yeteneği veriyor, öğretmenseniz bu bir nimet. Sonra gözlerimi açıyorum ve sayfayı çeviriyorum.

Sırtımdan soğuk bir esinti geliyor, masamın etrafındaki mumlar titriyor ve sönmekle tehdit ediyor. Oturduğum yerde dönüp duruyorum. Mumlarımın parıltısının ötesinde, kütüphane tamamen boş ve karanlık, ay ağaçların arkasında bir yerlerde saklanıyor. Genelde kütüphane, ders bitiminden sonra öğrencilere kapalıdır.

akşam dokuz, ama öğretmenler için istisnalar yapılıyor. Mexico City'den gelen kütüphaneci Bayan Albarez, istersem bütün gece burada kalabileceğimi söyledi ve öyle de olabilir. Buraya ne için geldiysem onu elde edene kadar gitmeyi planlamıyorum. Bu haftaki tüm ders planlarım zaten çok fazla zamanımı aldı. Bu lanet olası okulda profesör olmak benim işim olabilir ama Kat ve Brom benim takıntım haline geldi.

Gözlerim kütüphanenin yarıklarını ve gölgelerini tarıyor ve nefesimi tutuyorum, kulaklarım herhangi bir serseri sesi, buz gibi rüzgârın herhangi bir kaynağını yakalamak için zorlanıyor. Hiçbir şey yok. Sadece saatin tik takları.

Kitaplarıma dönüyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Kütüphanede benimle birlikte başka bir şeyin, bir varlığın olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum ama bu hayal gücümün çılgınca çalışması da olabilir. Son zamanlarda bunu çok yapıyor.

Düşüncelerim Kat'e kayıyor. Benim güzel, tatlı cadıma. Her ne kadar doğal merakım ve Brom'la olan bağlarım beni olayların özüne inmeye odaklamış olsa da, bunu her şeyden çok onun için yapıyorum. Sonunda kalbine mal olacak olsa bile Brom'unu geri almasını istiyorum. Geçmişlerini hâlâ kıskanıyorum; zihnini, bedenini ve ruhunu sahipleniyorum ama söz konusu Brom olduğu için, o adamın içinde olduğum için, onu sadece ve sadece onunla paylaşmaya hazırım.

Ve eğer paylaşmaya açık değilse, onu kendime alıyorum.

Aklıma bir görüntü geliyor. Üçümüz birlikte, çırılçıplak ve tüm ruhani güzelliğiyle Kat'e taparken. Sertleşmiş sikim onun ıslak, yumuşak ağzında, dolgun dudakları beni iştahla sarıyor, yumruklarım dağınık saçlarında, ben boğazına tıklana kadar başını ileri itiyor. Arkasında Brom, kalçalarını bir hayvan gibi pompalıyor, ona arkadan sertçe giriyor, göğüsleri her vuruşta sallanıyor. Sikimin etrafında inliyor, titreşimler taşaklarımı ağırlaştırıyor ve ben hafifçe öne eğilip Brom'un boynuna uzanıyorum, elimi boynuna koyup sıkıca tutuyorum. Beni öpmesini talep ediyorum. Cevap olarak hırlıyor ama gözleri bana onun olduğumu söylüyor.

Görüntü kayboluyor ve ben taş gibi sertleşiyorum. Yıllar boyunca yaşadığım tüm cinsel fetihler ve ilişkilerde, böyle bir duruma, bir ménage'a hiç yaklaşmadım. Marie ölmeden önce San Francisco'daki o meşum gecede bile, belki evliliğimizi kurtarmanın bir yolu olarak bu noktaya gelebileceğini ummuştum ama durum bundan çok uzaktı.

Ama olmayabilecek bir şey hakkında hayal kurmanın bir faydası yok. Ya Brom'u eski haline döndüremez ve anılarını geri getiremezsek? Hessian askeriyle bir bağlantısı olduğuna hiç şüphem yok ama ne şekilde?

Vücudum şu anda soruları umursamıyor. Pantolonumun içine uzanıyorum, sıcak ve şimdiden serbest kalmak için seğiren uzunluğumun üzerinde bir yumruk yapıyorum. Kütüphaneyi dolduran bir iniltiyle sandalyemde geriye yaslanıyorum ve sikimi dışarı çıkarıyorum. Kat'in muhteşem pembe amcığının içinde sıkıldığımda hissettiğim sıkı ve sıcak hissi biliyorum. Brom'un kışının kaygan yağla kaplı kadifemsi eldivenini biliyorum. Her ikisini de terk edilmiş bir şekilde becerirken, onun nefes nefese inlemelerinin sesini ve Brom'un derin homurtularının gırtlak titremelerini duyuyorum. İkisini de istiyorum, her yerlerini. Onları her şekilde becermek istiyorum. Bunu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Brom o güzel ağzıyla beni emerken, o çığlık atana kadar onun küçük amını yalamak istiyorum, ta ki ben tohumumu boğazından aşağı fişkırtana kadar, o tohumla o kadar dolana kadar, dudaklarından dökülene kadar. O derin siyah gözleriyle bana bakarken yutkunuyor.

Orgazmım içime çarparak beni gafil avladı. Kısık sesle haykırıyorum, boşalmam sıcak dalgalar halinde kitapların üzerine fişkırıyor ve yapışkan beyaz bir karmaşa bırakıyor.

Fantezimin sonuçlarına kıkırdıyor, tohumlarımın ciltlerden masanın üzerine nasıl damladığını izliyorum. Bu beni kesinlikle şaşırttı.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Kan büyüğü bireyler arasında bağ kurmanın bir yoludur. Seks eyleminin kendisi, vücut sıvılarının değiş tokuşu ise başka bir yol. Peki ya bu ikisini birleştirirsek? Ya bir ritüel yaratırsak

kanımızı ve tohumumuzu birbirine karıştırarak, üçümüz birlikte hareket ederek gerçek bir sihir yaratacaktık?

Mendilimi kapıyorum ve sayfaları çevirmeden önce kitapların üzerindeki pisliğini siliyorum. Umarım kütüphaneci lekeleri fark etmez. Eminim buradaki kitapları okurken kendini kaptıran ilk cadı ben değilimdir - seks eylemine bağlı şaşırtıcı miktarda büyü var.

Kitapları incelemek için ne kadar zaman harcadığımdan emin değilim ama sonunda birkaç umut verici öneri buluyorum. Bağlanmak isteyen katılımcılar arasında kan ve seks büyüğü içeren bir bağlama ritüeli var. Bazı büyüler, belirli yağlar, lekeleme ve koruyucu bir tuz çemberi ile yeterince kolay görünüyor, böylece içeride gizlenen başka ruhları davet etmiyoruz, bu süreçte bize bağlanabilirler.

Bir de gece dolunayda gerçekleşmesi gereken daha yoğun bir ritüel var. Bu ayın, perdelere daha kolay geçişi sağlayan bir su kütesinin yanında olmalı ve Kat'le göl kenarında yaptıklarımızı göz önüne alırsak, buna erişmek sorun olmayacak. Bu ayın bir şeytan çıkarma ayini olduğu kadar bağlama ayini de değil. Eğer atlı Brom'u ele geçiriyorsa, sonunda özgür olabilmesi için kovulması gerekecek. Samhain'de olursa daha da iyi olur.

Elbette, ilk bağlama ayininin yeterli olabileceğini söylüyorlar. Eğer güçlüyse, atlıyı yine de gitmeye zorlayabilir. Birbirimizle olan bağlantımız onu koparabilir, özellikle de Kat ve ben enerjimizi Brom aracılığıyla manipüle edebilirsek.

Tek sorun bu işe dahil olan herkesin istekli olması. Bu da Brom'un istekli olması gerektiği anlamına geliyor. Daha önceki ilişkimizi hatırlamıyorsa, tabiri caizse bana o şekilde açılmak isteyeceğinden emin değilim. Sanırım bu Kat'in işi olacak, tabii ben ikna için bir fırsat görmezsem.

Tüy kalemimi ve mürekkebimi çıkarıp kitabıma mümkün olduğunca çok ayrıntı içeren notlar almaya başlıyorum. Bir şişe şarabın geri kalanını bitiriyorum, sonra da içki türleriyle ilgili kitabı gözden geçiriyorum. Şimdiye kadar ay ağaçların üzerinde yükselmiş, kütüphaneyi aydınlatacak kadar olmasa da gölgeleri derinleştirecek kadar hafif bir ışık saçıyordu.

Sonunda, geri çağırma ruhları hakkında ilginç bir pasaja rastladım. Onları çağırmak her zaman kolay değildir - genellikle bir şekilde kullanılmak isteyen bir tanesine sahip olmanız gerekir. Genellikle bu ruhlar kızırgındır ya da korkunç şeyler yapmışlardır, çünkü bu kötücül enerji onları yeryüzü alemine bağlı tutar, diğer perdelerden geçmek istemezler. Bir cadı kaybolan veya kaçan kişileri geri getirmek için bu ruhları çağırabilir, ruh kişiyi bulup sahiplenir ve fiziksel olarak geri getirir.

Bu Brom'un başına gelmiş olabilir mi? Ailesi, Sarah ya da cadılar meclisi, Hessian'ı çağırıp Brom'u bulup geri getirmesi için bir göreve mi gönderdiler? Eğer öyleyse, onun için endişelendikleri için mi yoksa kötü bir amaç için miydi?

Okumaya devam ediyorum, her zaman peşinde koştuğum o esrarengiz duyguyla, afyondan bile daha yüksek olan o kafayla, bir şeyi *keşfetmenin eşiğinde* olma hissiyle dolarken kalbim güm güm atıyor. Metin, nadir durumlarda ruhun kişiyi terk etmeyi reddedebileceğini söylemeye devam ediyor. Daha da nadir durumlarda, ruh hem cismani bedene hem de ruhani bedene bağlanabilir ve ilkinde istediği zaman ancak hava karardıktan sonra sahip olabilir. Ruh ev sahibini etkileyebilir ya da ev sahibi ruhu etkileyebilir.

Sanırım *bu olmalı*. Brom'a olan şey bu olmalı. Eğer değilse, en azından bunu teşhis için bir başlangıç noktası olarak kullanabilirim.

Daha fazlasını öğrenmeye hevesli bir şekilde okumaya devam ediyorum, o soğuk rüzgârı tekrar sırtımda hissedene kadar sayfaları çeviriyorum.

Mumlar öfkeyle titriyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye haykırıyorum usulca, rüzgar onları tamamen söndürse bile yanık kalmaları için yalvarıyorum. Duman ve karanlığın karışımına gömülüyorum.

Kütüphanenin ön kapısının arkamdan çarparak kapandığını görmek için tam zamanında koltuğumda dönüyorum. Karanlıkta bile, çıkışla aramda duran uzun figürü görebiliyorum. Hava sülfür ve çürüme kokusuyla doluyor.

Hessian askeri bana doğru adım atıyor, ağır botları yerde yankılanıyor. Dünya onun lehine eğiliyor gibi görünüyor, güç ve enerji havada çalkalanıyor. Hücrelerimin ona aynı şekilde tepki verdiğini hissediyorum; mide bulandırıcı bir arzu ve istek duygusunun yanı sıra midemi sıkıştıran, bedenimi olduğu yerde donduran zayıflatıcı bir korku.

Sonra bakışlarım, bana doğru gelirken kan damlayan bir adamın kafasını taşıdığı ellerine düşüyor. Kafayı yere atıyor ve kafa bir süre önünde yuvarlandıktan sonra yana doğru sallanıyor.

Koşmalıyım. Masanın arkasına geçmeliyim. Yağımı alıp onu uzaklaştıracak herhangi bir şey söylemeliyim.

Ama yapamam.

Çünkü büyülendim.

Ve kedi öldüren şey meraktır.

Etrafımızı saran bu gizemde, başsız atlı çarkın dişlisi. Eğer onu burada ve şimdi etkisiz hale getirebilirim, Brom özgür kalabilir, bildiğim Abe olmaya geri dönebilirdi.

"Senden korkmuyorum!" Bana doğru yürürken ona bağıriyorum. "Senin ne olduğunu biliyorum! Kim olduğunu biliyorum!"

Atlı diğer elini kaldırıyor, pencerelerden içeri giren zayıf ay ışığında parıldayan bir balta.

Kafamı kesmeyi hedefliyor.

Muhtemelen hareket etmeliyim.

Tam zamanında masanın arkasına geçerek baltayı indiriyor ve hem masayı hem de kitapları ortadan ikiye bölüyor.

Kafası olmayan bir erkeğin sorunu sizinle iletişim kuramamasıdır. Bu çok tek taraflı bir ilişki. Kat'i ve onun hayvanlarla nasıl konuşabildiğini düşünüyorum ve bundan öğrenebileceğim bir şeyler olmasını diliyorum ama kafam okul kütüphanesinde kesilmeden önce bunun olacağından şüpheliyim.

"Beni duyabildiğini biliyorum, Brom!" Haykırıyorum. "Senin ona, onun da sana bağlı olduğunu biliyorum!"

Yani burada olmasının sebebi Kat. Çünkü beni resmin dışında tutmak istiyor.

"O sadece sana ait değil," diyorum atlı baltayı tekrar eline alıp masanın etrafında güçlü adımlarla bana doğru gelirken. "O bana ait. Ve ben de sana aitim."

Atlı benim saçmalamamı umursamıyor gibi görünüyor, varlığı durdurulamaz bir güç.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum ve kayıp şehir Atlantis'ten geldiği söylenen bir şişe tuzu almak için diğer ceketimin cebine uzanıyorum. Çıkarıp tıpasını açıyorum ve tam baltayı tekrar savurmak üzereyken tuzu ona fırlatıyorum.

Beyaz granüller ona çarpıp köpürüyor, buhar yükseliyor ve Hessian yüzü olmamasına rağmen insanlık dışı bir kükreme çıkarıyor. Sıkıntı içinde kollarını sallıyor ve bir an için bunun onu uzak tutmaya yeteceğini düşünüyorum. Ne de olsa o bir ruh.

Ama sonra ben başka bir masanın etrafından dolanırken o yürümeye devam ediyor, ellerim ceketimi yokluyor, kullanabileceğim başka bir şey bulmaya çalışıyorum.

Kelimelerden başka bir
şeyim yok. Kendi
enerjimden başka bir şeyim
yok. Ellerimi uzattım.

"*Non potes me nocere!*" Emrediyorum.

Bana zarar veremezsin.

Başsız atlı duraklar. "*Me tangere non potes!*" Bağırıyorum.

Bana dokunamazsın.

Kendini korur gibi kollarını kaldırarak durur.

Ruhani sözlerin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum; bu sadece bir büyü, cadının daha yüksek bir yere çıkması için geçici bir bandaj. Ama burada, alabileceğimi alacağım. Eğer şimdi kaçarsam, bana yetişir. İşin sırrı onu beni öldürmemeye ikna etmekte.

"Kim olduğumu biliyorsun, Brom!" Bağıriyorum. "Hatırlıyorsun, o gizli gölge tarafının derinliklerinde. Birlikte neler yaşadığımızı hatırlıyorsun!"

Atlı doğruldu, tekrar bana doğru yürüyor ve sırtım kitap duvarına çarpana kadar geri çekiliyorum.

Gidecek bir yer yok.

Büyüm ve aklımdan başka beni koruyacak bir şey yok.

Atlı tam önümde duruyor, kükürt kokusu bastırıyor, bir kaos hissi hakim oluyor. Vücudu çok sert, pelerini ve zırhı karanlığıyla dünyayı yutuyor gibi görünüyor. Sanki kafamı koparmadan önce kemiklerimi ezmeyi hedefliyormuş gibi, kitaplardan oluşan duvarı benimkine bastırıyor.

Tam onun kayıp kafasına bakıyorum. Benden en az beş santim uzun, hatta daha da uzun, bu da onu iki metreden uzun yapıyor. Oradaki yara dağlanmış gibi görünüyor, kırmızı ve acımasızca parlıyor. Daha yakından baktıkça, sanki bir şey kütüğün içinde kıpırdanıyor gibi görünüyor. Gördüğüm son şeyin bu olmasını istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Ellerinden biri yumruk yapmak için başımın tepesine gidiyor ve saçımı çekiyor.

"Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun," diyorum ona, sesim titriyor ama ne kadar korktuğumu bilmesi umurumda değil. Ona ulaşmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

O yumruğunu saçlarımda tutarken bile, elimdeki küçük kaldıraçla kalçalarımı onunkilere dayamayı başarıyorum.

"İstediğin bu, değil mi?" Alay ederek söylüyorum. "Bu yüzden buradasın. Beni öldürmek için değil. Kafamı koparmak için değil. Çünkü sana ne verdiğimi hatırlıyorsun. Değil mi, tatlı çocuk?"

Atlı, takma adının kullanılmasından dolayı duraksıyor. Hatırladığını biliyorum.

Elimle aşağı uzanıyorum, kasıklarıyla benimkiler arasında sıkıştırıyorum, bileğimi çeviriyorum, böylece avucum sikine bastırılıyor.

"İstediğin şey bu," diye fısıldıyorum sertçe, kavrayışım onun üzerinde sıkılaşıyor. Son derece uzun, sert ve kocaman; elim ona kıyasla küçük kalıyor. Ama bundan tahrik oluyor, kalçalarını elime bastırıyor ve gıcırdatıyor.

"Sana istediğini verebilirim," diyorum kısık sesle, gözlerimi onun kayıp kafasından uzak tutarak. "Sana unuttuğun şeyi verebilirim. Düşünmene izin vermediğin şeyi. Beni istediğini biliyorum, Brom. Bunu sende görüyorum."

Atlı yine durdu. Sikini daha sıkı kavriyorum, kasıklarındaki deri yastığa daha hızlı sürüyorum.

"Gelmene izin vermem için bana yalvarmak ister misin?" Devam ediyorum. "Yalvarmanı sevdiğimi biliyorsun. Sözlerimde iyi olduğumu biliyorsun."

Saçımı bıraktı.

Sanırım tam buraya gelebilir. Ama onun yerine geriye doğru sendeliyor.

Arkasını dönüyor ve kapılara doğru yürümeye başlıyor, giderken pelerini arkasından akıyor, botları her sert adımda yankılanıyor. Kesik başın yanından geçiyor ve botuyla geriye doğru tekmeleyerek bana doğru zıplamasını sağlıyor.

Sonra kapıları iterek açıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Bacaklarım pes etmekle tehdit ediyor ve yere doğru kayıyorum, elim kalbimi yerinde tutmak istercesine göğsümde.

Daha önce hiç ölüme bu kadar yakın olmamıştım.

Buraya beni öldürmeye gelmişti.

Yine de ona ulaşabildim, durmasını sağlayacak kadar, hatta onu korkutacak kadar. Bana karşı olan hislerinden korkuyor, bir erkeğe karşı olan hislerinden, cinsel ya da başka türlü.

Ama böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ne kadar karmaşık bir hal aldığını. Bu karmaşıklığın nasıl kafa karışıklığına yol açtığını ve bunun nasıl öfkeye yol açtığını ve öfkenin şiddete yol açabileceğini.

Marie'yi düşünüyorum.

Komşumuz Ray ile ilişkisi olduğunu öğrendiğim geceyi düşünüyorum.

Uzun zamandır ona olan ilgimi nasıl gizlemeye çalıştığımı. Beni onunla aldatabildiği için ne kadar kızgın olduğumu.

Ray'i ziyarete nasıl gittiğimi, her kızgın kocanın yapacağı gibi onunla nasıl yüzleştüğimi düşünüyorum.

Ve bu öfkenin nasıl değişip dönüştüğünü.

Çünkü Marie'yi istiyordum. Ama Ray'i daha çok istiyordum.

Ve bununla yüzleşmek, kilisenin ve papaz babamın büyürken bana yanlış olduğunu öğrettiği her şeyle mücadele etmek anlamına geliyordu.

Bazen alevlerin tam içine itilene kadar ateşle yüzleşemezsiniz.

Hızla ayağa kalkıyorum, panik beni ele geçiriyor.

Çünkü Brom'un nasıl hissettiğini biliyorum, ne yapacağını biliyorum. Kimi arayacağını biliyorum.

Kat'in peşine düşecek.

Tabii onu daha önce görmediyse.

Ckapt'ca 27

Kaĩ

Başsız atlı yatak odama girdikten sonra, hemen ılığımı neden hiç duymadığını merak ederek annemi bulmaya gittim. Ama annemi hiçbir yerde bulamadım, Famke de öyle. Gecenin bir yarısı davetsiz misafir tarafından uyandırılmadığım ortaya çıktı. Saat daha on birdi ve muhtemelen her an şenlik ateşinden dönüyor olabilirlerdi.

Ama onları öylece bekleyemezdim. Mary'lere gidip gördüklerimi anlatmayı düşündüm ama evden çıkma riskini almak istemedim. Ateş söndüğünde, odunluğa gidip ateş için daha fazla kütük almak bile istemedim, bu yüzden etrafta dolaşıp bulabildiğim tüm mumları parmaklarımdan çıkan kıvılcımlarla yaktım.

Sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve hasta olmamaya çalışarak yerdeki kanı yıkadım. Dehşet hala üzerimde ve eğer kan olmasaydı, her şeyi rüyamda gördüğümü düşünebilirdim.

Ama gerçektir. Eve geldi, beni istiyordu. Beni kirletmek mi, öldürmek mi yoksa her ikisini de mi yapmak istiyordu bilmiyorum ama bu sefer istediği bendim. O enerjiyi zamanında çağırabilmem sadece benim saf şansımdı.

Yine de arkasını dönüp kaçmadı. Kibarca gitmesini istemişim gibi yürüdü gitti. Bu da geri gelebileceği anlamına geliyordu. Ben de

evdeki tüm tuzu toplamaya ve onu engelleyebileceğini umarak tüm girişlerin etrafına serpmeye karar verdi.

Şimdi oturma odasındaki sandalyede oturuyorum, yanımda yanan bir şamdan, her seste zıplıyorum. Saatler gece yarısını gösterdiğinde, annem ve Famke hala evde değillerdi. Endişelenmeye başlıyorum. Ya atlı onlara da saldırdıysa?

Ama evden çıkıp soğuk gecede onları arama fikri dayanılamayacak kadar korkunç, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

Sonra bir tıkırtı
duyuyorum.

Başka bir tıkırtı.

Yavaşça ayağa kalkıp şamdanı elime alıyorum. Alev dans ediyor. Ev karanlıkla kaynıyor gibi görünüyor, gölgeler kalınlaşıyor. Tenimin her yeri korkuyla karıncalanıyor.

O da ne?

Tekrar
duyuyorum.

Yatak odamdan geliyor.

Korkudan göğsüm sıkışıyor.

Başka bir dokunuş.

Yatak odamın penceresinde bir şey var.

Oturma odasında duruyorum, dizlerimi titretecek kadar şiddetli bir korkuyla doluyum.

Başka bir tıkırtı, şimdi
daha yüksek sesle.

Camlara çarpan bir taş.

Bu olabilir mi?

Bir adım ileri atmaya cesaret ediyorum, sonra bir adım daha, ta ki kapımın eşiğinde duraklayana kadar.

Penceremin önünde, sonbahar yapraklarıyla süslü karaağacın altında
Brom var.

Daha önce onunla ilgili çekincelerime rağmen, kendimi bir mıknatıs gibi pencereye doğru çekilirken buluyorum. Yukarı itiyorum, soğuk hava içeri akıyor.

"Brom," diyorum soluk soluğa.

Bana bakıyor, gözleri gece yarısı karası ve ben onu kaybolmadan önce gördüğüm son geceye geri dönüyorum. Bu adam nasıl farklı olabilirdi? Nasıl olur da bu tanıdığım Brom olmaz?

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor. Sesi sert ama tonu yumuşak. Tereddüt ediyorum, aklım başsız atlıya takılıyor.

"Lütfen," diyor. Orada çaresizlik var ve gözlerine bir kez baktığımda ne kadar acı çektiğini görüyorum. Her zaman çok fazla şey hisseden Brom'um, kalbini koluna takardı. Hayır diyemiyorum. Bütün hafta boyunca onu ittim, soğukta bıraktım ve suçluluk duygusu beni ele geçiriyor.

Pencereden uzaklaşıyorum ve o kolaylıkla tırmanıyor. Yatak odasında yanımda ayağa kalkıyor ve tüm irade ve kararlılığın, hatta korkunun eriyip gittiğini hissediyorum. Çünkü bu bizim gibi hissettiriyor. İri bedeni, kaslarındaki ve kemiklerindeki o muazzam güç, ilk günden beri hep orada olan içindeki karanlık.

Nefesini içine çekiyor, elimdeki mum titriyor ve havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum. Aramızdaki gerilim, bir şimşek fırtınası gibi çatırdayan sıkı bir enerji hattı, nefes alamayana kadar yoğunluğu artıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, içim ısınıyor.

Bu adam benim fırtınam.

"Seni özledim," diye fısıldıyor Brom, bir adım öne çıkıp elini yanağıma götürüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, avucunun tanıdık hissine yaslanıyorum. Sıcak, nasırlı, koruyucu. Bu o. Tanıdığım adam bu. Beklediğim adam bu.

"Seni çok özledim nergis," diyor.

Eski lakabımı duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlerine bakıyorum ve gözlerindeki fırtına, ne kadar karanlık, ne kadar güzel oldukları beni alıp götürüyor.

Eğilip dudaklarını yanağımda gezdiriyor. "Seni çok özledim," diye tekrar fısıldıyor, sesi çiğ ve şamdan yanmaya başlıyor

Elimde titriyor, alev titriyor.

Tanrım. Ondan nasıl kurtulacağım?

"Brom," diyorum ama sonra beni öpüyor. Ağzı sıcak ama kararsız, emin değil, sanki kendini tutuyormuş gibi. Dilini dudaklarıma daldırıyor ve ben elimde olmadan ağzının içinde inliyorum.

Şamdan yere düşüyor, alevi sönüyor ve Brom ellerini saçlarımda gezdirerek beni yerimde tutuyor. Öpücüğü derinleşiyor, ağzımı yalıyor, dilinin uzun, yavaş darbeleri tüylerimi diken diken ediyor, tüm vücudumu titretiyor.

Bu yönüyle Crane'den çok farklı. Crane çoğu zaman sakın ve soğukken, sevişirken vahşidir. Brom çoğu zaman vahşi ve karamsar olsa da öpüşürken şehvetlidir.

Ve onun tarafından öpülmek çok iyi hissettiriyor. Hem tanıdık hem de yeni bir şey. Gömleğini kavriyorum, parmaklarım gömleğin etrafına dolanıyor ve sonunda ona kavuştuğumu fark ettiğimde sıkı sıkı sarılıyorum. Beni şimdi daha derinden öperken içim yanıyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi ağızlarımızı yavaşça çekiyoruz. Bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum. Bu tatlı arzusun içinde boğulmak istiyorum. Birbirimize dönüşümüzün tadını çıkarmak istiyorum.

"Kat," diyor hafifçe geri çekilirken ağzıma karşı. "Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmekten hiç vazgeçmedim."

Dudaklarımız birbirinden ayrılıyor, nefesim kesiliyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Beni düşündüğünü hatırlıyor musun?"

Başını hafifçe sallıyor, gözleri acıyla kısılıyor. "Hayır. Hatırlamıyorum. Ama biliyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Nasıl hatırlamayayım? Sleepy Hollow'a döndüğümde beri durmadan bunu düşünüyorum." Alnını alnıma bastırıyor, elleri saçlarımdan ayrılıp boynumda, köprücük kemiğimde, göğüslerimde geziniyor, meme uçlarım ince geceliğimin altında çakıllanıyor. "Şu an olduğumuzdan çok daha gençtik ama sen bende iz bıraktın. Ve şimdi tamamen bir kadınsın Kat ve ben seni istiyorum. Seni istiyorum.

Seni daha önce hiçbir şeyi istemediğim gibi istiyorum. Beni çok çaresiz bir adam yaptın."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık açıklıkla titreşene kadar meme uçlarımı kumaşın üzerinden yavaşça ovmaya devam ediyor ve eğilip köprücük kemiklerimi öpüyor. Kelebek kanatları tarafından okşanmak gibi bir his. "Sanırım sana sahip olamazsam ölebilirim," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor. Sertçe yutkunuyorum, gerçeği söylemekten kendimi alamıyorum. "Beni kendine alamazsın. Ben de Crane'e aitim."

Ben bakışlarımı onunkilerle buluştururken o geriliyor, parmakları meme uçlarımı sıkıyor. Burun delikleri alevleniyor, gözleri küçümsemeyle parlıyor. "Önce ben sana sahip oldum."

Ruh hali cıva gibi.

"Ve sen her zaman benim ilkim *olacaksın*," diyorum ona. "Ama Crane'le birlikte olduğumu biliyorsun."

Üst dudağı kıvrılır. "Sana onu unutturacağım."

Bu kadar sahiplenici olmasına neredeyse gülecektim. "Bana onu unutturamazsın, Brom. Sen..." Kendimi durduruyorum, dudaklarımı yalıyorum.

Bir eli enseme gidiyor, beni orada kavırıyor, diğeri belimi kavırıyor. "Ne yapan?" diyor, sesi sert, tutuşu daha sert.

"Unutmuş olan sensin," diyorum ona, bunun Crane'in ona söyleyeceği bir şey olması gerektiğini hissediyorum ama bu noktada bunun nasıl gideceğinden emin değilim. "Crane'i tanıyorsun. Onunla daha önce tanıştın. New York'ta. New York'taydın, kendine Abe diyordun ve onunla birlikteydin. Onunlaydın."

Gözleri iki siyah ay gibi kısa bir süreliğine açılıyor, sonra kaşları birleşiyor ve başını sallıyor. "Hayır. Hayır. Yanılıyorsun. O yanılıyor!"

"Brom," diyorum eli boynumda daha da sıkılaşıırken. "Hatırlamadığını biliyorum ama olan buydu. Sen onun sevgilisiydin."

"Kapa eneni," diye alay ediyor, boynumu bırakıyor ve beni yana itiyor. Yatak odamın kapısına gidip kapatıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Yüzünü bana dönüyor. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum."

"Ben mi?" diye haykırdım. "Burada oyun oynayan sensin! Bu gece sen gelmeden hemen önce, başsız atlı odama geldi! Elinde bir başla geldi. Yarın bunun senin kıskançlığının bir sonucu olduğunu mu öğreneceğim?"

Çenesi geriliyor, öfkeden kaşları çatılıyor. "Benim başsız atlı olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten katil olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Peki, sen?"

Bana doğru adım atıyor ve bacaklarımın arkası yatağa değene kadar geri çekiliyorum.

"Orospu," diye hırlıyor
yüzüme. "Ne?" Şok içinde
haykırıyorum.

Hırlıyor ve beni boğazımdan yakalayıp sıkıyor. "Pis fahişe," diyor.

Sonra beni öpüyor. Önceki şefkat kaybordu. Bu öpücük derin ve acımasız. Aldıkça alıyor, dili daha derine dalıyor, ağzımı sikiyor.

Bedenim bana ihanet ediyor. Bana bu kelimeyi söylediği için onu kendimden uzaklaştırmalıyım ama gizli bir yanımdan hoşlanıyor. Onun gazabını hissetmek istiyor. Aşağılanmak istiyor. Şimdiden ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum, kalçalarımın içi nemli. Tehlikenin verdiği heyecan çok güzel.

Ağzımız birbirinden ayrılanaya kadar boynumu çekiyor ve zar zor nefes alabiliyorum ve gözlerinde beni dehşete düşüren bir şehvet fırtınası görüyorum.

"Beni bekleyemedin bile," diye hırlıyor. "O açgözlü deliğini tatmin etmek için başka birinin sikini almak zorundaydın." Beni boynumdan tekrar öne doğru çekiyor, baskı giderek artıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Onları senden çıkaracağım. Sen bana aitsin, sadece bana. Ve bu gece, benim olduğunu iddia ediyorum."

Midem bulanıyor ve onun tutuşu altında nefes nefese kalıyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?" diye homurdanıyor. "Küçük sürtük."

Sonra beni yatağa itti. Kendimi toparlayamadan beni boynumdan tutup kaldırıyor ve dizlerim yatağın üzerinde, göğüslerim duvara dayalı olacak şekilde çeviriyor.

"Ellerini duvara koy," diye uyarıyor, sesi sert ve hırçın. "Kımıldama."

Kollarım titreyerek dediğini yapıyorum, kalbim göğsümde ve başımda çarpıyor. Avuçlarımı düz bir şekilde duvara koyuyorum ve arkamda onun kıyafetlerini çıkardığını duyuyorum. Bunu durdurabilirdim. En azından deneyebilirim. Ama istemiyorum. Tüm öfkesiyle kendini bana teslim etmesini istiyorum. Crane'e ait olabilirim ama yine de Brom'un bana ait olmasını istiyorum.

"Siktir," dediğini duyuyorum nefes nefese kalarak. "Bunu hissedeceksin. Beni o kadar derinden hissedeceksin ki daha önce sikildiğini unutacaksın. Benden asla kurtulamayacaksın."

Arkamda, üzerine diz çöktüğünde yatak çöküyor ve onun vahşi enerjisini sırtımda hissediyorum. Sıcak ve muazzam ve her saniye daha da güçleniyor gibi görünüyor ve aklımı kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Elleri geceliğimin altını bulup belimden yukarı doğru çekerken irkilerek sırıyorum. Sonra çekmecelerimi indiriyor, ayaklarımın üzerinden kaydırarak yere atıyor.

"Ne kadar mükemmelsin nergis," diye geveliyor, gözlerini çıplak tenimde hissettiğimde şehvet sesini çiğleştiriyor. "Çok ıslaksın. Benim için damlıyorsun." Bir eli kalçalarımın arasından kayarak sıırılsıklam olduğum ve şiştiğim yerleri ovarken nefesim kesiliyor ve elimde olmadan derin bir inilti çıkarıyorum.

Akciğerler.

"Bunların hepsi benim," diye gürlüyor. "Hepsi benim için. Crane mi seni böyle coşturdu?"

Bu soruya cevap vermekten daha iyisini biliyorum, ama sonra parmaklarını içime soktu ve diğer eliyle saçlarımı yumruklayarak çekiştirdi

Başımı geriye atıyorum. Bağıriyorum ve ağzı kulağımda, nefesi sıcak. "Şu lanet soruya cevap ver. Profesörün seni bu kadar ıslattı mı? Seni parmaklarıyla da sikti mi? Onları bir mengene gibi sıktın mı?"

"Evet," diyebildim.

"Hoşuna gitti mi?" diyor, kulak mememi yalayarak beni ürpertiyor. Saçlarımdaki yumruğu acıyla sıkılıyor, parmakları beni beceriyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

Duraklıyor, hafifçe geri çekiliyor. "Ne küçük bir fahişesin sen," diyor.

Sonra açıkta kalan boynumun arkasına tükürüyor ve irkiliyorum. Tükürük yavaşça omurgamdan aşağı ve geceliğimin arkasına doğru yuvarlanıyor ve gözlerinin üzerimde yandığını hissediyorum.

"Ama sen benim fahişemsin," diye ekliyor parmaklarını çıkarırken ve kalçalarını kıcımda, sikinin sert sıcaklığını giriş yerimde hissetmeden önce nefes almaya ancak zamanım oluyor ve sonra keskin bir hamleyle içime giriyor.

"Oh Tanrım!" Haykırdım, avuçlarım düzleşti.

"Ben senin tanrın değilim." Brom öfkeden kuduruyor, dudakları boynumda, ısırıyor, yalıyor, kalçaları beni duvara bastırıyor, aleti içimde gidebildiği yere kadar ilerliyor. İkiye bölünmüş gibi hissediyorum ve bayılacağımı düşünüyorum, dünya zevk ve acının karışımıyla bulanıklaşıyor.

"Ben senin tanrın değilim," diyor tekrar. "Ben senin şeytanınım."

Yavaşça çekiliyor ve tekrar içime, kabzasına kadar sokmadan önce uzunluğunun içimdeki her sinirin üzerinde sürüklendiğini hissedebiliyorum. Göğsü sırtıma bastırıyor, teri geceliğime damlıyor, onun sıcaklığı bir cehennem gibi.

O şeytan olabilir ve burası da cehennem olabilir.

Ama cehennem neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Çünkü sen bir cadısın, kendime hatırlatıyorum. Seksten başka tanrısı olmayan bir kafir.

"Tadına bak," diyor Brom, saçlarımı bırakıp yüzüme uzanıyor ve parmaklarını ağızma sokuyor. "Em onları."

Tıpkı Crane'e itaat ettiğim gibi ona da itaat ediyorum. Arkamdan içime pompalamaya devam ederken parmaklarındaki tadımı emiyorum. Parmaklarını ağızda tutuyor, sanki yerinde tuttuğu bir atmışım gibi onları oraya bağıyor ve yardım edemiyorum ama ahırdaki Crane'i düşünüyorum, beni nasıl bir at gibi sürmek istediğini. Bu iki adamın birbirini bulmasına şaşmamalı.

"Onu düşünüyorsun." Brom homurtular arasında kulak mememi ısıyor. "Seni durdurmak için ne yapmam gerekiyor? Seni boşaltmam mı gerekiyor? Sen dağılana kadar içine boşalmam mı gerekiyor? Hepsini yalatayım mı sana, nergis?"

"Lütfen," diyorum parmaklarının etrafında, çünkü bunu istiyorum. Bu vahşi canavarın bana verebileceği her şeyi istiyorum.

"Yalvarmayı seviyorsun," diyor, göğüslerim duvara yaslanana kadar sert bir hamleyle beni mızraklıyor. "Serbest bırakılması için ona ne sıklıkla yalvardın?"

"Her zaman."

Ağızla ıslanan elini çekerek alçak sesle kükrüyor. Elini arkama götürüyor ve içine tükürdüğünü duyuyorum. Sonra tükürük kışımaya doğru inip yanaklarımın arasındaki yarıktaki gezinirken sarsılıyorum.

"Sana dokundu mu?" diye fısıldıyor, boynumu yalıyor ve diğer eliyle saçlarımı tekrar kavıyor. Saç tellerimi çekiştiriyor, vücuduma yayılan acı kırıntıları kalçalarımı zıplatıyor.

"Hayır," diyorum ona. Bunu istemiştim ama Crane gibi birinin önünde bile soramayacak kadar sinsi hissediyordum.

Düşük bir zevk sesi çıkarıyor ve sonra parmaklarını çatlağın arasından kaydırıyor, noktayı buluyor, uçları ıslak ve en sıkı olduğum yere doğru itiyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, başımı tekrar geriye çekerek boynumu açıkta bırakıyor ve ağızını kulağıma dayıyor. Sorusunda öyle bir ton var ki

bana eski Brom'u hatırlatıyor, memnun etme arzusunu. Hâlâ orada. Hâlâ orada.

Başımı sallamaya çalışıyorum, yutkunuyorum.

"Güzel," diyor, sikini içime sokmaya devam ederken parmağını kırımın içine sokuyor.

Nefesimi emiyorum, vücudum çok fazla hisle boğulmuş durumda. İçimde iki farklı yerde, siki ve parmağı birlikte çalışıp beni sertleştirirken, saçlarımdaki tutuşu bana zevk ve acı veriyor. Bacaklarımın arası çok fazla ağrımaya başlıyor, kanım ısınıyor ve tenimi çok sıkı hissettiriyor. Doruğa ulaşma ihtiyacı acı verici hale geliyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Boşalmak ister misin?" diye sordu bana. "Küçük bir sürtük gibi sikime mi boşalacaksın? Beni sıırılsıklam ve sıkılmış mı bırakacaksın?"

"Evet," diyorum ona, nefes nefese. "Lütfen."

O da karşılık olarak omzumun arkasını ısıyor, vücutlarımız arasında ter birikiyor. Gözlerimi acıya ve mutluluğa kapatıyorum.

"Sadece bana benim olduğunu söylersen," diyor dişlerini çekerek. "Ben seninim," diyorum.

"Sadece benim" diyor.

Başımı salladım. "Yapamam."

Bir duraklama, siki ve parmağı içimde sıkıştı. "Siktir," diye homurdandı. "Buraya gelip çekip gitmeliyim ve merhamet için yalvarmana izin vermeliyim. Seni cezalandırmalıyım."

Boğazım düğümleniyor; zar zor yutkunabiliyorum. Ne kadar çaresiz olduğumu biliyor. Oda arzumun kokusunu taşıyor ve o kadar çok ağrıyor ki ölebileceğimi düşünüyorum.

"Lütfen, Brom," diye fısıldıyorum. "Boşalmam gerek. İçime boşalmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var..."

Kısık bir inilti çıkarıyor. "Bunu duymanın nasıl bir his olduğunu bilemezsin." Sonra saçımı bırakıyor ve elini göğüslerimin üzerinden aşağı kaydırıyor,

Bacaklarımın arasına girene kadar onları sıkıyorum.

Anında
geliyorum. Her
şeyi
hissediyorum.

Sırtım ona yaslanıyor, başımın arkası omzunda. Ağzımdan boğuk bir çılgılık çıkıyor ve dünya ıslıl ıslıl ve coşkulu bir hal alıyor. Kendimi bir kadeh şampanyadaki baloncuklar gibi hissediyorum, ışık içinde patlıyorum.

"Brom," diye haykırıyorum soluk
soluğa. Bu çok iyi. Cennet gibi. Her şey.

"Oh, kahretsin," diye homurdanıyor Brom ve içimde şiştiğini hissediyorum, kalçaları yavaşlıyor, sikini daha derine, daha sert itiyor. "Kat, Kat," diye fısıldıyor kısık sesle, ben çok hassaslaşana kadar parmaklarını ıslaklığımın üzerinde kaydırmaya devam ediyor.

Titreyen bir iniltiyle boşalıyor, orgazmı onu ele geçirirken geniş göğsü sırtımda titriyor. Sıcak tohumunun içime fışkırdığını hissedebiliyorum. Birkaç yavaş pompayla bitiriyor ve ben onu sertçe sıkarak boşaltıyorum.

Sonunda çekiliyor, özü içimden sızıyor ve bacaklarımdan aşağı akıyor. Göğsünü sırtıma bastırıp beni duvara yaslıyor ve başımın arkasından aşağıya doğru bir öpücük izi bırakıyor, nefesi sığ ve kesik kesik.

"Kat," diyor ve sesinde sessiz bir çaresizlik var. "I..." Ne söyleyeceğini beklerken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Ağzını yanağıma götürüyor, yüzündeki kıllar tenime değiyor ve beni oradan öpüyor. Şefkatli, çok şefkatli.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim," diyor fısıltıyla.

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yüce

Tanrım.

"Brom..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Seni hayatım boyunca sevdim," diye devam ediyor usulca, şefkatle, dudaklarını omzuma yaslayarak.

Başımı ona doğru çeviriyorum, sözlerini
algılayamıyorum. Beni seviyor mu?

Beni gerçekten seviyor mu?

"Tüm hayatın boyunca mı?" Soruyorum, o şampanya hissi geri geliyor.

"Bir gün seninle evleneceğimi biliyordum," diye mırıldanıyor,
konuşurken sakalı omzumu gıdıklıyor. "Ne dedikleri önemli değildi. Bu
asla onların kararı değildi. En başından beri sana aşık oldum çünkü sen
sensin. Sen benim Daffy'msin. Sen benim Kat'imsin." Yutkunurken boğazı
tenime değiyor.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum," diye devam ediyor, sesi kırılıyor.
"Ama senin için ne hissettiğimi biliyorum. Ve senin için doğru olanı
yapmak için her şeyi yapacağım. Beni sevmen ya da benimle evlenmek
istemen önemli değil. Kalmak için elimden gelen her şeyi yapacağım..."

Sözünü kesiyor, vücudu gerginleşiyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Sessizlik

.

Dinginli

k.

Dehşet omurgamı diken diken ediyor.

Sırtımdan kalkıyor, varlığı ağır ve uğursuz hissettiriyor. Dikkatlice,
onunla yüzleşecek kadar dönüyorum.

Pencereden giren loş ay ışığında yakışıklı yüzünü, güçlü çenesindeki
koyu renkli sakalını, mükemmel burnunu, o siyah kemerli kaşlarını
görebiliyorum.

Ama bana bakan gözler Brom'a ait değil. Katran gibi siyahlar.

Kötülükle kaynıyor.

Aman Tanrım.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama uzanıp
başımı tutuyor ve duvara çarpıyor.

Çığlık atıyorum, başım temas ettiğinde çenem kapanıyor ve dünya kararmaya başlıyor. Ama sonra Brom beni tutup sırtüstü çeviriyor ve ellerimi başımın üzerinde sabitliyor.

"Orospu," diye hırlıyor bana ve sesi insanlıktan çıkmış gibi, gözlerinin ruhsuzluğuyla eşleşiyor. "Fahişe olmanın bedelini ödeteceğim sana."

Bu eskisi gibi değil. Bu Brom değil. Bu yaratık ciddi.

Üstümde hareket ediyor, vücudu hem daha büyük hem de görülmesi daha zor görünüyor, sanki gölgeler tenini ele geçiriyor. Eli sikine gidiyor. "Sana acı vereceğim."

"Hayır!" Ona bağıyorum. "Brom, bunu yapma!"

Ama ileri uzanıp beni boğazımdan yakalıyor. Daha öncekinden farklı olarak, şimdi nefes borumu parmaklarının arasında ezmek istiyor ve nefes alamıyorum.

Burada öleceğim. Beni öldürecek.

Daha sert sıkıyor, cam gibi siyah gözlerinde kötü niyetli bir kıvılcım görene kadar eğiliyor.

"Eğer seni kendime alamazsam, başka kimse alamaz." Gıcırdıyor. "Seni mezara koyacağım."

Panik içinde çırpınıyorum, ellerimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Ama çaresizim, tıpkı daha önce atlıya karşı olduğum gibi.

Ama ben değildim.

Gözlerimi kapatıyorum ve aynı enerjiyi içimde canlandırmaya çalışıyorum, tıpkı bir ateşin alevlerine yaptığım gibi onu içimden dışarı çıkarıyorum.

Brom. Lütfen. Benim, sanırım. Kat. Bırak gideyim.

İçimden patlayana kadar bu enerjinin oluşmasına izin veriyorum. Ateşin ona doğru aktığını hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Brom'un üzerimde hareketsiz durduğunu görüyorum. Başını eğiyor, ağzı bir an için açık kalıyor.

Sonra gözleri berraklaşır.

Şok.

Korku.

Brom.

"Kaç," diye fısıldıyor bana acı içinde. Umutsuz bir yalvarış.

"Kaç!" Tereddüt etmedim.

Bileklerimi bırakıyor ve o yatakta, başı ellerinin arasında kalırken ben ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Benden uzak dur, benden uzak dur!" diye haykırıyor ve ben kapıya doğru koşuyorum, kapıyı kırıp açmayı bekliyorum. Ama kapı açılmıyor. Üzerinde kilit bile yok ama yerinden kımıldamıyor.

"Yardım edin!" Kapıya vurarak çığlık atıyorum. "Anne! Famke!" Şimdiye kadar eve gelmiş olmalılar, değil mi? Kapıyı mı kapattılar? Beni buraya mı kilitlediler?

"Git!" Brom bağılıyor. "Onu daha fazla tutamam!"

Ayağa kalktığını görmek için dönüp bakıyorum ama sanki kendisiyle savaşıyor, bir yanı bana doğru gelmek isterken diğer yanı onu geri tutmaya çalışıyor.

Gözleriyle karşılaşıyorum, gözlerindeki acıyı, savaşı görüyorum ve sonra pencereye koşup dışarı fırlıyorum, nemli toprağa düşüyorum.

"Kaç," dediğini duyuyorum yine yatak odamın içinden.

"Lütfen." Koşuyorum.

Bölüm 30

Brom

Nefes alamıyorum.

Dizlerimin üzerindeyim, başım ağrıdan patlıyor ve sonra
Dizlerim Kat'ın ince kilimine batıyordu.

İçimde çok fazla karanlık var, beni altına çeken kokuşmuş bir katran ve onunla savaşmazsam tekrar teslim olacağımı biliyorum. Şeytani bir şey benim zayıf noktamı buldu. Bir başkasının beni ele geçirmesine ve kontrol etmesine izin vermekte ne kadar iyi olduğumu biliyor, ait olma dürtümü manipüle ediyor, ancak artık zevk yok ve ödül yok. Sadece ölüm var.

Ben burada ne
yapıyorum? Kat
nereye gitti?

Bir an, onun içindeydim, evin yıkılacağını düşünene kadar onu duvara yaslayıp sertçe beceriyordum ve sonra, ben... Ben...

Başımı kaldırıyorum, gözlerimin
arkasında yıldızlar var. Neden kaçtı?

Koş.

Ona ihtiyacım vardı, onu istiyordum, aç bir adam gibi
onu arzuluyordum. Hayatımdaki tek parlak nokta o.

Bana eve dönmemde rehberlik eden yıldız.

Son dört yılı hatırlamıyorum ama ona geri dönebilmeyi dilediğimi
hatırlıyorum.

Saat kaç?
Başımdaki ağrı ne zaman geçecek?
Gözlerimi açıyorum ve acıyor.
Yanıyorum.
İçimdeki her şey yanıyor.
Kalbim yanıyor.
Kat. Benim nergisim. Aşkım.
Neden gitti?
Nereye gitti?
*Kaç. Ona kaçmasını sen
söyledin. Senden kaçıyor.*
Sendeleyerek ayağa kalktım.
Çıplağım.

Aletim yarı sert bir şekilde dışarı çıktı. İçine boşaldığımı hatırlıyorum, ruhumu oraya gömmek istiyordum, böylece benden asla kurtulamayacaktı. Hoşuna gitmişti. Bayılmıştı. Ona onu sevdiğimi söyledim. O bana aynı şeyi söylemedi.

Yanlış bir şey mi yaptım?
Yanlış bir şey mi söyledim?
"Brom," diye soludu Kat onu boşaltırken ve sesi bir dua gibiydi.
Ama ben bir şeytanım ve o dua benim için miydi
bilmiyorum. Pantolonumu ve gömleğimi giydim.
Çizmelerimi giydim.
Okuldan buraya yürüyerek mi geldim? Atla mı
geldim? Saat kaç oldu?
...ben
kimim?
Ben kimim?
Ben kimim?

Başım dönüyor ve tökezleyerek bir an için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama sanki bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi geliyor.

Derimin altında karanlık fokurduyor.

Tekrar sevişmek istiyor. Öldürmek istiyor.

Hayır, sanırım. Hayır, yapmayacaksın. Bana o kadar kolay sahip olamazsın, artık değil.

Oh, ama Tanrım. Birine ait olmak. Birine ait olmak istiyorum. Kat'in kapısı yavaşça gıcırdayarak açılıyor.

Başımı kaldırdığımda kapı aralığında bir kadın silueti görüyorum, arkasındaki oturma odası mumlarla aydınlatılmış.

"Brom," der Sarah usulca. "Benim iyi askerim. Nasılsın?" Beni korkutuyor. Her zaman korkutmuştur.

Koşmak istiyorum ama korkak olmak istemiyorum. Tekrar kaçmak istemiyorum. Konuşmaya çalışıyorum ama sadece bir ses çıkarabiliyorum. Sesim yaralı bir hayvan gibi çıkıyor. "Sorun yok," diyor yatıştırıcı bir sesle. Odaya giriyor ve önümde durdu. Elini yanağıma koydu. "Neredeyse vardın, Brom. Sadece birazcık daha."

İrkiliyorum, yüzümü uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o gülüyor. Neşesiz bir kahkaha, bana içimdeki şeyle aynı karanlık boşluktan geldiğini söyleyen bir kahkaha.

"Başkasının kuklası olmak çok zor olabilir, biliyorum," diyor ve yanağıma vuruyor, daha sert, daha sert ve daha sert. "Ama bu yapılmalı. Bu bizim kaderimiz ve ufkun hemen ötesinde. Her şey bittiğinde, o zaman gideceksin. Burayı tekrar terk et. Hayatında ilk kez özgür olacaksın, Abraham Van Brunt. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Elini yanağımdan çekip arkasını dudaklarıma bastırıyor.

"Bana bir öpücük ver. Bu sadece kibarlık."

Dudaklarımı eline bastırıyorum. Tadı zehir gibi.

Bana gülümsüyor. Saf kötülük. "Gidip Katrina'yı geri getirmelisin. Kaçtı. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi iyi asker? Neye bağlı olduğunu biliyorsun."

Başımı salladığımı
hissediyorum. Kat'i
almalıyım.

Cadı kulağıma eğildi. "Sen bir vericisin, Brom. Verme konusunda çok iyi olduğunu biliyorum. Ama bu sefer alacaksın. Sana borçlu olanı alacaksın, hak ettiğini alacaksın. Git ve kızımı getir. Goruun'un dileklerini hayata geçirmemize yardım et. Yeni bir çağ başlatmamıza yardım et."

Böyle bir şey yapmayacağım! Onu iterek çığlık atıyorum. Ben senin kuklan değilim! Senin askerin değilim! Ben senin kızına aşık bir adamım!

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve onu itmiyorum. Onun yerine, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor. Onu geçip oturma odasına gidiyorum, mumlar kapıya giden yolu aydınlatıyor.

Tanrı
yardımcım
olsun.

Tanrı beni
affetsin.

Tanrı beni
korusun.

*Tanrı diye bir şey yok, diye fısıldıyor içimdeki ses.
Sadece ben varım.*

Bölüm 31

Kaĩ

Yalınayak, evimin arkasındaki mısır tarlasında koşuyorum, kaskatı,
Kurumuş saplar tenimi tırmalıyor, geceliğimi yırtıyor.

Dokunuşundan boğazım yanıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor,
bacaklarım ağrıyor, ayaklarımın tabanı dallardan ve taşlardan kanıyor, ama
devam etmek zorundayım, zorundayım.

Brom peşimden gelecek. Brom
olmayan Brom.

Bir canavara dönüşen Brom.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve bir
şekilde devam ediyorum, yola doğru koşarken sapları itiyorum. Nereye
gittiğimi bilmiyorum; sadece ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Arkamda bir at kişnemesi duyuyorum, sonra nal sesleri.

Tıpkı Joshua Meeks'e yaptığı gibi beni de mısır sıralarının arasında
avlayacak.

İçindeki canavar beni avlayacak ve tutacak, bana tecavüz edecek ve
sonra beni öldürecek.

Brom'un gözlerinin içine bakmak ve tanıdığım adamdan, bunca zaman
sonra bile beni sevdiğini söyleyen adamdan şeytani bir güce dönüşmesini
izlemek asla unutamayacağım bir şey. Bundan kurtulabilir miyim
bilmiyorum. Hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Ama önce bu gece hayatta kalmalıyım.

Yardım istemek için Mary'lere gidiyorum. Anlayacaktır, onlar iyi insanlar. Bana yardım edecekler. Mısır tarlalarını koşarak geçersen yola çıkacağımı ve yolun beni onun çiftliğine götüreceğini biliyorum.

İlerlemeye devam ediyorum, yer hafifçe eğilene kadar mısır saplarının üzerini göremiyorum ve ilerliyorum, yolda tökezliyorum, taşlar ayaklarımı ısırtıyor.

Etrafımda dönüp duruyorum, bir ışık, birinin fenerini arıyorum. Karanlıktan ve yarım ayın ışığından başka bir şey yok ve o kadar şaşırılmışım ki hangi yöne gideceğimi bile bilmiyorum.

Brom'un yüzü gözümün önüne geliyor. Bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde gözlerindeki keder.

Beni özlediğini söylerken sesindeki şefkat. Beni sevdiğini söylerken hafifçe titremesi.

Kafamın içinde dönüyor ve yanıyor, yangında kağıt gibi eriyor, duman yerini gözlerindeki boşluğa bırakıyor, parmaklarının boğazımdaki ezilmesi, beni mezara koyacağını söylediğinde dudaklarındaki alaycı ifade.

Kendimi kandırılmış hissediyorum, o kadar kandırılmış hissediyorum ki daha fazla düşünürsem kalbimin paramparça olacağını düşünüyorum ama yapamam, şimdi olmaz. Sadece hayatta kalmayı düşünebilirim.

Mary'nin çiftliğini görene kadar yolda koşuyorum. Uzakta hâlâ nal sesleri ve mısır hışırtıları duyuyorum ve onun yakınlarda olduğunu biliyorum.

Kuyruğumdaki canavar.

Çiftlik evinin ön kapısına giden yolu tırmanıyorum ve yumruklarımla kapıya vurmaya başlıyorum.

"Mary!" Çılgılık atıyorum. "Mary! Aç kapıyı! Lütfen, benim, Kat!"

Kapıyı deniyorum ama açılmıyor. Daha önce kapılarını hiç kilitlememişler.

Ortalıkta dolaşan bir katil yok sanırım. Senin peşinde olan biri.

Kapıya şiddetle vuruyorum ama açılmıyor, ben de avucumun içiyle kapıya vurmaya başlıyorum, panik vahşi bir hayvan gibi beni pençeliyor.

Cevap verin. Lütfen cevap verin.

"Yardım edin bana!" Hıçkırarak ağlıyorum, çaresizlik gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Ev sessiz ve karanlık kalıyor ve uyanmaları yavaş olsa bile bekleyip görecek zamanım yok.

Bana yardım edebilecek tek bir kişi var.

Bana yardım edebilecek tek bir kişi var.

Evin etrafından dolaşıp ahırlarına koşuyorum ve Mathias'ın kısırağını ahırda görünce rahatlıyorum. Onu ahırdan çıkmaya ikna ettim ve sonra sırtına çıkmak için bir basamak kullandım.

"Beni kuzeye götür," diye fısıldıyorum ona çılgınca. "Beni Crane'e götür."

Kısırak kulaklarını düzleştirerek karşılık veriyor ve çiftlikten dörtnala çıkmaya başlıyor, yola doğru kayıyor, arkamızdan toz ve toprak savruluyor.

Omzumun üzerinden karanlık yola bakıyorum. Arkamda Brom'u görmüyorum, ama yemin ederim onu hâlâ duyuyorum, atının izimizi sürdüğünü duyuyorum. Okula ondan önce varırsam güvende olurum.

Ama olacak mısın? Kafamın içindeki ses diyor ki. Yoksa aslanın inine mi giriyorsun?

Crane'e gitmem için bir sebep daha.

Kısırak düşüncelerimi anlıyor ve küçük midilli bacaklarının onu götürebileceği kadar hızlı gidiyor.

İleride, solmuş ayçiçeklerinin kıvrımının ötesinde, üstü kapalı köprü görünür hale geliyor.

İşte o zaman toynak seslerini daha net duyuyorum.

Koltuğumda dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve uzaktan bir hayalet gibi yükselen tozları görüyorum. Brom'u ya da kâbus atını görmüyorum ama şu anda orada olduklarını, bana doğru hızla geldiklerini biliyorum.

Zamanında yetişemeyeceğim.

Köprüye yaklaşırken arkamı döndüğümde her şey tersine dönüyor.

Başka bir ses, gittikçe yükselen bir dizi gürleyen toynak sesi ve aniden köprüden bir at ve binicisi fırlıyor. Atım şaşkınlıkla şaha kalkıyor ve yelesinden tutmak için öne doğru uzanıyorum, ama sonra düşüyorum, o yırtılırken yolun kenarındaki hendeğe iniyorum.

Yuvarlanırken rüzgâr beni savuruyor ve Crane'in sesini duyuyorum. "Hop!" diye ata komut veriyor ve Barut yanımda duruveriyor. "Kat!"

Saniyeler içinde güçlü elleri altıma girdi, beni ayağa kaldırdı ve sonra kucakladı.

Kalbim rahatlayarak hıçkırıyor ve sadece bir anlığına, güvenliğin tadına varabilmek için onun içine çöküyorum.

Crane'e "Brom," demeye çalışıyorum ama nefes alamıyorum. "Geliyor. O bir atlı."

"Biliyorum," diyor Crane, sesi asık. "Beni de ziyaret etti."

Geri çekiliyor ve bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Canını yaktı mı?" diye soruyor, saçlarımı yüzümden fırçalayarak. Sonra bakışları Brom'un başımı duvara çarptığı alnımın köşesinden boğazımı ezdiği boynuma kayıyor ve çenesi geriliyor, boynundaki kordonlar görünür hale geliyor. "Bunu sana o mu yaptı?" diyor beni korkutacak kadar sakın bir sesle.

"O değil," diyebildim.

Crane'in burun delikleri alevlenir, gözlerinde öfke yanar. "Onu öldüreceğim." "Hayır, o olmadığını biliyorsun," diyorum, paltosunu tutarak, onu

ayağa kalkarken onu yanımda tutacağım. "Ona zarar verme." Beni görmezden geliyor, alnında bir damar sertleşiyor.

"O burada," diyor, yolun aşağısına bakıyor, gözleri kısılıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Brom ile Daredevil'in dörtnala üzerimize doğru geldiğini görüyorum; karanlığın ve kötülüğün gücü rüzgârda hızla ilerliyor.

"Crane," diye yalvardım. "Buradan çıkmamız gerek."

"Hayır," diyor beni arkasından iterek. "Buradan çıkman gerek. Gunpowder'ı al. Tarlalardan geç ve kasabaya git. Polis memuruna. Brom'u ben hallederim."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." "O *senin* peşinde Kat," diye neredeyse hırlıyor.

"Ve seni öldürecek," diyorum ona. "O da en az *senin* kadar sahiplenici. Paylaşmak istemiyor."

Bunun üzerine başını eğiyor ve ilk kez Crane'in gri gözlerinde gerçek bir karanlık görüyorum. Kanımı donduruyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve az önce Brom'la yakınlaşıp yakınlaşmadığımı soracağını biliyorum. Ama dudaklarını birbirine bastırıyor ve geceliğimin üzerinden bakarken derin, titrek bir nefes alıyor.

Ama Crane'in beni Brom'la paylaşma konusundaki duygularından vazgeçmesi için zaman yok çünkü şu anda neredeyse bize geldi.

İkimiz de dörtnala koşan siyah ata doğru dönüyoruz.

Dur, diyorum içimden, komutu Daredevil'a yöneltiyorum. *Dur şimdi, dur!*

Ama at kişnese de Brom onu ileri doğru iter. Ve o da efendisine itaat ediyor.

Bu sırada Crane ceketinin cebine uzanır. Bir silah çıkarır.

"Crane!" Elinde bir silah görünce şok olarak haykırdım.

"Tuz onun üzerinde pek işe yaramıyor," diyor yaklaşırken silahını Brom'a doğrulturken.

"Ama bu Brom, artık atlı değil. Onu vurursan öldürürsün!"

Crane ciddiyetle, "Tanrı beni affetsin o zaman," dedi.

Sonra tetiği çekiyor.

Kurşun bir duman patlamasıyla ateşlenirken çığlık atıyorum. Daredevil'in siyah kulaklarını sıyırıp Brom'u omzundan vurdu.

Bir çığlık atıyor ve dizginleri bırakıyor, aygırın sırtından uçuyor ve bir yığın halinde yola yuvarlanıyor. Daredevil dörtmala ilerliyor ve sonra bize doğru dönerek arka ayakları üzerinde şaha kalkıyor.

"Yere yat!" Crane, Brom'a doğru koşarken kollarımı ata doğru uzatarak emrediyorum. "Sakin ol!"

Daredevil çılgınca homurdanır ama dinler, durur, yanlarında köpüklerle zor nefes alır, dizginleri yanında sallanır.

Artık bizi de öldürmeye çalışmayacağını bildiğimden, yerde yatan Brom'un yanına koşuyorum.

"Brom!" Nefes nefese, dizlerimin üzerine çökerek, inciklerimdeki taşları görmezden geliyorum.

Brom sırtüstü yatıyor, beyaz gömleğinin omzundan kan sızıyor ve acı içinde soluyor.

"Şşşt," diyor Crane, Brom'un başını silahsızlandırıcı bir şefkatle ellerinin arasına alarak.

Brom'un gözleri kısılır ve acı içinde sırtı kamburlaşarak haykırır.

"Bunu yapmak istemedim," diyor Crane ona. "Ama bana başka seçenek bırakmadın. Onu tekrar incitmene izin veremezdim."

Bunun üzerine Brom'un gözleri benimkilere kayıyor ve o olduğunu görüyorum, şu anda atlıdan eser yok. Şaşkın ve korkmuş bir halde bakışlarımı tutuyor. Sonra başka bir acı dalgası onu sarsıyor ve dişlerini birbirine geçirerek homurdanıyor.

"Ölecek mi?" Geceliğimin eteğini yarasının üzerine bastırarak, baskı yapmaya çalışarak soruyorum.

"Benimle bir ilgisi yoksa," diyor Crane. Bakışları benimkilere kayıyor. "Benimle yer değiştir."

Dediğini yapıyorum, Brom'un başını ellerimde tutarken Crane gömleğini yırtıyor ve omzuna saplanmış, içinden kan akan merminin yuvarlak topunu ortaya çıkarıyor. Crane daha sonra ceketinin iç cebine uzanıyor ve bir cetvel çıkarıyor. "Bunu ağzına koy. Isırmasını sağla."

Cetveli elime tutuşturuyor ve ona tuhaf bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Aynı cetvelin kıcıma vurduğunu hissetmiştim. Sanırım onu her zaman yanında taşıyor.

"Ne?" Crane bakışımı fark ederek soruyor.

Sadece başımı sallıyorum ve ellerimdeki Brom'a bakıyorum. "Aç lütfen," diyorum ona, sesim titreyerek. Brom itaat ediyor ve cetveli dişlerinin arasından geçiriyorum.

"Aferin oğlum," diye övüyor Crane onu, parmağıyla yaraya uzanarak. "Özür dilerim. Bu çok acıtacak."

Korkunç manzaradan gözlerimi kaçırıyorum ve Brom inliyor, homurdanıyor ve cetveli öyle sert ısırıyor ki çatladığını duyuyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor Crane ona. "Çok iyi karşılıyorsun."

Sadece biraz daha. Neredeyse bitti."

Crane'e bir kez daha bakıyorum ama dikkati tamamen Brom'da. Nefesimi tutuyorum, Crane'in yüzündeki bağlılığı, Brom'a nasıl saygıyla baktığını izliyorum. Sözlerinde, Brom'u ele alış biçiminde şefkat var. Göğsümün içinde bir şeyler gevşiyor.

Sonunda Crane yuvarlak mermiyi parmağıyla dışarı çıkarır ve mermi yere yuvarlanır. Brom cetveli ikiye böler, çığlık atarken kenarları ağzından düşer.

"Benimle kal, tatlı çocuk," diyor Crane, diğer cebine uzanıp sıvı ve ezilmiş yapraklardan oluşan küçük bir şişe çıkararak. İçindekileri parmaklarının üzerine döküyor. "Benimle kal. Neredeyse bitti. Çok iyi gidiyorsun, Brom Bones."

Sonra lapayı yaraya bastırır ve Brom tekrar çığlık atar, acı içinde soluk soluğa kalır, vücudu şiddetli kasılmalarla yere çarpar.

Crane parmaklarını orada tutuyor, gözlerini kapatıyor ve kulağa Latince gibi gelen ama Latince olmayan bir şeyler okumaya başlıyor. Kelimeler etrafımızdaki havada süzülüyor gibi görünüyor ve Brom'un gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyor.

Crane onu *iyileştiriyor*.

Crane'in parmaklarında sıcak bir ışıltının belirmesini ve bal gibi yaraya akmasını hayranlıkla izliyorum. Brom hâlâ inliyor ama vücudu kıvranmayı bıraktı.

Bu adam ne muhteşem bir cadı. O benim öğretmenim olabilir ama ben gurur duyuyorum.

Sonunda Crane ellerini çeker ve dizlerinin üzerine oturur. Zor nefes alıyor ve bitkin görünüyor, zaten solgun olan yüzündeki tüm renk gitmiş, ama gözlerinde memnun bir parıltı var, ağzının köşesini kaldıran küçük bir gülümseme var.

Brom öksürerek, "Beni vurmak zorunda değildin," demeyi başarıyor ve ben onun sesini duyunca neredeyse rahatlayarak ağlayacağım.

Crane hafifçe güler. "Korkarım öyle oldu," diyor. "Ama seni düzeltmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Yana kayıyorum, böylece yolda oturuyorum ve Brom'un başı kucağımda. Bana bakıyor, gözleri bitkin ve kan çanağı ve dönüştüğü canavarın hissi zihnimde taze olsa da, yardım edemem ama onu yakınımda tutmak istiyorum, özellikle de yaralıyken. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Kaşlarını çatıyor ve başını kaldırıp çeviriyor, bunu yaparken acı içinde kıvranıyor ve bana daha iyi bakmaya çalışıyor. "Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, boğazımdaki izlerden kafama verdiği hasara bakarken sesi boğuklaşıyor. Crane'den gelen öfkenin aksine, Brom'un ifadesi üzüntü ve utanç içinde parçalanıyor.

"Bunu sana ben mi yaptım?" diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıp Crane'in gözlerine bakıyorum ve ne söyleyeceğimi merak ediyorum.

Crane boğazını temizler. "Brom, bunu sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, bunu sana söylemenin kolay bir yolu olduğunu da sanmıyorum, ama bir Hessian askeri tarafından ele geçirilmişsin."

Brom başını tekrar kucağıma koyuyor ve gözlerini kapatıyor, bir damla gözyaşı kaçıyor. "Bunu sana nasıl yapabildim?" diye mırıldanıyor, kelimelerindeki acı beni parçalıyor.

"Kendinde değildin," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Crane ayağa kalkarak, "Asker bir geri getirme hayaleti," diye devam eder. Pantolonundaki tozu siliyor ve yolda bir ileri bir geri yürümeye başlıyor. "Birisi seni geri getirmek için onu çağırdı, Brom. Hessian askerinin, başsız atının ruhunu seni bulup ele geçirmek ve bulunduğu yerden Sleepy Hollow'a fiziksel olarak getirmek için kullandılar." Duraklıyor, elleri arkasında bize bakıyor. "Kim olduğunu bilmiyoruz. Ya senin ailen, belki Kat'in annesi ya da cadılar meclisi. Ama gerekçenin saf olduğundan şüphe etmeye başlıyorum."

Bunu düşündüm. Annem Brom'u geri getirmek için bir ruh çağırmış olabilir mi? Bu onun yapabileceği bir şeye benziyor. Ama neden bana söylemedi?

Tabii benim bilmemi istememesinin bir nedeni yoksa.

"Ve başka bir sorun daha var," diye ekliyor Crane, artık öğretmen modunda. "Ruh seni terk etmeliydi. Hessian kalmaya karar verdi. Hem ruh haliyle hem de fiziksel haliyle sana bağlı."

"Bu, şu anda burası gerçekten Brom ise, Hessian askerinin dışarıda olduğu anlamına mı geliyor?" Etrafımızdaki karanlık tarlalara bakarak soruyorum.

Crane omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de biz konuşurken buraya geliyordur. Belki de Brom'u tekrar ele geçirmek için doğru anı bekliyordur. O yüzeyin hemen altında, Brom. Onu orada görebiliyorum. Karanlık bir göle bakmak gibi, altında bir şeyin yüzeyindeki dalgalanmalar."

Brom dehşet içinde, "Onu içimden çıkarman gerek," diyor. "Lütfen."

"Biz de tam olarak bunu yapmayı planlıyoruz," diyor Crane, önümüzde durup Brom'a bakarak. "Üçümüzün yapabileceği birkaç ritüel var."

sizi ondan kurtarabilecek bir şey deneyin."

"Onları şimdi yapmamız gerekiyor," diye bağıyorum sabırsızlıkla. "O kadar kolay değiller," diyor Crane yavaşça. "Biraz zaman alabilir... herkesi ikna etmek için." "Her şeyi yaparım," diye yalvarıyorum ona.

Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Yapacağından hiç şüphem yok, tatlı cadı. Ama Brom'un ikna edilmesi gerekebilir."

Brom kaşlarını çatar. "Her şeyi yaparım. Söz veriyorum."

Crane ona alaycı bir gülümseme verir. "Bunu şimdi söylüyorsun," diyor. "Ama hatırlamanı istediğim şeyi hatırlayana kadar, bunun ne kadar kolay olacağından emin değilim."

"Neyi hatırlamamı istiyorsun?"

Crane nefes veriyor, Brom'un bakışlarını tutarken başını eğiyor. "Beni hatırlamana ihtiyacım olacak. Ve senin için ne olduğumu. *Bizi* hatırlamana ihtiyacım var, Abe."

Bölüm 32

Vinç

Brom bana derin derin bakıyor ve kim olduğumu hatırlamaya çalıştığını biliyorum.

Daha önce tanıştığımız yerde. Ama ne zaman bir şeylerin eşiğindeymiş gibi görünse, donup kalıyor. Korkuyor. Bu korkuyu bilirim. Ne kadar zayıflatıcı olduğunu biliyorum. Bana boyun eğmeden önce New York'ta da aynı korkuyu görmüştüm.

Sertçe yutkunuyor ve hâlâ başını kucağında tutan Kat'e bakıyor. Aralarında bir an geçiyor, içgüdüsel bir şey, birbirini uzun zamandır tanıyan iki insanın ürünü, ama ilişkilerini kıskanmak yerine onlara karşı sevgi hissediyorum.

Yüce Tanrım, ben ikisine de aşık mıyım? Benim güzel oğlum ve tatlı cadıma?

Bunun farkına varmak dehşet verici.

Ama ondan kaçmıyorum. Korkuyu kucaklıyorum. Çünkü bu bir sihir.

"Korkma," dedim Brom'a. "Engelleme."

"Sana anlatmaya çalıştım," diyor Kat usulca, yüzünün yan tarafını okşayarak. "New York'ta birbirinizi tanıdığınızı söylemeye çalıştım."

Brom'un kara kaşları bir araya geliyor ve sertçe yutkunuyor.

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamak istemediğini düşünüyorsun," diyorum ona. "Ama yardım edebilirim."

Çenesi gerildi. Yine o korku.

"Belki de yoldan çekilmeliyiz," diye öneriyor Kat. "Ayakta durabilir misin, Brom?"

Başını sallıyor ve ben de arkasına geçip ellerimi kollarının altına koyuyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Ama onu bırakmıyorum. Kollarımı ona dolayarak arkasından tutuyorum. Uzun boylu, kaslı bir adam, ama benim ona yarım adım farkım var ve çenemi sağlam omzuna yaslıyorum, ellerimi göğsüne dayayıp onu kendime doğru itiyorum. "Karşı koyma," diye ısrar ediyorum.

Ama buna karşı koymaya çalışıyor. Elimden kurtulmaya çalışıyor ve daha önce olduğu gibi afyonun sersemliği onu yavaşlatıp bana üstünlük sağlamıyor.

Tutunmak için elimden geleni yapıyorum. "Kıpırdama, tatlı çocuk. O yarayı tekrar açmak istemezsin."

O anda dondu kaldı. Tıpkı Hessian'ın kütüphanede yaptığı gibi. Ona ulaşabilirim.

Yapabileceğimi biliyorum.

"Brom," diyor Kat, yaklaşıyor, vücudu onunkine değiyor, onu aramıza sıkıştırıyor. "Karşı koyma."

Bir öfke homurtusu çıkarır.

Eğilip burnumun ucunu kulağının kenarından geçiriyorum, tiksintiyle başını çeviriyor ama ben ısrarcı değilim.

"İlk nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?" Ona fısıldıyorum, nefesim boynunda. Tüylerinin diken diken olduğunu fark edecek kadar geri çekiliyorum ve zaferle gülümsüyorum. "Aynen böyleydi," diye devam ediyorum. "Chinatown'da bir afyon kulübesindeydik. Manhattan'da. Sen odanın karanlık köşesinde piponu tütürüyordun ve izliyordun, hep izliyordun, avlanan bir adamı. Ve tabii ki ben de seni izliyordum. Sanırım avlanan bendim."

"Hatırlamıyorum," diye itiraz ediyor Brom, sesi kısık, vücudu kaskatı.

"İzin verirsen hatırlamanı sağlarım," diyorum ve ağzımı kulağının arkasındaki yumuşak noktaya götürüyorum. Dudaklarımı oraya bastırmıyorum, sadece sinek kuşları gibi gezinmelerine izin veriyorum ve bunu yapmamdan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Sesli bir şekilde yutkunuyor ve ben de elimi göğsünde gezdiriyorum, yavaşça, acele etmeden. "Sana gittim. Seni istedim. Adının Abe olduğunu söylemiştin. Çok uçmuştun ve korkmuştun. Çok korkmuştun. Ve seni kurtarmak, korumak, sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyordum." Ağzımı boynunun kıvrımına getirip dudaklarımı oraya bastırıyorum ve o titriyor. "Seni evime davet ettim. Sana özel bir banyom olduğunu söyledim. Ne yapmak istediğimi açıkça belirttim.

Seninle ne yapabilirim?"

Ellerim şimdi kalçalarına iniyor, onu orada kavıyor ve ereksiyonuma doğru geri çekiyor ve nefesi kesiliyor. Bakışlarım şimdi büyük mavi gözleriyle bana bakan Kat'e gidiyor. Hayranlık içinde. Şehvet içinde. Büyülenmiş gibi. Onu derinden öpmek, sonra da onun Brom'u öpmesini istiyorum ama bu geceki planın bu olmadığını biliyorum. Ona ulaşacak kişi ben olmalıyım. Onun içinde kilitli olan benim anılarım.

Yüzleşmekten korktuğu şey kendi arzularıdır.

"Benimle dövüşmeye çalıştın," diye fısıldadım ona. "Bana siktirip gitmemi söyledin. Ben de gittim ve geleceğini düşünmemiştim, benden hoşlanacağını düşünmemiştim. Ama geldin. Sokaktaki başıboş bir köpek gibi peşimden geldin ve ben de seni yanıma aldım. Seni yıkadım. Sana haftalarca bir yuva verdim."

Sanırım *sana aşık oldum*, ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum. Zaten o kadar çok şeyi ortaya koyuyorum ki, her cümlemde ruhum çıplak kalıyor.

"Yalan söylüyorsun," diyor hoyratça, ama sesindeki tereddütü duyabiliyorum. "Öyle mi?" Ellerimi kalçalarından, sivri kemiklerinin üzerinden aşağıya, sikiğin üzerine kaydırarak soruyorum. Taş gibi sert, pantolonunun üzerinde kaskatı duruyor. Kıkırdıyorum, bir zafer darbesi daha hissediyorum. "O zaman bu demek oluyor ki vücudun

Yalan da."

Nefesi kesiliyor ve en ufak bir inilti kaçıyor.

"Vücudun yalan söylemiyor, Brom," diyorum ona. "Sen hatırlamazken o beni hatırlıyor."

Sikini sıkıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, şimdi kollarımda titriyor.

"Beni böyle çağırırdın," diyorum, boynunu öpüyorum, tatlı tenini emiyorum. Tadı cennet gibi. Bana karşı eriyor ve onu daha sıkı kavıyorum. "Bana teslim ol, güzel çocuk."

Diğer elimle uzanıp parmaklarımı çenesine bastırıyorum, başını yana doğru itiyorum ve eğilip ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Dudaklarım dudaklarını sarıyor, dilim ağzını benim için ayırıyor.

İnliyor, bu his içimde titreşiyor, beni dayanılmaz derecede sertleştiriyor ve ben de bundan faydalaniyorum. Dudaklarım dudaklarından hiç ayrılmadan vücudunun etrafında dolaşıyorum, Kat yolumdan çekiliyor, ta ki tam önüne gelene kadar, ellerim saçlarında, yüzünde. Onu derinden öpüyorum, bir yıldır onu istemek, onu özlemek, onun yasını tutmak, hepsi dilimin ağzının içine girip onu yalamasıyla ortaya çıkıyor.

Bir inilti daha çıkarıyor ve beni öpüyor, elleri ceketimin yakasında yumruklar yapıyor.

İşte o anda atışımı yapmaya karar verdim.

Enerjiyi içimde topluyorum ve Brom'a doğru itiyorum, ağzımdan kafasına doğru ilerlediğini hissediyorum. Kendimin onun içinde, düzlemlerde hareket ettiğini hissediyorum ve sonra boşluktayım, perdeler arasındaki siyah boşlukta ve daha önceki kapı oradayken, hala kapalıyken, hala yanında bir savaş sürerken, bir çatlak açık olan başka bir kapı var, diğer taraftan ışık parlıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve aniden milyonlarca görüntüyle dolup taşıyorum.

Brom'u ağlayan bir çocuk olarak görüyorum, ailesi ona karşı soğuk ve kayıtsız.

Onu daha yaşlı görüyorum, Kat ile birlikte, bir ahırda saman balyalarının üzerinde oturuyor ve bir şeyler hakkında kıkırdıyorlar.

Onu bir ergen olarak görüyorum, okulda yanındaki çocuğun yutkunma şeklini, boynunun görünüşünü nasıl sevdiğini ve bunun onu ne kadar utandırdığını fark ederken zihni dağılıyor.

Şimdi onu daha yaşlı görüyorum, bir kilisede dizlerinin üzerinde ve bir papaza kafa tutuyor. Heyecanlı ve tehlikeli hissediyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Sonra tekrar yaşlanıyor ve önceki papazın aynısı, Brom'u mihrapta domaltmış, arkadan beceriyor. Bundan zevk alıyor, hoşuna gidiyor ve sonra aniden kilisenin kapıları açılıyor ve başka bir adam beliriyor. Brom'u tehdit ediyor. Ona bir daha Sleepy Hollow'da yüzünü gösteremeyeceğini söyler.

Bir sonraki görüntü Kat'ın penceresinin dışındaki görüntüsüdür. Onu arzuluyor ama içinde bir çatışma var. Gitmesi gerektiğini biliyor ama onsuz gitmek istemiyor. Onsuz bir hayat fikrine katlanamıyor.

Sonra ahırdalar ve adam onu beceriyor, kız adamın altında kanıyor, kız gergin ve acı içinde ama boyun eğiyor ve adam buna bayılıyor. Onu seviyor.

Onu seviyor ve gitmesi gerektiğini biliyor.

Brom aniden geri çekildi, ellerini göğsüne koydu ve beni itti.

Kafasından çıkıp bedenime geri dönüyorum ve Kat'e doğru tökezliyorum, elleri beni sabitlemek için kollarıma gidiyor.

Brom'a bakıyorum, gözlerim kocaman, nefes nefese, o da bana bakıyor, yüz ifadesi vahşi bir hayvan gibi. Gözlerini kırıştırıyor, göğsü kabarıyor. Sakalları öpücüğümünden ıslanmış, ereksiyonu pantolonundan görünüyor.

Brom'a "Kat yüzünden kaçmadın," demeyi başarıyorum ve Kat'in kollarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Kaçtın çünkü papazla bir ilişkin vardı ve yakalandın."

"Ne?" Kat yumuşak bir nefesle haykırır.

Brom hiçbir şey söylemiyor ve söylemesine de gerek yok çünkü az önce kilidini açtığım tüm anıların şimdi üzerine yağdığını biliyorum. Gözleri sanki her birini işliyormuş gibi kırpışıyor, bir ömür gözlerinin önünden geçiyor.

"Biri tarafından yakalandın," diye devam ediyorum. "Polis Őefi, belediye başkanı, bunun gibi biri ve sana gitmeni söylediler, yoksa ailene utanç getirecektin. Burada bir daha asla yüzünü gösteremeyeceğini söylediler. Sen de gittin. Başka seçeneğin yoktu."

"Papaz Ross?" Kat, Brom'a sorar. "Senin kaybolduğın yıl ayrıldı."

Brom dudaklarını birbirine bastırıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Ben... Ben ne yapacağımı bilemedim." Kat'e bakıyor, acı ondan yayılıyor. "Ailemi mahvedeceğimi düşündüm. Belki, belki bir gün, yargıç gittikten sonra geri dönerim diye düşündüm. Sana geri dönmek için bekliyordum, Daffy. Seni tekrar görene kadar zamanımı bekledim."

Ona gider. "Neden bana söylemedin? Neden o gece bana söyleyemedin?"

"Denedim," diye açıklıyor. "Denedim ve korktum. Benim hakkımda farklı düşüneceğinden, beni artık sevmeyeceğinden, seni hâlâ istemediğimi düşüneceğinden korktum, çünkü istiyordum Kat. İstedim ve istiyorum. Seni her şeyden çok istediğimi sana kanıtlamak istedim ve ben... Ben..."

Başını ellerinin arasına alır, parmakları saçlarında. Oh, benim zavallı tatlı oğlum. Çok güzel ve çok kırık. Onu tekrar bir araya getirmekten başka bir şey istemiyorum.

"Her şeyi hatırlıyorum," diye haykırıyor, sesi avuçlarının içinde boğuklaşıyor. Başını kaldırıyor, ellerini bırakıyor ve gözleri bir tanıma yıldırımıyla benimkilerle buluşuyor.

Gözleri çok karanlık, çok vahşi, çok güzel. Ve sonunda beni tekrar görüyorlar.

"Crane," diyor usulca, pek çok kez duyduğum o tatlı, itaatkâr sesiyle.

Ona sırtıyorum. "Abe."

Kat'in elini tutuyor, bırakmadan önce sıkıyor ve sonra bana doğru gelip kollarını bana doluyor, beni kucaklıyor, başını göğsüme koyuyor.

Elimi başının arkasına koyuyorum, parmaklarım kalın saç tellerinde ve onu orada tutuyorum. Bakışlarım tekrar Kat'e yöneliyor, ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama gülümsüyor da. İnanılmaz derecede güzel görünüyor. Kendimi garip bir şekilde dolu hissediyorum, sanki kalbim aynı anda iki kişiyi sevebileceğimi, ikisini de eşit derecede arzulayabileceğimi hiç bilmiyormuş gibi.

"Buraya gel," dedim ona.

Bana minnettar ama utangaç bir gülümseme veriyor ve yanıma geliyor. Brom ve ben onu aramıza almak için ayrılıyoruz. Teni soğuk, gece havasıyla parfümlenmiş ve sadece geceliğini giydiğini ve dışarının buz gibi olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Ne centilmenim ama.

Onu aramızda sarıyoruz, şimdi dikkatimizin merkezi.

"Benim tatlı cadım," diyorum ona, sarışın başının tepesine derin bir öpücük kondurarak. "Seni ihmal ettik. Sen buradaki en önemli parçasın. Bizi bir arada tutan tutkal sensin."

Brom onu arkadan kucaklıyor ve gözlerimle buluşuyor.

O bizim bir parçamız, diyorum ona, sesimi kullanarak. *Ve biz de onun bir parçasıyız.*

Ne pahasına olursa olsun onu korumak için elimizden geleni yapacağız.

Başını sallıyor, ensesini öpmeden önce koyu renk gözleri parlıyor.

Burnunu çekiyor ve ondan yayılan, onu bunaltan duyguları hissedebiliyorum. Cehennem gibi bir gece oldu ve henüz bitmedi. Brom'un her şeyi hatırlamasına rağmen, onun ele geçirilmiş olduğu gerçeğini hâlâ çözemedik. Ve başsız atlıyı kimin çağırdığını bulmaya başlamadık bile.

Brom sanki düşüncelerimi duymuş gibi hafifçe geri çekiliyor. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Geri çekiliyorum ve ceketimi çıkarıp Kat'in omuzlarına koyuyorum.

"Kat'i güvenli bir yere götüreceğiz," diyorum ona. "Ve bundan kastım senden uzak bir yer."

Yüzü düşer. "Pekâlâ. Ama bence eve dönmemeli." "Neden dönmesin?" Kat sorar.

Kaşlarını çatıyor, başını iki yana sallıyor. "Emin değilim. Geceden bazı parçalar eksik, sanırım atlının g ir i p çıktığı yerlerde. Ama annenin bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum."

Kat kaşlarını kaldırarak bir süre ona bakıyor. "Annem seni alması için atlıyı çağırdı..."

"Sanırım öyle," diyor Brom. "Ama mesele sadece bu değil.

Bence o..." "Ne?" diye soruyor çılgınca. "O ne?"

Boğazını temizliyor. "Sanırım Goruun denen bir şey adına seninle yatmamı istiyor."

"Goruun?" diye tekrarlıyor ve bu kelime bana o kadar tanıdık geliyor ki, nerede duyduğumu hatırlamak beynimin bir köşesinde duruyor.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama geçen gün söylediklerimin arkasındayım. Annene güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin."

"Katılıyorum," diyorum. "Okula geri dönmemiz gerekiyor. Kat, sen benimle kalabilirsin." Atlı gidene kadar Brom'a onun yanında tek başıma güvenmiyorum.

Düşünceli bir şekilde burnunu kırıstırıyor. "Annem neden benimle yatmanı istesin ki?" diye sorar Brom.

Omuzlarını silkerek kaldırıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. Yarası çok daha iyi görünüyor ama birkaç gün canı yanacak. "Bilmiyorum."

"Senin evlenmeni istiyor. Çocuk sahibi olmanızı istiyor," diye belirtiyorum. "Bunun nedenini hiçbir zaman çözemedik. Ama Goruun'un kim olduğunu öğrendiğimizde öğreneceğimizi hissediyorum."

Kat dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor. "Crane, bu gece o lapayı nasıl yaptın?"

"Bahçeden biraz ot topladım," dedim, yaramı iyileştirecek bir şey bulmak için çılgınca bir çabayla bitkilerin yarısını topraktan söktüğüm kısmı atlayarak. Brom'u vurmayı planlamamıştım ama işin o noktaya gelebileceğini biliyordum.

"Yarın kütüphanede bazı tentür kitaplarına bakmam gerekebilir," diyor endişeli bir ifadeyle.

İrkildim. Kütüphane. Sonra Brom'da da aynı ifadeyi fark ediyorum. Atlının orada ne yaptığını, arkasında parçalanmış bir masa ve birinin kesik kafasını bıraktığını hatırlıyor.

"Pekâlâ," dedim. "İki atımız, üç insanımız var. Kat, sen benimle geliyorsun." Brom'a özür dileyen bir bakış attım. "Üzgünüm ama atlı şeytan kovulana kadar onun yanında sana güvenemem."

Ciddiyetle başını sallar. "Anlıyorum."

"Aferin oğlum," diye onu övüyorum ve yüzünün kızarmasını izliyorum.

Atları topluyoruz, ikisi de çok uzağa gitmemiş ve kapalı köprünün girişinde itaatkâr bir şekilde duruyorlar. Karanlıkta bir ağız gibi görünüyor ve bizi bütün olarak yutmak istediğine dair rahatsız edici hissi uzaklaştırmak zorundayım. Kat'ın evine dönmesini ne kadar istemiyorsam, okula gitmek de o kadar rahat hissettirmiyor. Ama orası şu an için hala benim işim, Kat'i güvende tutmak için hala belli belirsiz kamusal bir yer ve ihtiyacım olan tüm bilgi ve sihir parmaklarımın ucunda.

Ellerimi Kat'ın beline koyup onu Gunpowder'ın sırtına kaldırıyorum, sonra da arkasına geçiyorum. Brom, Daredevil'e sorunsuzca biniyor, doğal bir binici gibi görünüyor. Benim kadar uzun boylu olduğunuzda, ata binmek o kadar doğal gelmiyor ve onun vücuduyla bu kadar rahat olmasını biraz kıskanıyorum.

Aklıma bir anı geliyor. Avuçlarım sırtının dalgalanan kasları üzerinde kayıyor, onu yerinde tutuyordu. Kalçalarımın kıkına oturuşu, beni ne kadar sıkı kavradığı. Kat atın üzerinde kendini ayarlıyor ve sikimin ona karşı sertleştiğini hissettiğini söyleyebilirim, belki de her şeyin onun için olduğunu düşünüyor. Ve öyle de, çünkü o asla benim derimin altına girmiyor, ama Brom da öyle ve şimdi onların arasındaki bu ağa dolanmış durumdayım.

Birden öğretmen Vivienne Henry'nin son söylediği bazı şeyleri hatırladım:

Hepimiz bir ağın içindeki sineklerdik.

Onu ölüme sürüklemek için yeterliydi, bana musallat olması için yeterliydi. Ve bu ağın üç kişi için yapıldığını düşünmeden edemiyorum.

Ve Brom'un anılarını geri kazanması, başsız atlı tarafından ele geçirildiğini fark etmesi sadece bir başlangıç. Bir noktada, eğer hazır değilsek, dev örümcek sürünerek gelecek ve bizi teker teker bitirecek.

Ama bizim büyümüz var.

Ritüellerimiz var.

Ve şimdilik birbirimize sahibiz. Her iki durumda da hazır olacağım.

İkisini de koruyacağım. Bunu yapmak için ölmem gerekse bile.

* * *

Hollow'u okuduğunuz için teşekkürler! Amazon'daki her türlü yorum büyük takdir topluyor. Bu düetin sonucu LEGEND'de bulunacak, şimdi BURADAN ön sipariş verebilirsiniz ve 30 Ekim 2023'te çıkacak. Daha fazla baharat (vay be gibi), daha fazla korku, daha fazla tuhaflık, daha fazla soru, daha fazla cevap ve daha fazla Crane'in züppe baba olmasını bekleyin. İlk bölüme göz atmak için okumaya devam edin!

EFSANEYE GİZLİ BİR BAKIŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

Brom

Bir yıl önce

Yaratık bana doğru geliyor.

Karanlıktan karanlık çıkıyor.

Kafamın içinde, kabusumun içinde. Zihnimden çıkıp koridora giriyor. Odanın dışındaki koridora.

Kötü niyet kapının altından akıyor, yağ gibi bana doğru akıyor.

Yaratık burada oluşuyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu, geceye bürünmüş. Kafası eksik.

Arkasında elinde bir şey tutuyor. Yere damlayan bir şey.

Uzun sarı saçların sarktığını görüyorum.

Mısır ipeği rengi. Ne
olduğunu biliyorum.
Çığlık atmak için ağzımı açtım.
Başsız adam nesneyi öne doğru getirir.
Kat'in kesik başı, mavi gözleri dehşet içinde donmuş.
"Beni içeri al," diyor adam, kemiklerimin iliklerine kadar işleyen
insanlık dışı bir sesle. "Beni içeri al ve kafasını yerine koyayım."
Dik oturuyorum ve çığlık atıyorum. Odanın içinde yankılanıyor ve bir an
için nerede olduğumu hatırlamıyorum.
Sonra yanıma biri oturdu. Bir adam.
Kolunu bana doluyor, teni yanan bedenime karşı serin ve beni sıkıyor.
"Bu bir kâbus Abe," diyor alçak ve zengin sesiyle. "Sen iyisin."
Nefes almaya çalışıyorum, ciğerlerim ağrıyor ve o avucunu kolumda
aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırıyor.
"Sorun yok," diyor tekrar, çenesini omzuma yaslayarak. "Korkacak bir
şey yok."
Ama korkacak çok şey var.
Tek hissettiğim korku.
Ondan kaçmayı bırakamıyorum ve o da benim için gelmeyi
bırakamıyor. Başımı çevirip göz ucuyla ona bakıyorum.
Crane. Adı Ichabod Crane.
Afyon inindeki gizemli adam.
O beni izliyordu, ben de onu izliyordum.
Benden ne istediğini merak ediyordum. Ciğerlerine giren dumana
rağmen tavırları çok zarıftı. Dünyevi görünüyordu.
Ve görünüşe göre beni
istiyordu. Onu istememden
nefret ediyordum.
Sonra bu gece kalkıp bana yaklaştı ve bana banyo ve kalacak bir yer
teklif etti. Her yer yattığım gecekondudan daha iyiydi,

Onunla birlikte olma fikri beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Ben de onunla buraya geldim.

Çok ihtiyacım olan banyoyu yaptım.

Sonra ona sakso çektim ve övgülerinden zevk aldım. İyi olduğumu hissediyordum.

Değerli.

İsteniyordum.

Güvendeydim.

Bunlardan herhangi birini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zamandır koşuyorum.

"Seni rahatsız eden ne, Abe?" diye soruyor, saçlarımı okşayarak. Gözlerimi onun dokunuşuna kapatıyorum ama sonra kendimi durduruyorum, geri çekiliyorum ve aramıza mesafe koyuyorum.

"Her şey," diyorum ama bu adamın bu kadarla kalmayacağını biliyorum. "O kadarını biliyorum," diye düşünüyor.

Öne doğru eğiliyorum ve elini sırtıma koyuyor, parmakları omurgamı hafifçe okşuyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum, bu adamın beni daha önce yaptığı gibi tekrar kullanmasını ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. O çok istenme ve arzulanma hissi, içimdeki memnun etme dürtüsü.

Onu memnun etmek ve memnun etmeye devam etmek istiyorum. Onun övgüsü beni parlatıyor.

"Bu senin için ilk kez olmuyor," diyor. "Yoksa öyle mi?"

Başımı sallıyorum, hayır. "Bunu sık sık yapmıyorum," diyorum sesim titreyerek.

Sadece Papaz Ross vardı. O adam benim için bir baba figürü olarak başlamıştı, kendi babam ben yokmuşum gibi davrandığı için başvurduğum biriydi. Papaz Ross'a güveniyordum. Ve onu da istedim. Ne kadar tehlikeli ve yasak olduğunu bile bile arzularımıza sadece iki kez yenik düştük.

İlk kez birlikte olduğumuzda ağızma ilk kez bir erkeğin sikini almıştım. İkinci kez bekaretimi aldı.

Ondan kısa bir süre sonra da Kat'inkini aldım.

Onu düşününce kalbim sıkışıyor. Sleepy Hollow'u onun için terk ettim. Yargıcın beni tüm kasabaya ibret olsun diye göstermesinden, sadece aileme şeytanın bir ürünü olduğumu söylemekle kalmayıp Kat'in de bunu öğrenmesinden çok korkuyordum. Ailemin benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değildi, zaten bana tahammül etmek zorunda oldukları bir şeymişim gibi davranıyorlardı, sanki kucaklarına atılmış, bakmakla yükümlü hissettikleri başıboş bir kedi yavrusuymuşum gibi.

Ama Kat... Kat benim her şeyimdi. Hâlâ da öyle. Başka bir adamla birlikte olduğumu öğrenirse beni kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Papaz Ross'un benden yirmi yaş büyük olması ve benim sadece on sekiz yaşında olmam önemli değildi, onunla birlikte örnek alınacaktım. Daha genç olduğum için beni bağışlayamazdı. Utanç duyacaktım.

Ondan ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ona gerçeği söylemek istedim. Benimle gelmesini istedim. İstemeliydim. Bazen onu o evde annesiyle yalnız başına düşündüğümde içimi bir korku kaplıyor. Yargıcın öldüğünü öğrendiğim an, Sleepy Hollow'a geri dönüp onu kurtaracağım ve annesinin onu yakalayamayacağı uzak bir yere götüreceğim.

Ama şimdilik buradayım. Buradayım ve saklanıyorum.

Çünkü dışarıda beni geri getirmek isteyen bir şey var.

Karanlık, tehlikeli ve şeytani bir şey. Beni ele geçirmek, Sleepy Hollow'a geri sürüklemek ve asla ayrılamayayım diye beni orada tutmak istiyor. Rüyalarımnda beni avlıyor, sokaktaki gölgeleri görüyorum, yanından geçtiğim her resimdeki gözlerin beni takip ettiğini, her hareketimi izlediğini görüyorum.

Ama bunu bu adama nasıl açıklayabilirim?

"Yanında çok fazla suçluluk taşıyorsun," diyor Crane, parmaklarını kürek kemiklerimin üzerinde gezdirerek. Bir esinti kadar yumuşak ama hassas.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, içimde öfkenin alevlendiğini hissediyorum. "Sen suçluluk hakkında ne bilirsin ki?" Homurdanıyorum.

"Belki de bir erkekten daha fazlası olmalı," diyor nazikçe. "Kansas'ta küçük bir evde altı kız kardeşle birlikte büyüdüm, babam kasabanın papazıydı."

Belki de biliyordur.

"Oğlancılığın günah olduğunu duyarak büyüdüm," diye düşünüyor, parmakları tenimde şekiller çizerken. "Sorun şu ki, günah işleme konusunda çok iyiyim." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Tüm bunların ne anlama geldiğini çözümlmek zaman aldı. Erkeklerle olan çekiciliğim kadınlara olan çekiciliğimle aynı seviyede. Gerçekte kim olduğunuzu kabul etmemeye hazır bir dünyada yaşamak dehşet verici olabilir. Öyle değil mi?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum. Papaz'la olanları ona anlatmak istiyorum ama şimdilik Sleepy Hollow'u arkamda bırakmak istiyorum. Abe olmak istiyorum, Brom değil. Saklanmak istiyorum. Ortadan kaybolmak. Tamamen başka biri olmak.

Eli boynuma doğru ilerliyor ve boynuma dolanarak beni nazikçe tutuyor. "Benimle günah işlemeni istiyorum," diye fısıldıyor, sesi arzu dolu.

Sikim hemen sertleşiyor.

Evet. Evet, sizinle günah işleyeceğim, efendim.

Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni yatağa geri çekiyor.

Teşekkür

Venedik'teki otel odamda otururken, kime teşekkür edeceğimi düşünmekte zorlanıyorum çünkü bu konuda yardımcı olan çok fazla insan var. Ayrıca şu anda Valtu'nun evindeyim (Kan Portakalı'nı okuduysanız bilirsiniz) ve bir kitabı bitirirken diğerini bu kadar derinden hissettiğim bir yerde olmak biraz çılgınca. Bu sihirli bir şey.

Ama konudan sapıyorum.

Bu kitabın aslında bir düet olmaması gerekiyordu ama sadece olay örgüsü değil, Brom, Kat ve Crane'in ilişkisi ile ilgili çözülmesi gereken o kadar çok şey vardı ki başka bir kitaba ihtiyaç duydu. Biliyorum. Berbat durumdayım.

Bu nedenle İtalya seyahatimizi bir yazı ve düzenleme tatiline dönüştürmeme göz yumduğu için Laura Helseth'e, ihtiyacım olduğunda Floransa'nın çatı katındaki barlarda etli ürünler ve Moskova katırlarıyla dikkatimi dağıttıkları için Kathleen Tucker ve Spicy P'ye, söz konusu bardaki barmenlere teşekkür etmem gerekiyor, Alessio ve Carlo, her isteğimizi yerine getirdikleri ve gece gündüz orada yazmama izin verdikleri için, Sandy Dee anında yaptığı düzeltmeler için, Emarie Boening düzeltmeleri ve cesaretlendirici yorumları için ve bu kitap için sevgi ve heyecanını ifade eden her okuyucu ve yazar. Lütfen Efsane'yi kaçırmayın, buna değecek. Tabii ki, tüm sıkı çalışması ve yardımı için Michelle Moras! Bunu sensiz yapamazdık!

Son olarak Scott, bir numaralı amigo kızım olduğu ve biraz heyecana ihtiyacım olduğunda korku filmleri izlememe izin verdiği için. Legend için daha da sertleşeceğiz, o yüzden sizi şimdiden uyarıyorum!

Yazar Hakkında

Karina Halle bir senarist, eski bir müzik ve seyahat gazetecisi ve River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafıf ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar 70 farklı çılgın ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today oksatan yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türden hoşlanıyorsanız, muhtemelen onun için bir aşk romanı yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, o ve kocası zamanlarını Victoria, BC'deki muhtemelen perili 120 yıllık bir ev, yelkenli tekneleri Norfinn ve Los Angeles'taki apartman daireleri arasında blştryorlar. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), Pinterest, BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

